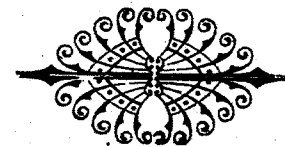

ΜΠΡΕΤ ΧΑΡΤ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

114674

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ¹

ΝΥΞ ΕΙΣ ΟΥΪΓΓΔΑΜ

Καθὼς εἰσεχώρουν μέσα εἰς τὸ λεωφορεῖον τοῦ Σλομγάλλιον, εἶδα ὅτι ἦτο σκοτεινὴ νύκτα, ἔρημος δρόμος, καὶ ὅτι ἤμην ὁ μόνος ἐπιβάτης. "Ἄς μοι ἐπιτραπῆ νὰ διαβεβαιώσω τὸν ἀναγνώστην ὅτι δὲν ἔχω ὑστεροβουλίας σχεδόν ὅπως προῶ εἰς τὴν δῆλωσιν ταύτην. Μικρὰ πείρα ἀπὸ εὐκόλους ἀναγνώσεις μὲ προεδίδαξεν τί πρέπει μετ' ἐμπιστοσύνης νὰ περιμένη πᾶσα πολυπείρος νοημοσύνη ἀπὸ μίαν τοιαύτην δῆλωσιν. Ὁ ἀφηγητῆς ὅστις ἐκ προθέσεως πειράζει τὴν Μοῖραν διὰ τοιούτων ἀπεριφράστων προοιμίων, ὅστις εἶνε διὰ τὸν προσδοκῶντα ἀναγνώστην εἰς κίνδυνον νὰ ληστευθῆ ἢ νὰ μισοφρονευθῆ, ἢ νὰ κατατρομάξῃ ἀπὸ φυγᾶδα φρενοβλαβῆ, ἢ νὰ εἰσαχθῆ πλησίον τῆς χανούμισσας διὰ πρώτην φοράν, εἶνε ἄξιος νὰ ἐπιτηρῆται. Αἰσθάνομαι ἀληθῆ ἀνακούφισιν λέγων ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων συνέβη εἰς ἐμέ.

Ὁ δρόμος ἀπὸ Οὐίγγδαμ εἰς Σλομγάλλιον δὲν ἐγνώριζεν ἄλλους συμμορίτας ἀπὸ τοῦ κανονικῆς ἀδείας φέροντας ξενόδους· οἱ φρενοβλαβεῖς δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη εἰς τοιοῦτον βᾶθος μωρίας ὥστε νὰ ἐλαύνωσιν αὐτοβούλως πρὸς τοὺς σταθμοὺς τῆς Καλιφορνίας· καὶ ἡ Λαύρα μου, ὅσον καὶ ἂν εἶνε

¹ Ὁ συγγραφεὺς ἐπιγράφει «Διηγήσεις τῶν Ἀργοναυτῶν», ὑπαινιχόμενος τὸ «Χρυσὸν ἕλασμα», ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τυχοδιωτικὸς καὶ χάριν χρυσοθηρίας γινομένους ἀποικισμοὺς τῶν ἡρώων του.

φιλόφραν και υπομονητική, δὲν ἠδύνατο, ὑποθέτω, νὰ ὑποφέρει ἕναντιόν τῶν θλιβερῶν τούτων περιστάσεων ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον, ὥστε νὰ ἐμπαιήσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν εἰς ἐμέ.

Ἰσταίμην μὲ τὸ σάλι μου και τὴν βαλίτσαν εἰς τὴν χεῖρα, κυττάζων μετὰ δισταγμῶν πρὸς τὸ λεωφορεῖον. Ἀκόμη και εἰς τὸ σκότος ἡ ἐρυθρὰ σκόνη τοῦ Οὐίγγδαμ ἦτο ὄρατὴ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς και τῶν πλευρῶν του, και ἡ κόκκινη λάσπη τοῦ Σλομγάλλιον ἦτον κολλημένη εἰς τοὺς τροχοὺς του.

Ἦνοιξα τὴν θύραν. Τὸ ὄχημα ἔτριζεν ἀνησῶως, και εἰς τὴν ζοφεράν ἄβυσσον αἱ σειόμεναι δοκίδες μοι ἔνευον, ὡς ἐξωτικάι χεῖρες, νὰ εἰσέλθω τώρα, και νὰ τελειώσουν πλέον τὰ παθήματά μου.

Δὲν πρέπει νὰ παραλίπω νὰ μνημονεύσω τὴν σύμπτωσιν ἐνὸς περιστατικοῦ τὸ ὅποιον μ' ἐξέπληξεν ὡς τρομακτικὸν και μυστηριώδες. Εἰς ἀργόσχολος καθήμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ξενοδοχείου, τὸν ὅποιον εἶχον λόγους νὰ ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἑταιρίαν τῶν λεωφορεῶν, σοβαρῶς κατῆλθε, και μεταβάς πρὸς τὸ ὄχημα, ἐδοκίμασε τὸ κομβίον τῆς θύρας, τὴν ἠνοιξεν, ἐκύτταξεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, και ἐπέστρεψε πρὸς τὸ πανδοχεῖον μὲ σοβαρὸν βᾶδισμα. Μόλις οὗτος εἶχεν ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του, και ἐν ἄλλο ἄτομον, ἐξ ἴσου ἀμερόληπτον, ἀπαθῶς κατῆλθε τὰς βαθμίδας, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ νῶτα τοῦ ὀχήματος, ὕψωσε τὸ κάλυμμα, ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὸν ἄξονα, κ' ἐπέστρεψε βραδύς και σύννους πρὸς τὸ πανδοχεῖον. Τρίτος τις θεατῆς, ναχελῶς ἐσηκώθη ἀπὸ ἑνα τῶν Ἴονικῶν κινῶν τῶν προφυλαίων, κ' ἐβάδισε πρὸς τὸ ἐδῶλιον τοῦ ἠνιόχου, ἐστάθη πρὸς στιγμὴν εἰς σοβαράν και λεπτομερῆ θεωρίαν τοῦ ῥυμοῦ, και εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν στύλον του. Ὑπῆρχέ τι τόσον ἀλλόκοτον εἰς τὰς ἐπιμόνους ταύτας ἐπιθεωρήσεις, ὥστε ἔγινε ἀνήσυχος.

Ἴσως δὲν ἤμουν εἰς τὰ καλὰ μου. Μία σειρά μικρολόγων ἐνοχλήσεων, ἀρξάμενων ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ λογιστήριον, ὅπως ἐγγράψῃ τ' ὄνομά μου κακῶς προφερόμενον ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου, μὲ εἶχε προδιαθέσει ὅχι εὐθύμως. Οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου «Εὐρηκα», ὑπὸ και-

νωρικὴν ἔποψιν, δὲν ἦσαν ἐλκυστικοί. Ὑπῆρχεν ἡ κατανοῶσα γνώμη ἡ τόσον κοινὴ πλησίον εἰς πολλοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους, ὅτι σοβαρὸν ἦθος συμπεριφορᾶς και διαγωγῆς πρὸς ἕνα ξένον ἀποδεικνύει ὑψηλὴν εὐγένειαν και ἀνωτέραν περαιοπήν. Συνωδᾶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην, πᾶσα ἰλαρότης ἔκκυεν ἕνα εἰσῆλθον νὰ δειπνήσω, και ἡ γενικὴ ὁμιλίαι ἐστράφη πρὸς τὸ ἀσφαλέςτερον και προχειρότερον θέμα, περὶ διαφόρων βαρέων κρουσμάτων διφθερίτιδος, ἐπιδημοῦσης τότε εἰς Οὐίγγδαμ.

Ὅταν ἐξῆλθαι τοῦ ἐστιατορίου, μὲ παράξενον αἰσθημα ὅτι δὲν ἠμπόρεσα νὰ γευθῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μουςτάρδαμ και φύλλα τσαίου, ἐσταμάτησα πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τῶν συναναστροφῶν, ἕνα πιάνο, ἀρμονικῶς συνδεδεμένον μὲ τὸν κωδωνίσκον τοῦ γεύματος, ἤγει ἀνταποκρινόμενον εἰς δειλὴν και ἀβέβαιον ἐπαφήν. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου, ἡ σκια μιᾶς γεροντικῆς και ὀξείας προτομῆς ἔκυπτεν ἐπὶ πολλῶν συμμετρικῶν και εὐσκίαν βοστρύχων.

— Λέω τῆς Μαριάννας! Μαριάννα, τῆς λέω, ὁ ἔπαινος κατὰ πρόσωπον εἶνε σωστὴ κωροϊδία!

Δὲν ἤκουσα περισσότερα. Φοβούμενος εὐαισθησίαν τινα πρὸς εἰλικρινῆ ἔκφρασιν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τῆς γυναικείας ἐρασιμότητος, ἀπεχώρησα, ἀναστέλλων τὸ φιλοφρόνημα τὸ ὅποιον ἄλλως θὰ ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ ἀκράτητον εἰς τὰ χεῖλη μου, και νὰ ἐπιφέρῃ αἰσχύνην και λύπην εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δοκιμασιῶν τούτων βαρέως ἐπικειμένην ἐπ' ἐμοῦ, ἐστάθην μετὰ δισταγμοῦ πρὸ τῆς θύρας τοῦ λεωφορείου. Ὁ ἠνιόχος, ἔτοιμος ν' ἀναβῆ, ἐφωτίσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Εἶχε τὸ βεβαρημένον βλέμμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἡ διακριτικὴ ἔκφρασις τοῦ Οὐίγγδαμ. Εὐχαριστηθεὶς διότι εἶχα ἐν τάξει τὸ εἰσιτηρίον μου και τὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, δὲν ἔδωκε μεγαλειότεραν προσοχὴν εἰς ἐμέ. Ἐρριψα βλέμμα πόθου εἰς τὸ πρόσθιον ἐδῶλιον, πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἰκεσίαν. Ἐσφενδόνισα τὴν βαλίτσαν μου εἰς τὸ χάσμα, ἐμβῆκα κατόπιν αὐτῆς, και πρὶν προφθάσω καλὰ νὰ καθίσω, μὲ ἕναν ἀναστεναγμὸν, μὲ γογγυσμοὺς τροχῶν και ἄξονος, ἐκινήθην εἰς τὰ ἐμπρός. Μαλλον ἡ θύρα τοῦ ξενοδοχείου ἐχώρησε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ

ήχος τοῦ πιάνου εἰσήγαγε, καὶ ἡ νύκτα καὶ τὰ σκότη τῆς ἐκιν-
νήθησαν ἐπισήμως κατεπάνω μας.

Τὸ νὰ λέγω ὅτι ἦτον σκοτεινά, ἐκφράζει μόνον ἀσθενῶς τὸ
ἔρεθος καὶ τὴν πίσαν ἣτις ἐμπεριέκλειε τὸ ὄχημα. Τὰ πλα-
γινὰ δένδρα μάλις ἦσαν εὐδιάκριτα ὡς σκοτεινότεροι ὄγκοι λό-
φου· τὰ ἐγνώριζα μόνον ἀπὸ τὴν ἰδιάζουσαν ὑγραν εὐωδία-
ἣτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρῶς ἐπέπνεεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν
παράθυρον μας καθὼς παρηλαύνομεν. Ἐβγαίνομεν βραδέως τό-
σον ωθρῶς ὥστε, ἀκουμβῶν πρὸς τὸ παράθυρον, ὄχι ἀπαξ
ἀντελήφθην τὸν ἐλαφρὸν μυκηθμὸν ἐκπεπληγμένης τινοῦ ἀγγελά-
δος, τῆς ὁποίας τὸ ὑπνήλδον μυρήκασμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἶχομεν
ἀνηλεῶς διαταράζει. Ἄλλ' εἰς τὸ σκότος ἡ πρόοδος μας,
περισσότερον ἢ ποδηγέτησις μυστηριώδους τινοῦ ἐνστίκτου ἢ
προφανῆς τις βούλησις ἐκ μέρους μας, ἔδιδον ἀόριστον θέλη-
τρον ἀσφαλείας εἰς τὴν ὁδοπορίαν μας, τὴν ὁποίαν μίᾳ στιγμῇ
δισταχμοῦ ἢ ἀμφιρρεπειᾶς ἐκ μέρους τοῦ ἡνίοχου θὰ κατέ-
στρεφε.

Εἶχα θάλψει τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἐντὸς τοῦ κενοῦ ὀχήματος θὰ
ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀνάπαυσιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τό-
σον συχνὰ εἶχον χάσει ὅταν ἦτο πλήρες τοῦτο. Ἄλλ' ἦτο νο-
σηρὰ πλάνη, ὅταν ἐξέτεινα τὰ μέλη μου, πάραυτα ἐνόησα ὅτι
οἱ συνήθεις ἀπαιτούμενοι ὄροι, ὅπως δώσωσιν πρόσκαιρὸν τινα
ἀνάπαυσιν εἰς ἀνθρώπους καὶ ὀλιγώτερον δυσκόλους καθ' ὄλο-
κληρίαν ἔλειπον. Τέλος, ἀκουμβήσας τοὺς βραχιόνιάς μου ἐπὶ
τῶν πλαγίων δοκίδων, δυνάμει πολλῶν προσπαθειῶν γυμναστι-
κῆς, κατέστην ἀρκετὰ ἀπαθῆς ὅπως ἀνακαλύψω τελειότερον
εἶδος βασάνου. Τὰ ἐλατήρια τῆς ἀμάξης ὑφύομενα καὶ ἀναπί-
πτοντα κανονικῶς, ἀπετέλουν ρυθμικόν τινα κτύπον, ὅστις ἤρ-
χισε ν' ἀπορροφᾷ ἀλγεινῶς τὴν προσοχὴν μου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ μονότονος οὗτος παλμὸς κατήντησε
νὰ γίνῃ ἀναίσθητος ἠχὼ τῆς μυστηριώδους γυναικὸς τῆς αἰ-
θούσης συναναστροφῶν τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἐσχηματίσθη εἰς
αὐτὸ τὸ φοβερόν καὶ ἀπογοητεῦον ἀξίωμα· «ἐπαι—νος στά—
μοῦτρα—εἶνε—χοροῦδεῖα! Ἔπαι—νος στά—μοῦτρα—εἶνε—
κορο—ἰδεῖα!» Αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ δρόμου μόνον ἐτάχυνον τὴν
ἐκφρασίαν του, ἢ παρέτεινον τοῦτο εἰς μῆκος ἀνισρῶν.

Ἦτο ἀνωφελές νὰ μελετᾷ τις σοβαρῶς τὸ ἀπόρρηγμα.
Ἄνωφελές νὰ διαμαρτύρεται τις ἐν ἀγκυρακτῆσει κατ' αὐτοῦ.
Ἄνωφελές ν' ἀνακαλῆ τὰς πολλὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ
ἔπαινος κατὰ πρόσωπον εἶχεν ἀντηγήσει πρὸς αἰώνιον τιμὴν
τοῦ ἐπαινοῦντος καὶ τοῦ ἐπαινουμένου· ἀνωφελές νὰ ἐνδι-
τρίβῃ αἰσθηματικῶς περὶ μετριόφρονος μεγαλοφυΐας καὶ γεν-
ναιοφυΐας ἐξαρθείσης καὶ ἐνισχυθείσης διὰ φανεροῦ ἐπαινοῦ·
ἀνωφελές νὰ διαμαρτύρεται πρὸς τὴν μυστηριώδη γυναίκα· νὰ
εἰκονίζῃ ταύτην ὡς τρέφουσαν μίαν ὕδρωπα γενεάν δι' ἰδωτε-
λῶν καὶ μηχανικῶς ἐπαναλαμβανομένων ἀξιώματων· ὅλα
ταῦτα δὲν ἤρουν ν' ἀντιδράσωσιν κατὰ τῆς μονοτόνου ἐπανα-
λήψεως τοῦ γνωμικοῦ τούτου. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο νὰ
πράξῃ τις, εἰμὴ νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ ἦμουν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ
τὸ παραδεχθῶ ἀσθενῶς, ὅπως συχνότατα πράττομεν μὲ ἄλλας
φρεναπάτας σκοτίας καὶ ἀνάγκας χάριν τῆς παρούσης ὥρας,
ὅταν ἀντελήφθην μίαν ἄλλην ἐνόχλησιν, ἣτις εἶχεν ἐνσκήψῃ
κατ' ἐμοῦ ἀπὸ ὀλίγων στιγμῶν. Πόσον ἦσυχος ἦτο ὁ ἡνίοχος!
Ἐπῆρχεν ὅλως ἡνίοχος; Μήπως εἶχον κανένα λόγον νὰ ὑποθέτω
ὅτι δὲν ἔκειτο, δέσμιος καὶ φιμωμένος, εἰς τὸ πλάγι τοῦ δρό-
μου, καὶ ὁ λήσταρχος, μὲ μελανωμένον πρόσωπον, ὅστις ἐξε-
τέλει τὸ ἔργον τόσον ἦσυχά, δὲν μὲν ἔσυρε—διὰ ποῦ; Τὸ
πράγμα δὲν εἶνε ὅλως ἀδύνατον. Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ φαντασιο-
πληξία μὲ κυριεῖει τώρα; Μήπως ἀναπόλησις ἀπὸ κανέν μυ-
θιστόρημα; Δὲν ὠφελεῖ νὰ τὸ ἀνακαλῆ τις εἰς τὴν μνήμην,
ιδίως μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μαυροσκότεινον ὄχημα, καὶ ἰδοὺ ἔρχε-
ται; Εἶμαι Μαρκήσιος—Γάλλος Μαρκήσιος. Γάλλος, διότι ἡ
χώρᾳ εἶνε προσφευστέρα διὰ ῥωμαντικὰ συμβάντα. Μαρκή-
σιος, διότι ὁ δημοκρατικὸς ἀναγνώστης ἀρέσκειται εἰς τὴν εὐγέ-
νειαν. Τ' ὄνομά μου λήγει εἰς λιθὺ. Πηγαίνω ἀπὸ τὰ Παρί-
σια, εἰς τὸν ἐξοχικὸν μου πύργον, εἰς Ἄγ. Γερμανόν. Εἶνε
σκοτεινὴ νύκτα, καὶ βυθίζομαι εἰς ὕπνον, καὶ λέγω εἰς τὸν
τὸν πιστόν μου ἀμαξηλάτην, Ἄνδρέαν, νὰ μὴ με διαταράξῃ,
καὶ ὄνειρεύομαι δι' ἓνα ἄγγελον.

Τὸ ὄχημα τέλος σταματᾷ εἰς τὸν πύργον. Εἶναι τόσον σκο-
τεινὰ ὥστε ὅταν κατέρχωμαι, δὲν ἀναγνωρίζω τὴν ὄψιν τοῦ
θεράποντος, ὅστις ἀνοίγει τὴν θυρίδα. Ἄλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

Τρομάρα! με κυριεύει ακράτητος νόστος. Τὸ ἴδιον σκότος ἐπίσης καλύπτει τὰς παλαιὰς οἰκείας γυμνότητες τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ἀνδρῶν· ἀλλ' ὑπάρχει μίαν θύρα, καὶ αὕτη ἀνοίγεται καὶ κλείεται ὀπισθὲν μου γοργῶς. Τότε εὐρισκομαι εἰς τὴν παγίδα, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀρχιλήστοῦ ὅστις εἶχε φημῶσει ἕρέμα τὸν πτωχὸν Ἄνδρῶν, καὶ ἀνέλαβε νὰ ἡνιοχήσῃ τὴν ἄμαξάν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Δὲν μένει τίποτε ἄλλο δι' ἐμὲ νὰ πράξω, ὡς ἀνδρεῖος Γάλλος Μαρκήσιος. εἰμὴ νὰ εἰπῶ «*παρμπλέ!*» νὰ σύρω τὸ ξίφος μου, καὶ ν' ἀποθάνω γενναίως! Ἄνευρισκομεν μετὰ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας, ἔξωθεν ἐρήμου καπηλείου πλησίον εἰς τὰ σύνορα, με μίαν πληγὴν εἰς τὸ στέρον, καὶ τὰ θυλάκια κενά. Ὁχι! μετὰ δευτέρας σκέψεις, σώζομαι· σώζομαι ἀπὸ τὸν ἄγγελον τὸν ὁποῖον εἶχα ὀνειροπολήσει, ὅστις εἶνε ἡ ὑποτιθεμένη θυγάτηρ τοῦ ληστοῦ, καὶ πραγματικὴ θυγάτηρ ἐνὸς ἐπιστηθίου φίλου.

*
* *

Κυττάξας πάλιν διὰ τοῦ παραθύρου τὴν μάταιαν ἐλπίδα νὰ διακρίνω τὸν ἡνίοχον, εὔρον ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσυνήθισαν εἰς τὸ σκότος. Διέκρινα τὸν μεμακρυσμένον ὀρίζοντα, ὀριζόμενον ἀπὸ δένδρα Ἰνδομελάνης, προκύπτοντα ὑπὸ ἀνοικτότερον οὐρανόν. Ὁλίγα ἄστρα ἀρκιὰ εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, θλιβερῶς ἔλαμπον. Παρετήρησα ἐκ νέου τὸ ἄπειρον βάθος τῆς ὑπομονητικῆς λύπης του εἰς τὰ γαλήνια πρόσωπά των· καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Βάνδαλος ὅστις πρῶτος ἐφήρμοσε τὸ φευγαλέον «*τρεμόσυσμα*» ἐπ' αὐτῶν ἴσως δὲν θὰ συρθῇ μελαγχολικῶς ἔκφρων ἀπὸ τὰ παραπονετικὰ ὄμματά των. Παρετήρησα ἐκ νέου τὸ μυστικὸν θέλγητρον τοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον μεταδίδει αἰσθημα ἀτομικῆς ἐρημίας εἰς ἕκαστον ἀδιαίρετον μῦρον τοῦ πυκνοτάτου ἀστερισμοῦ, περιβάλλον τὸ ἐλάχιστον ἄστρον με ἀμέτρητον μοναξίαν.

Καὶ ἐκ τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἐρημίας ταύτης μετεδόθη εἰς ἐμὲ, καὶ ἀπεναρρώθη εἰς τὸ σκοτεινὸν ἄντρον μου. Ὅταν ἐξύπνησα, ἡ σελήνη ἀνέτελλε, ὀρωμένη ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, εἶχεν ἀπεριγράπτως ἀναλήθη καὶ θεατρικὴν τὴν πρόσφιν. Ἦτο ἡ πακνέλης τῆς Νόρμας, ἐκεῖνο τὸ ἀξιοσημείωτον οὐράνιον

φανόμενον τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει τόσον περιρικνῶς εἰς ἓν πυκνὸν θέατρον καὶ εἰς μίαν ὑψηλὴν βροχόροθον γασφρίαν, ἐνὸσω τὸ *Casta Diva* ψάλλεται ἡ ἄστατος σελήνη ἣτις τότε καὶ μετέπειτα μένει προσηλωμένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς νὰ ἦτο μέρος τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος τοῦ ἐγκαινισθέντος ὑπὸ τοῦ Γιωσοῦ¹.

Πάλιν οἱ λευκογίτωνες Δρυῖδες παρήλασαν πρὸ ἐμοῦ, πάλιν εἶδα τὴν ἀπίθανον ἐκείνην ράβδον κοπτομένην ἀπὸ τὴν ἀδύνατον δρῶν, καὶ πάλιν κρουερά ρίγη διέτρεξαν τὴν ράχην μου με τὴν πρώτην στροφήν τῆς ἀπαγγελίας. Τὰ θορυβοῦντα ἐλατήρια ἐδοκίμασαν νὰ κρούσουν τὸν χρόνον, καὶ τὸ σκότος τῆς ἀμάξης μετέδωκε νέαν γοητείαν εἰς τὸ θέαμα. Ἄλλ' ἦτο μεγάλη βελτίωσις εἰς τὰς προτέρας δοκιμασίας μου, καὶ ἔθαλψα τὴν προσφιλεῖ πλάνην.

Οἱ φόβοι μου διὰ τὸν ἡνίοχον διεσκεδάσθησαν με τὴν ἀνατολήν τῆς σελήνης. Συνήθης ἦχος με ἔχει βεβαιώσει περὶ τῆς παρουσίας των ἐν πλήρει κατοχῇ μιᾶς τοῦλάχιστον ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐνεργειῶν τοῦ ὀργανισμοῦ του. Συχνὸς καὶ θορυβῶδης βῆξ, μ' ἐπεισεν ὅτι τὸ στόμα του δὲν εἶχε σφραγισθῆ ἀκόμη ἀπὸ τὸ φέμωτρον τοῦ ληστοῦ, καὶ ἐπράυνε τὴν ἀνήσυχον ἀκοήν μου. Καθὼς τὸ βάρος τοῦτο ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ πνεῦμά μου, καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὴν μελιχρὰν παρουσίαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις ἄφινε, καθὼς ὅταν ἐπεσκέπτετο τὸν Ἐνδυμίωνα, πολὺ ἐκ τῆς λάμψεώς της ἔξω τοῦ ἄντρου μου, ἐκκλύτταξα γύρω ἐντὸς τοῦ κενοῦ λεωφορείου. Ἐπὶ τοῦ προσθίου καθίσματος ἔκειτο μία γυναικεία πόρπη τῆς κόμης. Τὴν ἔλαβα με ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τάχιστα ἐμαράνθη. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἄρωμα ρόδου ἐπάνω της, οὔτε καὶν ἐλαίου τῆς κόμης. Οὔτε καμπὴ οὔτε ἔλιξ εἰς τὰς σκληρὰς γωνίας της ἐπρόδιδε γνώρισμά τι ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς φερούσης.

Ἐπροσπάθησα νὰ πιστεύσω ὅτι δυνατὸν νὰ ἦτο τῆς «*Μαριάννας*». Ἐπροσπάθησα νὰ φαντασθῶ ὅτι, περιορίζουσα τοὺς συμμετρικοὺς βροστῆρους τῆς κόρης ἐκείνης, δυνατὸν νὰ εἶχεν ἀκούσει τὰ ἄβρα φιλοφρονήματα τὰ ψιθυριζόμενα εἰς τὰ ὦτα, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσαν τὴν ὀργὴν τῆς γηραιᾶς κυρίας. Ἄλλὰ μάτην.

¹ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ἡ καρφίς ἐσιώπα καὶ δὲν ἀπεκρίνετο ἐν τῇ πιστῇ ἐχεμυθίᾳ της, καὶ τέλος ὠλίσθησεν ἀπροσέκτως ἀπὸ τοῦ δακτύλου μου.

Εἶγον νυσταζει ἐπανειλημμένως—ἐξυπνήσας ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς λήθης δι' ἐπαφῆς πρὸς τινὰ τῶν ἀγκυλῶν τοῦ ὀχήματος, καὶ αἰσθανόμενος ὅτι ἀσυνειδήτως ἀνελάμβανα, κατὰ μίμησιν ἐνὸς ταπεινοῦ ἐντόμου τῶν παιδικῶν μου ἀναμνήσεων, τὸ σφαιρικὸν ἐκεῖνο σχῆμα τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ἄριστα ν' ἀντισταθῆ εἰς τὰς ἐντυπώσεις ταύτας, ὅταν ἀντελήφθην ὅτι ἡ σελήνη, πλέουσα ὑψηλὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ξεχωρίζῃ τοὺς ἀμόρφους ὄγκους τοῦ τοπίου τοῦ σκιεροῦ. Δένδρα μεμονωμένα, εἰς λόχμας, καὶ εἰς συμπλέγματα, μετέβαλλον θέσεις πρὸ τοῦ παραθύρου μου.

Αἱ ζωνραὶ γραμμααὶ τῶν ἀνωτέρων ὁρέων ἤρχοντο πλησιέστερον, ὅπως ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀλλ' ἐλάχιστα ἠπαλύνοντο εἰς ξηρὸν, ψυχρὸν, ἄδρῶσον ἀέρα θερινῆς νυκτὸς τῆς Καλιφορνίας. Διηπόρουν τί ὥρα νὰ ἦτον, καὶ ἐφρόνουν ὅτι, ἐὰν οἱ ἴπποι τῆς νυκτὸς ἐβαδίζον τόσον ἀργὰ ὅσον τὸ ζεῦγος τὸ πρὸ ἡμῶν, ὁ Φαῦστος θ' ἀπηλλάσσοντο τῆς ἀνάγκης τῆς ἐναγωνίου προσοχῆς του, ὅταν αἰφνίδιος σπασμὸς δραστηριότητος κατέλαβε τὸν ἠνίοχόν μου.

Σειρὰ μαστιγώσεων, ὡς διαδοχικὴ ἔκρηξις πυροκροτάλων, ἠκούσθη ἀπὸ τὸ ἐδώλιον τὸ πρὸ ἐμοῦ. Τὸ λεωφορεῖον ἐπήδησεν εἰς τὰ ἐμπρὸς, καὶ ὅταν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ καλὰ ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, μακρὰν λευκὸν κτίριον, ἐφάνη κατὰ μυστηριώδη τρόπον πρὸ τοῦ παραθύρου μου. Πρέπει νὰ εἶνε τὸ Σλομγάλλιον!

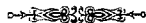
Καθὼς κατηρχόμην ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον, ἠρώτησα τὸν ἠνίοχον.

— Ἀλλάξατε ἄλογα ἴστον δρόμον;

— Βέβαια. Εἶνε δύο ὥραις τώρα.

— Περιέργον. Δὲν τὸ ἐνόησα.

— Πρέπει νὰ εἶχατε ἀποκοιμηθῆ, κύριε. Ἐλπίζω, περᾶσατε καλὰ. Καλὴ θέσις δι' ἕνα ὥραϊον ὕπνον. Ἄδειο λεωφορεῖο, κύριε!

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΡΕΔ ΓΚΟΛΤΣ

Ὁ Σάντυ ἦτον πολὺ πιασμένος, ἔκειτο ὑπὸ ἕνα θάμνον εἰς τὴν ἰδίαν περίπτου στάσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πέσει ὀλίγας ὥρας πρὶν. Πόσας ὥρας ἔκειτο ἐκεῖ δὲν εἶξε εὖρε, καὶ δὲν τὸν ἔμελε· πόσας ὥρας ἔμελλεν ἀκόμη νὰ κεῖται, ἦτο ζήτημα ἐπίσης ἀόριστον καὶ ἀμελέτητον. Μία ἥσυχος φιλοσοφία, γενωμένη ἀπὸ τὴν παρούσαν κατάστασίν του, κατέκλυζε καὶ ἀπερρόφα τὴν ἠθικὴν του ὑπόστασιν.

Τὸ θέαμα μεθυσμένου ἀνθρώπου, καὶ ἰδίως αὐτοῦ τοῦ μεθυσμένου ἀνθρώπου, δὲν ἦτο, μετὰ λύπης τὸ λέγω, καὶ τόσον καινοφανές εἰς Ῥεδ Γκόλτς, ὥστε νὰ ἐπιτύρῃ τὴν προσοχὴν. Πρῶτ' τῆς ἡμέρας κάποιος ἐντόπιος ἀστεῖος εἶχεν ἐγείρει ἕνα προσωρινὸν ἐπιτύμβιον λίθον ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Σάντυ, φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀποτελέσματα τοῦ οὐίσκου τοῦ Μακόρκλη· φονεύει εἰς 40 ὁσεῖς», μὲ μίαν χεῖρα δεικνύουσαν πρὸς τὴν ταβέρναν τοῦ Μακόρκλη. Πλὴν αὐτὰ ἦσαν, φαντάζομαι, ὅπως καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐγγώριοι σάτυραϊ, προσωπικὰ καὶ ἦσαν σχολίον μᾶλλον ἐπὶ τῆς ἔξεως αὐτῆς ἢ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Μὲ τὴν εὐτράπελον ταύτην ἐξαίρεσιν, ὁ Σάντυ εἶχε μείνει ἀνενόχλητος. Μία περιπλανωμένη ἡμίονος, ἀπαλλαγείσα ἀρτίως τοῦ φορτίου της, εἶχε καταφάγῃ τὸ σπάνιον χόρτον εἰς τὸ πλάγι του, καὶ εἶχε μυχθίσει περιέργως πρὸς τὸν ὑπτιον ἀνθρώπον, εἰς ἀδέσποτος σκύλος, μὲ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην συμπάθειαν τὴν ὁποίαν τὸ γένος τοῦτο ἔχει πρὸς τοὺς μεθυσμένους, εἶχε γλείψει τὰ κονιορτώδη ὑποδήματά του, καὶ εἶχε πλαγιάσει εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἔκειτο ἐκεῖ, ἰλωπιζῶν τὸν

ένα ὀφθαλμὸν πρὸς τὸ εὐθὺς τοῦ ἡλίου, μὲ τρόπον εὐαίχωνον καὶ κυνικὸν ἄμα, ἐν τῇ ὑπονοουμένῃ θωπιᾷ πρὸς τὸν ἀνάσθητον ἄνδρα τὸν παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ σκιὰι τῶν πευκοδένδρων εἶχον βραδέως περιτραπῆ κύκλω, ἐωσύτου διέβησαν τὸν δρόμον, καὶ οἱ κορμοὶ τῶν ἔφραξαν τὸν ἀνόητον λειμῶνα μὲ γιγαντιαίας παραλλήλους ἐκ μαύρου καὶ κιτρίνου. Μικρὰ νέφη ἐρυφρᾶς κόνεως, ἐγειρομένης ἀπὸ τὰ ὀργάνοντα πέταλα διερχομένων ζευγῶν, ἐσκορπίζοντο εἰς φαῖν ἄντισμα ἐπὶ τοῦ ἐξκπλωμένου ἀνθρώπου. Ὁ ἥλιος κατήρχετο ὀλονὲν χαμηλότερα καὶ ἀκόμη ὁ Σάντυ δὲν ἐσάλευε. Καὶ μόνον ἡ ἀνάπαυσις τοῦ φιλοσόφου τούτου διαταράχθη, καθὼς τὸ ἔπαθαν πολλάκις καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, διὰ τῆς παρεμβάσεως ἀφιλοσόφου φύλου.

Ἡ «Μις Μαίρη», ὅπως ἦτο γνωστὴ εἰς τὸ μικρὸν κοπάδι, τὸ ὁποῖον ἀρτίως εἶχεν ἀπολύσει ἀπὸ τὸ μικρὸν σχολεῖον ἐκεῖθεν τῶν πευκοδένδρων, ἔκαμνε τὸν περίπατόν της τὸν ἀπογευματινόν. Παρατηρήσασα μίαν ἐκτάκτως ὠραίαν δραγμίδα ἀνθυλλίων: ἐπάνω εἰς τὰ χαμῶκλαδα τῆς ἀλαλέας, τ' ἀντικρυνά, διέβη τὸν δρόμον ὅπως τὰ δρέψη. Ἐβάδισε μέσῳ τῆς ἐρυφρᾶς κόνεως, ὄχι χωρὶς φρικιάσεις τινὰς ἀηδίας, καὶ τινὰς ἐπιτηδευμένας προφυλάξεις γατοειδεῖς. Καὶ τότε εὐρέθη ἔξαρνα κατεπάνω ἴστον Σάντυ.

Ἐννοεῖται, ἐξέφερε τὴν συνήθη σεμνότυπον κραυγὴν τοῦ φύλου της. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν φόρον εἰς τὴν ἀδυναμίαν της τὴν φυσικὴν, κατέστη ἐκτάκτως θρασύδειλος, κ' ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν— τὸ ὀλιγώτερον, ἐξ πόδας ἀπὸ τὸ τέρας τὸ κατακείμενον— μὲ τὰ λευκὰ κράσπεδά της ἀνασηκωμένα εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοίμη πρὸς φυγὴν. Ἄλλ' οὔτε ἦχος οὔτε κίνησις ἤρχετο ἀπὸ τὸν θάμνον. Μὲ ἓνα μικρὸν πόδα τότε περιέκαμψε τὴν ἐπικεφαλίδα τὴν σατυρικὴν, κ' ἐμορμύρισε.

— Ζῶα!

Ὅνομα τὸ ὁποῖον πιθανῶς, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, κατὰλλήλως ἐταξίθεται εἰς τὸ πνευμά της ὀλόκληρον τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν τοῦ Ῥέδ Γκόλτς. Διότι ἡ Μις Μαίρη, ἔχουσα αὐστηρὰς τινὰς ιδέας ἰδικὰς της, δὲν εἶχεν ἴσως πρεπόντως ἐκτιμῆσει τὴν ἐπιδεικτικὴν φιλογυνίαν διὰ τὴν ὁποίαν

ὁ Καλιφόρνιος τόσον δικαίως ἐξυμνήθη ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Καλιφόρνιους, καὶ εἶχεν, ὡς νεοφερμένη ἴσως, ὀρθῶς ἀποκτιῆσει τὴν φήμην ὅτι ἦτο «ζιππασμένη».

Καθὼς ἴστατο ἐκεῖ, παρετήρησε προσέτι, ὅτι αἱ πλάγια ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σάντυ, καὶ ὅτι ὁ πῖλος του ἔκειτο ἀχρηστώως πλησίον του. Τὰ νὰ τὸν λάβῃ τις καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἔργον ἀπαιτοῦν θάρρος τι ὅσω μᾶλλον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοικτοί. Καὶ ὅμως τὸ ἔκαμε, καὶ πάραυτα ἔσπευσε ν' ἀποχωρήσῃ. Ἄλλ' ἀνησύχησε κάπως ὅταν, ἐμβλέψασα ὀπίσω, εἶδεν ὅτι ὁ πῖλος εἶχεν ἀφαιρεθῆ, καὶ ὅτι ὁ Σάντυ εἶχεν ἀνακαθίσει καὶ κάτι ἔλεγε.

Τὸ ἀληθὲς ἦτο ὅτι εἰς τὰ γαλήνια βάθη τοῦ πνεύματός του ὁ Σάντυ ἦτο πεπεισμένος ὅτι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦσαν εὐεργετικαὶ καὶ κάλλισται, ὅτι ἀπὸ τῆς νηπιότητός του δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ πλαγιαῖζῃ φορῶν πῖλον, ὅτι κανεὶς ἀνθρώπος, εἰμὴ μόνον μωροὶ καταδικασμένοι, ἀνάξιοι ἀπολυτρώσεως, φοροῦσι ποτὲ πῖλον καὶ ὅτι τὸ δικαίωμά του ὅπως εἶνε ἀπηλλαγμένος τούτου ἦτο ἀναπαλλοτριωτόν. Αὕτη ἦτο ἡ μαρτυρία τῆς μυχίας συνειδήσεώς του. Ἀτυχῶς, ἡ ἐσωτερικὴ ἔκφρασις της ἦτο ἀμυδρά, περιοριζομένη εἰς ἐπανάληψιν τῆς ἐπομένης φράσεως.

— Ἥλιος, κκλὸς ἥλιος. Καπέλλο, τί καπέλλο. Γιατὶ καπέλλο, ἥλιος;

Ἡ Μις Μαίρη ἐστάθη, καὶ ἀναλαβοῦσα νέον θάρρος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐχρειάζετο τίποτε.

— Καπέλλο, τί; Ἥλιος ἐξηκολούθησεν ὁ Σάντυ, μὲ ὕψηλόν τόνον.

— Σηκώσου, βδελυρὲ ἀνθρώπε, εἶπεν ἡ Μις Μαίρη, ὀργισμένη τῶρα· σηκώσου, καὶ σύρε σπίτι.

Ὁ Σάντυ ἐκλονίσθη εἰς τοὺς πόδας του. Εἶχεν ἐξ ποδῶν ἀνάστημα, καὶ ἡ Μις Μαίρη ἔτρεμε. Προέβη ὀλίγα βήματα, καὶ εἶτα ἐστάθη.

— Γιατὶ νὰ πάω σπίτι; ἠρώτησεν αἴφνης μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

— Σύρε, καὶ πάρε ἓνα λουτρόν, ἀπήντησεν ἡ Μις Μαίρη.

ὄφθαλμοβολουῶσα τὸ ἐλεεινὸν ὑπακείμενον τοῦ μὲ μεγάλῃν δυσμένειαν.

Πρὸς μεγίστην ἀνησυχίαν τῆς, ὁ Σάντου αἰφνης ἀπέβηκε τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ ἐσωκάρδιόν του, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀπελάκτισε τὰ ὑποδήματά του, καὶ τρέξας ἐξήλλως εἰς τὰ ἔμπρός, ἐπήδησε κατακέφαλα κἀτω τοῦ λόφου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

—Θέμου, τρομάρα! ὁ ἄνθρωπος θὰ πνιγῇ! εἶπεν ἡ Μις Μαίρη.

Καὶ εἶτα, μὲ γυναικίαν ἀσασίαν, ἔτρεξεν ὀπίσω εἰς τὸ κατὰστάμα τοῦ σχολείου τῆς, κ' ἐκλειδώθη.

* *

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὸ δεῖπνον μαζί με τὴν σπιτονοικοκυράν τῆς, τὴν γυναῖκα τοῦ σιδηρουργοῦ, τῆς ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ὁ σύζυγός τῆς ἐμέθυσε ποτέ.

— Ὁ Ἄμπνερ, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Στίλλερ συλλογισμένη, τί νὰ σὰς πῶ; ὁ Ἄμπνερ δὲν ἐπῆγε καλὰ ἀπ' τὴν ἐκλογή τὴν περασμένην.

Ἡ Μις Μαίρη θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ ἐὰν ἐπρότιμα νὰ πλαγιαζῇ εἰς τὸν ἥλιον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καὶ ἂν ἐν κρύον λουτρὸν θὰ τὸν ἔβλαπτε· ἀλλὰ τοῦτο θὰ συνεπέφερον ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε τότε νὰ δώσει· ὕθεν ἠρέσθη ν' ἀνοίξῃ εὐρεῖς τοὺς φαιούς ὄφθαλμούς τῆς πρὸς τὴν ἐρυθροπάρειον κυρίαν Στίλλερ — ὡραῖον γυναικίον δεῖγμα τῆς ἀνθηρότητος τῆς νοτιοδυτικῆς — καὶ εἶτα παρήτησε τὸ ἀντικείμενον ὅλως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔγραψε πρὸς τὴν προσφιλεστέραν φίλην τῆς εἰς Βοστώναν. «Εὐρίσκω, καθὼς μοῦ φαίνεται, τὸ μέρος τῆς κοινότητος ταύτης τὸ ἔκδοτον εἰς τὸν πότον, ὡς τὸ ἔχον τὰ ὀλιγώτερα ἐλαττώματα.

Θέλω νὰ εἶπω, ἐννοεῖται, ἀκριβῆ μου, τοὺς ἄνδρας. Δὲν γνωρίζω τίποτε τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὑποφερτάς τὰς γυναῖκας».

Εἰς ὀλιγώτερον τῆς ἐβδομάδος, ἡ Μις Μαίρη εἶχε λησμονήσει τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο παρεκτός μόνον ὅτι οἱ ἀπογευματινοὶ περίπατοί τῆς ἐλάμβανον τότε, σχεδὸν ἀσυνειδήτως, ἄλλην

λουγία τῶν κυκλῶν αἰθέρων, τῶν λαμπρῶν ἡλίων, τῆς βραχείας ἀμφιλόκης καὶ τῶν ἀστροσεγγῶν νυκτῶν διήρχετο ἐπὶ τοῦ Ρεδ Γκόλτς. Ἡ Μις Μαίρη ἐσυνείθεσε ν' ἀγαπᾷ τὸν περιπάτον ἐνὰ τὰ ἥσυχά καὶ καθαρὰ δάση. Ἴσως ἐπίστευεν, ὅπως τὴν ἐσυμβούλευε κ' ἡ κυρὰ Στίτζερ, ὅτι τὰ βλασκαμώδη ἀρωματὰ τῶν ἐλατῶν «ἐκάμνον καλὸν εἰς τὰ στήθη τῆς», ἀλλὰ τὴν βεβαίως ὁ μικρὸς βήχας τῆς ἔγινεν ὀλιγώτερον συχνός, καὶ τὸ βῆμα τῆς ἦτο σταθερώτερον· Ἴσως εἶχε μάθει τὸ ἀτελείωτον μάθημα, τὸ ὅποιον τὰ ὑπομονητικὰ πευκόδενδρα ποτὲ δὲν βαρύνονται νὰ ἐπαναλαμβάνουν εἰς προσεκτικὰ ἢ ἀπρόσεκτα ὄντα. Καὶ οὕτω, μίαν ἡμέραν, ἐσχεδιάσε μίαν ἐκδρομὴν κ' ἐξοχικὴν γεῦμα εἰς Μπούκεϋ Χίλλ, κ' ἐπῆρε τὰ παιδιὰ μαζί τῆς.

Μακρὰν ἀπὸ τὸν κοινοτρόπῳ δρόμον, ἀπὸ τὰ κιτρινωπὰ χανδακίαι, ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν ἀνησυχῶν μηχανῶν, καὶ τὴν βάνουσον βαρβαρότητα ἣτις ἀναπτύσσεται εἰς τοιοῦτους τόπους ὁποῖα τερπνὴ καὶ ὠραία ἀναψυχή! Ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸν τελευταῖον σωρὸν τοῦ κατασυντριμμένου βράχου καὶ τοῦ ἀργίλλου, ἀφοῦ διέβησαν τὸ τελευταῖον χάσμα τῆς ὁδοῦ, πῶς τὰ περιμένοντα δάση ἦνοιζαν τὰς μακρὰς σειράς των διὰ νὰ τοὺς δεχθῶσι! Πῶς τὰ παιδιὰ, ἴσως διότι δὲν ἐξεκώλλησαν ἀκόμη ἀπὸ τὰ στέρα τῆς ἀπειραγᾶθου Μητροῦς, ἐρρίφθησαν κατακέφαλα εἰς τοὺς ἡλιακοὺς κόλπους τῆς με ἀκρατήτους θωπείας, γεμίζοντα τὸν ἀέρα με τοὺς γέλωτάς των, καὶ πῶς ἡ Μις Μαίρη, ἡ ἰδία, ὅσον καὶ ἂν ἐφαίρετο ἰδιόρρυθμος καὶ ἀπροσπέλαστος με τὴν ἄσπilon λευκότητα τῆς ποδιᾶς, τοῦ περιλαιμίου καὶ τῶν περιχειρίδων τῆς, ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ἔτρεξεν ὡς λαφιῶσα ἀγρία κλωσσα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νοσσιᾶς τῆς ἐωσότου κουρασμένη, γελῶσα καὶ ἀσθμαίνουσα, με ἓνα ἀνυπότακτον βόστρυχον κυματίζοντα ἀπὸ τὴν κόμμωσίν τῆς, με τὸν πῖλον κρεμαζόμενον διὰ κομβωμένης λωρίδας ἀπὸ τὸν τράχηλόν τῆς, εὐρέθη αἰφνης καὶ ἀποτόμως, εἰς τὸ κέντρον τοῦ δάσους, κατενώπιον τοῦ ἀτυχοῦς Σάντου!

Αἱ ἐξηγήσεις, αἱ ἀπολογίαι, καὶ ἡ ὄχι παραπολὺ φρόνιμος συνδιάλεξις ἣτις ἐπηκολούθησε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσιν ἐδῶ. Θὰ ὑπέθετέ τις ὅμως ὅτι ἡ Μαίρη εἶχε ἀποκαταστήσει ἤδη γνωριμίαν τινὰ με τὸν πρῶν μεθύσον. Ἀρκεῖ ὅτι τάχι-

στα ἔγινε δεκτός· ὡς εἶς ἐκ τῆς συνορίας. Ἔτι τὰ παιδία, μετὰ τὴν ταχέειαν νοσημύνην τὴν ὁποίαν ἡ θεία πρόνοια εἶδει εἰς τοὺς ἀδυνατάτους, τὸν ἀνεγνωρίσαν ὡς φίλον, κ' ἐπαίζαν μετὰ τὸ ζανθὸν γένειόν του, καὶ τὸν μακρὸν μεταξυσεῖδῃ μύστακκ, καὶ ἄλλας ἐλευθερίας ἔλαβον, καθὼς προθύμως κἀμουν οἱ ἀδύνατοι. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἦν ἄψυ πῦρ παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου, καὶ τοὺς ἔδειξαν ἄλλα μυστήρια τῆς ἰατρονομίας, ὁ θαυμασμός των δὲν εἶχεν ὄρια.

Ἵστερον ἀπὸ δύο τοιαύτας ὥρας τρέλας, ὀκνηρίας, καὶ εὐτυχίας, εὐρέθη κατακείμενος παρὰ τοὺς πόδας τῆς διδασκαλίσσης, ἐμβλέπων βρεμβώδῳ εἰς τὸ πρόσωπόν της, καθὼς ἐκεῖνη ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς κλιτύος τοῦ λόφου, πλέκουσα στεφάνους ἀπὸ δάφνην καὶ ἀγιόκλημα, σχεδὸν εἰς τὴν ἰδίαν στάσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο ὅταν τὸ πρῶτον συνητήθησαν. Καὶ ἡ ὁμοιότης δὲν εἶχε τι τὸ λίαν βεβιασμένον. Ἡ ἀδυναμία μίαν εὐκόλου, εὐδιεργέτου φύσεως, ἥτις εἶχεν εὐρη βρεμβώδη διάχυσιν εἰς τὸ ποτόν, πιθανὸν νὰ εὕρισκε τώρα παραπλησίαν μέθην εἰς τὸν ἔρωτα.

Νομίζω ὅτι ὁ Σάντυ ἠθάνετο ἀμυδρῶς τοῦτο ὁ ἴδιος. Εἰ-ξέυρω ὅτι μεγάλως ἐπόθει νὰ πράξῃ κἀτι, — νὰ φωνεύσῃ μίαν ἄρκτον, νὰ σφάζῃ ἕνα ἄγριον, ἢ νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὸν του κατὰ τινὰ τρόπον, πρὸς χάριν αὐτῆς τῆς ὠχροπροσώπου καὶ καστανοφθάλμου διδασκαλίσσης. Ἐπειδὴ θὰ μοὶ ἤρθεκε νὰ τὸν παρουσιάσω εἰς ἡρωϊκὴν τινὰ στάσιν, σταματῶ τὴν χεῖρά μου μετὰ μεγάλης δυσκολίας αὐτὴν τὴν στιγμήν, κωλυόμενος νὰ εἰσαγάγω τοιοῦτον ἐπεισόδιον μόνον ἀπὸ ἰσχυρὰν πεποίθησιν ὅτι συνήθως δὲν συμβαίνει εἰς τοιαύτας ὥρας. Καὶ πέποιθα ὅτι καὶ ἡ πλέον ζανθὴ ἀναγνώστριά μου, ἥτις ἐνθυμεῖται ὅτι, εἰς ἀληθινὴν ἀνάγκην, σχεδὸν πάντοτε κάποιος ἀδιάφορος ξένος, ἢ πεζὺς ἀστυφύλαξ, παρουσιάζεται σωτήρ, θὰ συγχωρήτῃ τὴν παράλειψιν.

Οὕτως πως ἐκάθητο ἐκεῖ ἀδιατάρακτος· αἱ καρκαλάξαι καὶ τὰ «πιπινία» τῶν δένδρων ἐλαλοῦσαν ὑπεράνω των, κ' αἱ φωναὶ τῶν παιδίων τερπναὶ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ κοίλωμα κάτωθεν. Τί ἐσκέπτοντο, τὸ ὁποῖον δυνατὸν νὰ ἦτο ἐνδιαφέρον, δὲν ἐγνώσθη. Μόνον τὰ μικρὰ πιπινάκια τῶν δασῶν ἤκουσαν πῶς ἡ Μίς

Μαίρη ἦτον ὀρακνή, πῶς κατέλιπε τὴν οἰκίαν τοῦ θείου της, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Καλιφορνίαν, χάριν ὑγείας καὶ ἀνεξαρτησίας· πῶς ὁ Σάντυ ἦτον ὀρακνός ἐπίσης, πῶς ἦλθεν εἰς τὴν Καλιφορνίαν ἀπὸ ἔξωψιν· πῶς εἶχε ζήσει ἄτακτον βίον, καὶ πῶς ἐπροσπάθει νὰ διορθωθῇ καὶ ἄλλας λεπτομερείας, αἰτίνας, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ σπίνου ἢ τῆς κίσσης τῶν δένδρων, ἀναμφιβόλως· πρέπει νὰ ἐφάνησαν ἀνόητοι καὶ σπατάλη χρόνου. Ἀλλὰ μετὰ τὰ μικρολογίας αὐτὰς ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμα καὶ ὅταν τὰ παιδία συνηθροίσθησαν πάλιν, καὶ ὁ Σάντυ, μετὰ μίαν λεπτότητα, τὴν ὁποίαν ἡ διδασκαλίσα κελῶς ἐνόησε, τοὺς ἀπεχαιρέτισεν ἡρέμω παρὰ τὰ κράσπεδα τοῦ συνοικισμού, εἶχε φανῆ αὕτη ἡ βραχυτέρα ἡμέρα τῆς ἐπαχθοῦς ζωῆς της.

Καθὼς τὸ μακρὸν καὶ αἰχμηρὸν θέρος ἐμαράνθη εἰς τὰς ρίζας του, ἡ σχολικὴ περίοδος τοῦ Ρέδ Γκόλτς, κατὰ τινὰ ἐπιχώριον εὐφυολογίαν, «ἐξηράνθη» καὶ αὕτη. Μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκόμη, ἡ Μίς Μαίρη θὰ ἦτο ἐλευθέρα καὶ ἐπὶ ἕν τριμήνον τοῦλάχιστον τοῦ Ρέδ Γκόλτς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πλέον. Ἐκάθητο μόνη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ σχολείου, μετὰ τὴν παρειὰς ἀκουμεισμένην εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους εἰς ἕν τῶν ἡμερινῶν ἐκείνων ὀνείρων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Μίς Μαίρη (φοβοῦμαι, πρὸς κίνδυνον τῆς σχολικῆς πειθαρχίας) τελευταῖον εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἔξιν νὰ βυθίζηται. Ἡ ποδιά της ἦτο πλήρης ἀπὸ βρύα, πτέριδας, καὶ ἄλλας βοτανικὰς ἀναμνήσεις. Ἦτο τόσον ἀπασχολημένη εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τοὺς ἰδίους λογισμούς της, ὥστε ἐλαφρὸς κτύπος εἰς τὴν θύραν διήλθεν ἀνεπαίσθητος, ἢ μεθηρημενυθὴ εἰς τὴν ἀναπόλησιν μεμακρυσμένων θορύβων τοῦ δάσους. Ὅταν τέλος ἐπανελήθη εὐκρινέστερος, ἠγέρθη μετὰ ἐρυθριῶσαν παρειὰν καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἴστατο μία γυνή, τὸ ἐπιδεικτικὸν καὶ ἡ τόλμη τῆς ἐνδυμασίας τῆς ὁποίας ἦσαν εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν μετὰ τὸ δειλὸν καὶ ἀναποφάσιτον τῆς στάσεώς της.

Ἡ Μίς Μαίρη ἀνεγνώρισεν εἰς ἕν βλέμμα τὴν ἀμφίβολον μητέρα τοῦ ἀνωνύμου μαθητοῦ της. Ἴσα· εἶχεν ἀπογοητευθῆ, ἴσως ἦτο μόνον ἰδιότροπος· ἀλλ' ἀφοῦ ψυχρῶς τὴν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ, ἡμισυνειδήτως· διηυθέγητε τὰς λευκὰς χεῖρίδας καὶ τὸ περιλάμιόν της, καὶ περιεμάρτυσε ἐγγύτερον τὰ κρά-

σπεδά της τὰ άγνά. "Ισως διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἡ άμμη-
νοῦσα ξένη, μετὰ στιγματικῶν δισταγμῶν, άρξῃκε τὴν μεγαλο-
πρεπῆ άμπρελλαν της άνοικτὴν καὶ ἱσταμένην εἰς τὴν κόνιν
δουισθεν τῆς θύρας, καὶ εἶτα ἐκάθησεν εἰς τὸ άπώτερον άκρον
μακροῦ θρανίου. Ἡ φωνή της ἦτο άσθενής καθὼς ἤρχισεν.

— "Ακουσα νὰ λέν πῶς πηγαίνετε κάτω στὸν Κόρφον
αὔριο, κ' ἤρθη νὰ σᾶς φχαριστήσω γιὰ τὴν καλωσύνη ποῦ
ἐδείξατε στὸν Τῶμη μου.

Ἡ Τῶμης, ἀπλήτησεν ἡ Μίς Μαίρη, ἦτον καλὸ παιδί, καὶ
ἤξιζε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν μικρὰν περιποίησιν τὴν ὁποίαν
ἠμπόρεσε νὰ τοῦ κάμη.

— Φχαριστῶ, Μίς, σᾶς ἐφχαριστῶ! "Ἐκραξεν ἡ ξένη, φαι-
δρνομένη ἀκόμη καὶ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον τὸ
Ρέδ Γκόλτς ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸ ἦτο «ἡ πολεμικὴ ζωγραφία
της», καὶ προσπαθοῦσα ἐν τῇ άμμηγανίᾳ της νὰ ὠθήσῃ τὸ
μακρὸν θρανίον πλησιέστερον πρὸς τὴν διδασκαλίссαν. Σᾶς
εὐχαριστῶ Μίς, γι' αὐτὸ κι' ὡς μητέρα του ποῦ εἶμαι, δὲν
ξέρω ἀνίσως ζῆ κανένα παιδί γλυκύτερο ἀπ' αὐτό. Κι' ἀνίσως
δὲν ξέρω πολλὰ λόγια νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν εἶνε καμμιά δασκά-
λισσα γλυκύτερη ἀκριβώτερη, άγγελικώτερη ἀπ' αὐτὴν ποῦ εἶχε!

Ἡ Μίς Μαίρη, καθημένη σοβαρὰ ὅπισθεν τῆς μικρᾶς τραπέ-
ζης της, ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοῦτο, πλὴν δὲν
εἶπε τίποτε.

— Δὲν ταιριάζει ς' ἐσᾶς νὰ σᾶς παινεύῃ μιὰ σὰν ἐμένα,
τὸ ξέρω, ἐξηκολούθησεν ἐν σπουδῇ. Δὲν ταιριάζει ς' ἐμένα
νᾶρθω ἐδῶ, 'μέρα μεσημέρι, γιὰ νὰ τὸ κάμω αὐτό, μαθές· μὰ
ἐρχομαι γιὰ νὰ ζητήσω μιὰ χάρι· ὄχι γιὰ τᾶμένα, Μίς, ὄχι
γιὰ τ' ἐμένα, μὰ γιὰ τὸ παιδί, τᾶγαπημένο.

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ ἐν βλέμμα τῆς νέας διδασκαλίссης, καὶ
θέσασα τὰς χεῖρας μὲ τοὺς δακτύλους κάτω μεταξὺ τῶν γονά-
των της, ἐξηκολούθησε μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Βλέπετε, Μίς, τὸ άγόρι δὲν ἔχει κανένα ἄλλον ἀπὸ μένα,
κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ πρόσωπο ποῦ πρέπει γιὰ νὰ τᾶναθρέψω.
Ἐσκέφθηκα, πέρυσι, νὰ τὸν στείλω στὸ Φρέσκο, στὸ σκολειό,
μὰ σὰν εἶπαν νὰ φέρουν μιὰ δασκάλα ἐδωτέρα, ἐπερίμενα ὡς
ποῦ σᾶς εἶδα, καὶ τότε κατάλαβα πῶς ἦτον πολὺ καλὰ, καὶ

μπόρεσα νὰ φυλάξω τᾶγόρι μου 'λίγον κειρὸ περισσότερο. Κιὰ
ᾧ, Μίς, σᾶς ἀγαπᾶ τόσο! κι' ἂν μπορούσατε νὰ τὸν ἀκούσετε
νὰ λέη γιὰ ὄνομά σας, κατὰ πῶς μιλάει, ὦμορφα, ὦμορφα, κι'
ἀνίσως αὐτὸς σᾶς περικλοῦσε αὐτὸ ποῦ σᾶς περικκλῶ ἐγὼ
τώρα, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε.

«Φυσικὸ εἶνε, ἐξηκολούθησε ραγδαία, μὲ φωνὴν ἥτις ἔτρεμεν
ἀλλοκότως μεταξὺ ὑπερηφανείας καὶ ταπεινοφροσύνης, φυσικὸ
εἶνε τὸ πῶς θὰ κολλοῦσε ς' ἐσᾶς, Μίς, γιὰτὶ ὁ πατέρας του,
ὅταν τὸν ἐπωτογνώρισα, ἦτον ἓνας κύριος καθὼς πρέπει... καὶ
τὸ παιδί πρέπει νὰ μὴ ξεχάσῃ, γλήγορα ἢ ἀργά...» ἔτσι δὲν
πρέπει νὰ κατομάθω γιὰ νὰ πολυκλαίω γι' αὐτό. Γιατὶ ἐρχο-
μαι νὰ σᾶς περικαλέσω νὰ πάρετε τὸν Τῶμη μου—ὁ Θεὸς νὰ
κὸν ἀξιῶσῃ νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ καλός—νὰ...νὰ τὸν παρετε
μαζί σας.

Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ δράξας τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, εἰς τὴν
ἀδικήν της, καὶ εἶχε πέσει γονυπετῆς παρκαπλεύρας αὐτῆς.

— "Ἐχω λεπτὰ πολλὰ, κ' εἶνε ὅλα δικὰ σας καὶ δικὰ του.
Βάλτε τον 'σὲ κανένα καλὸ σκολειό, ὅπου θὰ μπορῆτε νὰ πη-
γαίνετε νὰ τὸν βλέπετε, καὶ νὰ τὸν βοηθῆτε γιὰ νὰ... νὰ
ξεχάσῃ τὴν μάνα του. Κάμετέ τον ὅ,τι θελήσετε. Τὸ χειρό-
τερο ποῦ θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε θὰ εἶνε ἄγιο 'μπροστὰ ς'
ἐκεῖνο ποῦ θὰ μᾶθη κοντὰ ς' ἐμένω. Μόνον πάрте τον ἔξω
ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον τὸν σκληρόν, ἀπ' αὐτὸ τὸ καταφύγιο
τῆς ἀδιαντροπιᾶς καὶ τῆς λύπης, θὰ θελήσετε; ξέρω ποῦ θὰ
θελήσετε, ἢ ὄχι; θὰ τᾶπορκτίσετε, δὲν θὰ πῆτε ὄχι; θὰ τὸν
κάμετε τόσον καθαρὸν, τόσον εὐγενικόν, ὅσον ἐσεῖς εἶσθε· καὶ
ὅταν μεγκλώσῃ, θὰ τοῦ 'πῆτε τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του· τ'
ὄνομα ποῦ δὲν ἐβγήκε ἀπ' τὸ στόμα μου χρόνους τώρα· τ'
ὄνομα 'Αλέξανδρος Μόρτεν, ποῦ τὸν λέγουν ἐδῶ Σάντυ! Μίς
Μαίρη! μὴν παίρνετε τὸ χέρι σας μακριά· Μίς Μαίρη, μιλάτε
μου! Ὁθ πάρετε τ' άγόρι μου μαζί σας; Μὴ γυρίζετε τὸ
μοῦτρό σας ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Εὑρῶ πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ
ρίχνη βλέμμα ἐπάνω σὲ τέτοιες σὰν ἐμένα. Μίς Μαίρη! Θεὸς
μου, κάμε ἔλεος· μοῦ φεύγει!

Ἡ Μίς Μαίρη εἶχεν ἐγερθῆ, καὶ εἰς τὴν άμχυρομένην άμ-
φιλύκην, ἐπροχώρησε σχεδὸν ψηλαφῶσα πρὸς τὸ άνοικτὸν

παράθυρον. Ἐστάθη ἐκεῖ, ἀκουμπῶσα εἰς τὴν παραστάδα, μὲ τὸ ἄμμα προσηλωμένον εἰς τὰς τελευταίας βεδίνιας ἀποχωρῶσαις αἰτίναις ἐφθάνον εἰς τὰς δυσμάς τοῦ ὀρίζοντος. Ὀλίγη λάμψις ἐπιπτεν ἀκόμη εἰς τὸ καθαρόν νεκρὸν μέτωπόν της, εἰς τὸ λευκὸν περιλαίμιον καὶ εἰς τὰς συνεσπασμένας λευκάς χεῖράς της, πλὴν καὶ αὕτη ἐξέλειπε βραδέως. Ἡ ἰκέτις εἶχε συρῆθῃ, γονυκλινῆς ἀκόμη, πλησίον της.

— Ξέρω, χρειάζεται καιρὸς γιὰ σκέψι. Θὰ περιμένω ἐδῶ ἑλονυχτίς· μὰ δὲν μπορῶ νὰ φύγω πρὶν μου 'πῆτε. Μὴ μου ἀρνεῖσθε τώρα, θὰ θελήσετε! τὸ βλέπω 'στὸ ἡμέρο πρόσωπό σας, πρόσωπο ὅν ἐκεῖνα ποῦ 'στὰ ὄνειρα μου ἔβλεπα. Τὸ βλέπω 'στὰ μάτια σας, Μις Μαίρη! Θὰ πάρετε τὸ παιδί μου!

Ἡ τελευταία ἐρυθρὰ ἀκτίς ἀνήλθεν ὑψηλότερα, συνέχισε τοὺς ὀφθαλμούς της Μαίρης μὲ κῆτι ἀπὸ τὴν αἴγλην της, ἔτρεμεν, ἔσβυσε καὶ ἤφανίσθη. Ὁ ἥλις εἶχε δύσει ἐπὶ τοῦ Ρέδ Γκόλτς, εἰς τὴν ἀμφιλύκην καὶ τὴν σιγὴν, ἡ φωνὴ τῆς Μις Μαίρης εὐαρέστως ἤχησε.

— Θὰ πάρω τὸ παιδί. Στεῖλετέ τον εἰς ἐμὲ ἀπόψε.

Ἡ εὐτυχὴς μήτηρ ὕψωσε τὸ κράσπεδον τῆς ποδιᾶς τῆς Μαίρης εἰς τὰ χεῖλη της. Θὰ ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸ πυρέσσον πρόσωπόν της εἰς τὰς παρθενικάς πτυχὰς της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας της.

— Ξεύρει... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... διὰ τὸν σκοπὸν σας; ἠρώτησεν ἡ Μις Μαίρη, ἔξαφνα.

— Ὅχι δὲν τὸν μέλει τίποτε. Οὔτε εἶδε ποτὲ τὸ παιδί γιὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ.

— Ὑπάγετε πρὸς αὐτὸν ἀμέσως... ἀπόψε... τώρα! Εἰπέτε του τί ἐκάματε, εἰπέτε του ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα τὸ παιδί αὐτό, καὶ εἰπέτε του... ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἰδῇ... νὰ ξαναἰδῇ τὸ παιδί, ποτέ. Ὅπου κι' ἂν εἶνε, αὐτὸς δὲν θὰ ἔλθῃ. Ὅπου κι' ἂν τὸ ὑπάγω, δὲν θ' ἀκολουθήσῃ! Ὑπάγετε ἐκεῖ τώρα, παρακαλῶ, εἶμαι κουρασμένη, κ' ἔχω πολλὰ ἀκόμη νὰ κάμω. Ἐβάδισαν ὁμοῦ πρὸς τὴν θύραν. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἡ γυνὴ ἐστράφη.

— Καληνύκτα.

Θὰ ἤθελε νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Μις Μαίρης. Ἄλλὰ

τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἡ νεκρὰ κόρη ἤνοιξε τοὺς βραχίονας. περιεπτύχθη τὴν ἀμαρτωλὴν γυναικὰ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀγνοῦ στένου της ἐπὶ μίαν βραχείαν στιγμὴν, καὶ εἶτα ἔκλεισε καὶ ἐμκενδάλωσε τὴν θύραν.

* *

Μετὰ αἰρηνιδίου κισθήματος μεγάλης εὐθύνης, ὁ Προρᾶνης Μπίλλ ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τοῦ λεωφορείου τοῦ Σλομγκλίον τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐπειδὴ ἡ διδασκάλισσα ἦτο μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν του. Καθὼς εἰσήρχετο εἰς τὸν μέγαν δρόμον, ὑπακούων εἰς μίαν εὐνηγον φωνὴν ἀπὸ μέσα, αἴφνης ἀνεγκλίτισε τοὺς ἵππους του, καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐπερίμενε, καθ' ὅσον ὁ Τώμης ἐξῆλθεν ἔξω κατὰ διαταγὴν τῆς Μις Μαίρης.

— Ὅχι ἀπ' αὐτὸν τὸν θάμνον, Τώμη, ἀπὸ τὸν παρῆκει.

Ὁ Τώμης ἤνοιξε τὸ κινουργὸς κονδυλομάχαιρόν του, καὶ κόψας ἓνα κλάδον ἀπὸ ὑψηλὸν θάμνον ἀζαλέας, ἐπέστρεψε μετ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Μις Μαίρης.

— Καλὰ τώρα;

— Καλὰ.

Καὶ ἡ θυρὶς τοῦ λεωφορείου ἔκλεισεν ἐπὶ τοῦ εἰδυλλίου τοῦ Ρέδ Γκόλτς.

Ο ΑΦΕΡΕΓΓΥΟΣ

Τ' ὄνομά του ἦτο Φάγγ-Δαυὶδ Φάγγ. Ἦλθεν εἰς Κάλιφορ-
νίαν εἰς τὰ 52 μαζί μας, ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Οὐρανοδρόμος». Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἔκαμε μὲ τῶσπον τυχοδιωκτικόν. Πιθανῶς δὲν εἶχε ποῦ ἄλλοῦ νὰ ὑπάγῃ. Ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νέους ἤρχιζον νὰ διηγούνται ποίας λαμπρὰς τύχας εἶχα-
μεν παραιτήσῃ διὰ νὰ φύγωμεν, καὶ πόσον οἱ οἰκεῖοι μας ἐθλί-
βοντο διότι μᾶς ἄφισαν ν' ἀπέλθωμεν, κ' ἐδείκνυον φωτοτυ-
πίας καὶ βοστρύχους τριχῶν, καὶ ὁμιλοῦσαν περὶ Μαρίας καὶ
Σωσάνιας, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀφερέγγυος ἐσυνήθιζε νὰ κάθηται
πλησίον, καὶ ν' ἀκροᾶται μὲ ἐπώδυνον, πολυθασανισμένην ἔκ-
φρασιν ἐπὶ τοῦ πλάδαρου προσώπου του, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε.

Φρονῶ ὅτι δὲν εἶχε τίποτε νὰ εἶπῃ. Δὲν εἶχε συντρόφους,
ἐκτὸς ὅταν ἡμεῖς τὸν ἐλαμβάναμεν ὑπὸ τὴν προστασίαν μας,
καὶ κατ' οὐσίαν μάλιστα ἦτο ὡς παίγιον δι' ἡμᾶς. Τὸν
ἔπικνε πάντοτε ναυτία ὅταν ἐπίναμεν ἕνα γαλλόνι κρασί. Δὲν
ἤμποροῦσε μάλιστα νὰ στερεώσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τὸ βῆμά του.
Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω πόσον ἐγελασαμεν ὅταν ὁ Ῥάττλερ
τὸν ἔπεισε νὰ χορεύσουν μαζί μίαν νύκτα τὸν ὑποσκάζοντα
χορόν.

Ἡ Μις Φανῆ Τίγκλερ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν
του καὶ ὅμως ἡμεῖς εἶχαμεν κάμη τὸν Φάγγ νὰ πιστεύσῃ ὅτι
εἶχε συλλάβει ἰδιοτροπίαν τινὰ δι' αὐτὸν καὶ τοῦ ἐστέλλαμεν
μικρὰ ἡδύσματα καὶ βιβλιάρια ἀπὸ τῆς καμπίναν. Ἐπρεπε νὰ
εἶχατε ἰδεῖ τὴν ἀμύθητον σκηνὴν ἧτις συνέβη ὅταν ἤλθε ψελ-
λίζων καὶ παραζαλισμένος νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ! Ἐκείνη ἐθύ-
μωσεν ὠραῖα καὶ μεγαλοπρεπῶς, ὁμοίᾳ μὲ τὴν Μεδῶραν, ὅπως

ἔλεγεν ὁ Ῥάττλερ, ὅστις ἐγνώριζεν ἀπὸ στήθους τὸν Βύρωνα.
Καὶ ὁ πτωχὸς ὁ γέρο-Φάγγ ἔμεινεν ὡς κερκουνέλιχτος. Ἄλλ'
ὅμως τὰ ἐξέχασεν ἔλα, καὶ ὅταν ὁ Ῥάττλερ ἔπεσεν ἀσθενῆς
εἰς Βαλπαραΐζο, ὁ γέρο-Φάγγ τοῦ ἐχρητίμευσεν ὡς νοσοκόμος.
Βλέπετε, ἦτο καλῆς λογῆς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστρεψέτο ἀνδρικώ-
τητος καὶ θάρρους.

Δὲν εἶχεν ἀπολύτως ἰδέαν περὶ παιήσεως. Τὸν εἶδα νὰ κά-
θηται ἀνάληγτος πλησίον, καὶ νὰ ἐμβαλῶνῃ τὰ παλαιὰ ροῦχά
του, ὅταν ὁ Ῥάττλερ ἀπήγγειλε τὴν ἔνθεον ἐκείνην ἀποστροφὴν
τοῦ Βύρωνος πρὸς τὸν ὠκεανόν. Ἠρώτησέ ποτε τὸν Ῥάττλερ,
μὲ ἄκραν σοβαρότητα, ἂν νομίζῃ ὅτι τὸν Βύρωνα τὸν ἔπικσε
ποτὲ ἢ θάλασσα. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ῥάττλερ,
ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι ὅλοι ἐγελάσαμεν πολὺ, καὶ δὲν ἀφιβῆλλον ὅτι
ἦτο κατὰ ἐπιτυχημένον, διότι ὁ Ῥάττλερ ἦτο ἐτοιμολόγος.

Ὅταν ὁ «Οὐρανοδρόμος» ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον,
παρεκαθίσταμεν ὅλοι εἰς μέγα συμπόσιο. Ἐστυφωνήσαμεν νὰ
ἐνταμώσωμεν τὴν ἐπέτειον, καὶ ὡς εἰκός, δὲν ἐκχέσταμε τὸν
Φάγγ. Ὁ Φάγγ ἦτο ἐπιβίβητος τοῦ καταστρώματος, καὶ ἦτο
ἀνάγκη, βλέπετε, τῶρα ποῦ ἔμκθεν εἰς τὴν ξηρὰν νὰ ἐξασκή-
σωμεν μικρὰν διάκρισιν. Ἄλλ' ὁ γέρο-Φάγγ, καθὼς τὸν ὀνο-
μάζομεν—ἂν καὶ ἦτο μόνον ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων τὴν ἡλι-
κίαν—ἔγεινε ἀφορμὴ μεγάλης διασκεδάσεως δι' ἡμᾶς τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην. Φαίνεται ὅτι εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέαν ὅτι ἡδύνατο
νὰ ὀδοιπορήσῃ εἰς Σακραμέντο, καὶ πράγματι ἀνεχώρησε πε-
ζός. Ἀπεχαιρετήσθημεν κ' ἐσφίγξαμεν τὰς χεῖρας ἀλλήλων κ'
ἔτσι ἐχωρίσθημεν.

Ἄλλοι μόνον! εἶνε μόνον ὀκτῶ ἔτη ἀπὸ τότε, καὶ ὅμως τινὲς
ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνας, τὰς σφιχθεῖσας τότε ἐν φιλίᾳ, ἐστρά-
φησαν ἐχθρικῶς κατ' ἀλλήλων, ἢ ἐβούτηξαν λάθρα εἰς τὰ θυ-
λάκια ἀλλήλων. Εἰξεύρω ὅτι δὲν ἐκαθίσταμεν εἰς κοινὸν γεῦμα
τὸ ἐπόμενον ἔτος, διότι ὁ νεαρὸς Μπάρκερ ὠρκίσθη ὅτι δὲν θὰ
εἰσέλθῃ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μ' ἕνα τοιοῦτον ποταπὸν φαῦ-
λον ὡσὰν αὐτὸν τὸν Μίξερ· καὶ ὁ Νίμπελς, ὅστις ἐδανείσθη
χρήματα εἰς Βαλπαραΐζο ἀπὸ τὸν νέον Στοῦμπερ, ὅστις ἦτο
τότε ὑπηρέτης εἰς ἐστιατόριον, δὲν ἀγαποῦτε νὰ ἀνταμώνῃ
τέτοιον κόσμον.

Όταν ήγόρασα ολίγες μετοχές εις τήν εταιρίαν τής Σήραγγος Κοιότη εις Μόγκινσβιλ, εις τὰ 54, έκρινα ότι καλόν ήτο νά ύπαγω έως εκεί νά ιδώ. Κατέλυσα εις τό ξενοδοχείον «Αυτοκρατορίας», και μετά τό γεύμα έλαβα ένα ίππον κ' έτρεξα περί τήν πόλιν κ' έξω πρὸς τόν τόπον τής επιχειρήσεως, έν από εκείνα τὰ άτομα τὰ όποια κι έφημερίδες όνομάζων αό νοήμων άνήρ ό δούς ήμιν τὰς πληροφορίας», και εις τούς όποιους εις όλας τὰς μικράς κοινωνίας άπονεμεται σιωπηλώς τό δικαίωμα ν' άπαντῶσιν εις πάσαν έρώτησιν, ύπεδείχθη ήσύχως εις έμέ. Ή έξις τόν ειχε καταστήσει ίκανόν νά εργάζεται και νά όμιλή συγχρόνως, και ούτε ποτέ παρέλειπε τό έν ή τό άλλο. Μοι διηγήθη μίαν ιστορίαν τής επιχειρήσεως, και προσέθηκε.

— Βλέπετε, τό χρυσάφι (έφαινετο ν' άποτείνεται πρὸς τό θρακίον τό ένώπιόν του) είνε σίγουρο νά βγῆ άπ' αύτήν τήν επιχείρησιν (έβαλε κόμμα μέ τόν λωστόν του, τόν όποιον έκράτει), άλλ' ό παλαιός ι-δι-ο κτή της (έσυλλάβισε τήν λέξιν εις τήν αιχμήν του λωστού του) δέν ήτο άνθρωπος πολύ φερέγγυος (μικρόν πλήγμα του λωστού επί τινα χρόνον). Ήτον πολύ σκόρπιος, κι' άς τρέχουν τὰ παιδιά έδω εκεί νά τόν γυρεύουν. . .

Και τό ύπόλοιπον τής δηλώσεως τό ενεπιστεύθη εις τόν πιλόν του, τόν όποιον ειχεν άφαιρέσει δια νά σπογγίση τό μέτωπόν του μέ τό κόκκινον μανδήλιον.

Τόν ήρώτησα ποίον ήτο ό αρχήθεν ιδιοκτήτης.

— Τ' όνομά του ήτο Φάγγ.

Ήπηγα νά τόν ιδώ. Έφαινετο ολίγον γεροντότερος και άπλοικώτερος, ειχεν εργασθή επιπόνως, είπε, κ' ειχε «βγῆ έτσι κ' έτσι». Έλαβα σχεδόν συμπάθειαν πρὸς αύτόν, και τόν έπροστάτευσα μέχρι τινός βαθμού. Άν έπραξα ούτω διότι ήρχίζα νά τρέφω δυσπιστίαν τινά πρὸς τοιούτους άνθρώπους όσαν τόν Ράττλερ και τόν Μίξερ, δέν εινε αναγκαίον νά τό εκθέσω.

Όλοι ένθυμούνται πώς έπήγεν ή Σήραγγ Κοιότη και πόσον φοβερά εξημιώθημεν οι μέτοχοι! Λαιπόν, τό πρώτον πράγμα τό όποιον κατόπιν ήκουσα ήτον ότι ό Ράττλερ, όστις

ήτο εις έκ τών μεγαλειτέρων μετόχων, εύρίσκατο επάνω εις Μόγκινσβιλ, διευθύνων τό κληλειόν δια λογαριασμών του ιδιοκτητού του όμωύμου ξενοδοχείου, και ότι ό γέρο Φάγγ ειχε γείνη πλούσιος, και δέν ειξευρε τί νά κάμη τὰ χρηματά του. Όλα ταύτα μοι τὰ διηγήθη ό Μίξερ, όστις ειχε χρηματίσει εκεί, διευθετών τὰ ίδια οικονομικά του, και προσέτι ότι ό Φάγγ ήτο έρωτόληπτος μέ τήν θυγατέρα του ιδιοκτητού του ειρημένου ξενοδοχείου. Και ούτω, δι' άκουσμάτων και έπιστολῶν, έφθασα νά συναγάγω τό συμπέρασμα ότι ό γέρον Ρόμπινς, ό ξενοδόχος, έπροσπάθει νά κάμη άνδρόγυνον τήν Νέλλην Ρόμπινς και τόν Φάγγ. Ή Νέλλη ήτο νόστιμη, παχουλή, και τρελή μικρούλα, και θά έκαμνεν ακριβώς όπως έπεθύμει ό πατήρ της. Ένόμισα ότι θά ήτο καλόν δια τόν Φάγγ εάν κατώρθωνε νά νυμφευθῆ και άποκαταστηθῆ· ότι ως έγγαμος θά ήμπορούσε νά γείνη κάπως φερέγγυος. Όθεν έτρεξα εις Μόγκινσβιλ μιξ τών ήμερῶν, δια νά ιδω πώς ειχον τὰ πράγματα.

Μεγάλη εύτυχία υπήρξε δι' έμέ νά πίνω τὰ ποτά μου κερασμένα από τὰς χείρας του Ράττλερ. Ό Ράττλερ! ό εύθυμος, λαμπρός, άπαράμιλλος Ράττλερ, όστις ειχε δοκιμάσει νά μ' έκμεταλλευθῆ πρὸ δύο έτών. Του όμίλησα δια τόν γέρο Φάγγ και τήν Νέλλην, ιδίως καθ' όσον ένόμιζα ότι τό άντικείμενον ήτο δυσάρεστον. Αυτός ποτέ δέν ένοστιμεύετο τόν Φάγγ, και ήτο βέβαιος, ειπεν, ότι ούτε ή Νέλλη τόν ένοστιμεύετο. Μήπως ή Νέλλη νοστιμεύεται κανένα άλλον;

Έστράφη πρὸς τό μέρος του κατόπτρου, όπισθεν του λογιστηρίου, κ' έδούρτισε τὰ μαλλιά του! Ένόησα τόν κρυφίνουον ιδιοτελή. Έκρινα ότι έπρεπε νά καταστήσω προσεκτικόν τόν Φάγγ, και νά τόν παρακινήσω νά επισπεύση τὰ πράγματα, έλαβα μικράν συνομιλίαν μετ' αύτου, έφαινετο από τόν τρόπον μέ τόν όποιον έπραττεν ό ταλαίπωρος ότι ήτο πολύ έρωτοχτυπημένος. Έστέναζε, και υπεσχέθη νά συλλέξη θάρρος δια νά επιταχύνη τὰ πράγματα πρὸς έν τέλος.

Ή Νέλλη ήτο καλή κόρη, αλλά, νομίζω, έτρεφεν είδος ήρέμου σεβασμού πρὸς τήν χρηστότητα του Φάγγ. Άλλ' ή φαντασία της ειχε συλληφθῆ ήδη αιχμάλωτος από τὰ επιπό-

λαια χροίσματα τοῦ 'Ράττλερ, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταφανῆ καὶ ἀρέσκοντα. Δὲν πιστεύω ἢ Νέλλη νὰ ἦτον χειρότερα ἀπὸ σὰς ἢ ἀπὸ ἐμέ. Εἴμεθα προθυμότεροι νὰ ἐκλαμβάνομεν τοὺς πλησίον κατὰ τὴν φαινομένην ἀξίαν των μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν λαμβάνουσαν ἀρετὴν των. Εἶνε ὀλιγώτερον ὀχληρὸν, καὶ ἐκτὸς ὅταν ἔχωμεν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἐμπιστευθῶμεν, ἐξ ἴσου καθησυχαστικὸν καὶ ἄνετον. Ἡ δυσκολία ἔσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας εἶνε ὅτι τὰ αἰσθημάτά των εἶνε διατεθειμένα νὰ ἐξάπτωνται ὀξύτερον ἀπὸ τὰ ἰδικά μας, καὶ τότε, 'ξεύρετε, ὁ ὀρθὸς λόγος εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ. Τοῦτο θὰ τὸ εἴξουρα ὁ γέρο Φάγγ ἐὰν ἦτο κάπως φερέγγυος. Ἀλλὰ δὲν ἦτο. Τόσον χειρότερα δι' αὐτόν.

Ἐλίγους μῆνας ὕστερον, ἐκαθήμεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅταν εἰσῆλθεν ὁ γέρο Φάγγ. Ἐξαφνίσθη πρὸ τὸν ἔβλεπα κάτω,⁽¹⁾ ἀλλ' ὠμιλήσαμεν ἐπὶ τῶν τρεχόντων θεμάτων με ἐκεῖνον τὸν μηχανικὸν τρόπον τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἠξεύρουσιν ὅτι ἔχουν κάτι ἄλλο νὰ εἴπουν, ἀλλ' εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φθάσουν εἰς αὐτὸ διὰ τῆς τυπικῆς ταύτης ὁδοῦ. Μετὰ βραχὺ διάλειμμα, ὁ Φάγγ με τὸν φυσικὸν του τρόπον εἶπε.

— Πηγαίνω 'σπίτι ;

— Πηγαίνεις 'σπίτι ;

— Ναί· δηλαδή, νομίζω θὰ κάμω ἐκδρομὴν εἰς τὰς Πολιτείας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἦλθα νὰ σὰς ἰδῶ, ἐπειδὴ, ξεύρετε, ἔχω μικρὰν ἰδιοκτησίαν, κ' ἔκμαμα ἓνα πληρεξούσιον εἰς ὄνομά σας διὰ νὰ διαχειρίζεσθε τὰς ὑποθέσεις μου. Ἐχω μερικὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα προτιμῶ νὰ σὰς ἀφίσω. Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὸ βάρος.

— Ναί, εἶπα. Ἀλλὰ τί γίνεται ἢ Νέλλη;

Ἡ ὄψις του ἐσκυθράσεν. Ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ, καὶ ἡ προσπάθειά του ἀπέβη εἰς ἓνα τῶν ἐλεεινοτέρων μορφασμῶν τοὺς ὁποίους ποτὲ εἶδα. Τέλος εἶπε.

— Δὲν θὰ νυμφευθῶ τὴν Νέλη, τοῦτέστι... (ἐφαίνετο ν' ἀπολογῆται ἐνδομύχως διὰ τὸ θετικὸν τῆς ἐκφράσεως) νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ...

— Δαυὶδ Φάγγ, εἶπα μὲ κίτριδὴν ἀστυρότητα· εἶθε ἀφερέγγυος !

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν μου ἡ ὄψις του ἐφαιδρόθη.

— Μάλιστα, εἶπεν, αὐτὸ εἶνε· εἶμαι ἀφερέγγυος ! Ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἤξευρα. Βλέπετε, ἐνόμισα ὅτι ὁ 'Ράττλερ ἀγαποῦσε αὐτὴν τὴν κόρην ὅπως κ' ἐγώ, κ' ἤξευρα ὅτι αὐτὴ ἐνοστιμεύετο καλλίτερα αὐτὸν παρὰ ἐμέ, καὶ θὰ ἐγένετο πλέον εὐτυχῆς ὅπως αὐτὸν μαζί του. Πλὴν ἔπειτα ἐγνώρισα ὅτι ὁ γέρο-Ρόμπινς θὰ μ' ἐπροτίμα ἀπ' αὐτόν, ἐπειδὴ ἤμουν οἰκονομικῶς καλλίτερα — κ' ἡ κόρη θὰ ἐπέθετο, ὅπως ἔλεγε — καί, βλέπετε, ἐνόμισα πῶς ἤμουν πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον, κ' ἔτσι ἔφυγα. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν, ἐνῶ ἤμην εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τὸν διακόψω, ἀπὸ φόβον μήπως ὁ γέρος δὲν θελήσῃ τὸν 'Ράττλερ, τοῦ ἐδάνασα ἀρκετὰ διὰ νὰ δύναται νὰ ἐμπορευθῆ δι' ἴδιον λογαριασμόν του εἰς τὸ Δοντάουν. Ἐνας ὀρηκτικὸς δραστήριος, ἔξυπνος, ἀνθρώπος, ξεύρετε, ὅπως ὁ 'Ράττλερ, μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ, καὶ γρήγορα θ' ἀποκτήσῃ τὴν παλαιὰν θέσιν του... καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶθε σκληρὸς πρὸς αὐτόν, ξεύρετε, κ' ἂν δὲν τὰ καταφέρῃ. Ἐχετε γειά.

Ἦμην πολὺ ἀηδιασμένος με τὴν συμπεριφορὰν του αὐτὴν πρὸς ἐκεῖνον τὸν 'Ράττλερ, ὥστε νὰ εἶμαι φιλόφρων, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔργον του ἦτο ἐπικερδές, ὑπεσχέθην νὰ βοηθήσω εἰς αὐτό, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐλίγαι ἐβδομάδες παρήλθον. Τὸ ἀτμόπλοιον τῆς ἐπικυβίου ἐφθάσε καὶ ἐν τρωμερὸν συμβάν ἀπησχόλησεν ἐπὶ ἡμέρας ὕστερον τὰς ἐφημερίδας. Πανταχοῦ τῆς πολιτείας, οἱ ἀνθρώποι διηγούντο εὐθύμως τὰς λεπτομερείας φοβεροῦ ναυαγίου, καὶ ὅσοι εἶχον φίλους ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ναυαγήσαντος, ἐπήγαγον μόνον των καὶ ἀνεγίνωσκον τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν πνιγέντων. Ἀνεγίνωσα διὰ τοὺς χρηστοὺς, τοὺς γενναίους καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς, ὅσοι εἶχον ἀπολεσθῆ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν θαρρῶ ἤμην ὁ πρῶτος ποῦ ἐδιάβασα τ' ὄνομα τοῦ Δαυὶδ Φάγγ.

Ἐ «ἀφερέγγυος» εἶχε «πάγει σπῆτι !»

(1) Τὰ ἐπάνω καὶ κάτω, σημεινοῦν τὰ μεσόγεια καὶ τὰ παραθαλάσσια.

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΠΟΚΕΡ ΦΛΑΤ

Καθώς ο κ. Τζών Ωχούρστ, χαρτοπαίκτης κτλ. προέκυπτεν εις τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ Πόκερ Φλάτ, τὴν πρωΐαν τῆς 23ης Νοεμβρίου 1850, συνησθάνθη μίαν μεταβολὴν τῆς ἠθικῆς ἀτμοσφαιρας ἀπὸ τῆς προλαβούσης νυκτός. Δύο ἢ τρεῖς ἄνθρωποι, συνομιλοῦντες εὐθύμως μεταξύ των, ἐσιώπησαν καθὼς ἐπλησίασε, καὶ ἀντήλλαξαν βλέμματα ἐκφραστικά. Ὑπῆρχε μία Κυριακάτικη σιγὴ καὶ ἡρεμία εις τὸν ἀέρα, ἥτις, εις ἓνα συνοικισμόν ἀσυνηθιστον εἰς τὰς ἐορτασίμους ἐπιδράσεις, ἐφαίνετο δυσοίωτος.

Τὸ γαλήνιον καὶ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ κ. Ωχούρστ ἔλαχίστην ἔδειξεν ἀνησυχίαν πρὸς τὰ σημεῖα ταῦτα. Ἄν προσέμεντευσσε τίποτε ἐξ ἀφορμῶν τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν, εἶνε ἄλλο ζήτημα.

— Ὑπεθέτω, κάποιον κυνηγοῦν νὰ πιάσουν, ἐσυλλογίσθη, πιθανῶς ἐμένα.

Ἐπανέφερον εἰς τὴν τσέπην του τὸ μυνδήλιον, μὲ τὸ ὅποιον εἶχε σκουπίσει τὴν ἐρυθρὰν κόκκινον τοῦ Πόκερ Φλάτ ἀπὸ τὰ καθάρια ὑποδήματά του, κ' ἔπαυσε νὰ σκοτιζῆ τὸν νοῦν του μὲ πᾶσαν περαιτέρω εἰκασίαν.

Καὶ πράγματι, τὸ Πόκερ Φλάτ κάποιον ἀέκυνηγοῦσε νὰ πιάσῃ». Εἶχεν ὑποστῆ ἐσχάτως τὴν ἀπώλειαν ἰκανῶν χιλιάδων δολλαρίων, δύο πολυτίμων ἵππων, καὶ ἐνὸς προεξέχοντος πολιτοῦ. Ἐδοκίμαζεν ἓνα σπασμὸν ἐναρέτου ἀντιδράσεως, τὸσον ἐκρυθμον καὶ ἀγαλίνωτον, ὅπως καὶ αἱ πράξεις αἵτινες τὸν εἶχον προκαλέσει. Ἐν μυστικὸν κομιτάτον εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν πόλιν ἀπ' ὄλα τ' ἀκάθαρτα ὑποκείμενα.

Τοῦτο ἐγίνε μονίμως ὅσον ἀρροχὴ δύο ἀνθρώπων, αἵτινες ἐκρέμαντο τότε ἀπὸ τοῦς κλώνους μιᾶς συκομορέας πλησίον τῶν μεταλλείων, καὶ προσωρινῶς διὰ τῆς ἐξώσεως ἄλλων τινῶν ἐπιμέμπτων χαρακτήρων. Μετὰ λύπης λέγω ὅτι τινὲς τούτων ἦσαν κυρία. Ὁφείλωμεν ἕμωσ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ὠραίου φύλου νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἀκαθαρσία των ἦτο ὅλως ἐπαγγελματική, καὶ δὲν ὠφείλετο παντάπασιν εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός ὅτι ἀνῆκον εἰς τὸ φύλον τοῦτο.

Ὁ κ. Ωχούρστ εἶχε δίκαιον νὰ ὑποθέτῃ ὅτι περιελαμβάνετο εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ὀλίγοι ἐκ τοῦ κομιτάτου εἶχον προτείνει νὰ κρεμασθῆ, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὡς μόνῃ ἀσφαλῆ μέθοδον ὅπως ἀποζημιωθῶσιν ἀπὸ τὰ θυλάκιά του διὰ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσει ἀπ' αὐτούς.

— Εἶνε ἐναντίον τοῦ δίκαιου, εἶπεν ὁ Τζίμ Οὐήλερ, ν' ἀφίσωμεν αὐτὸν τὸν νέον ἀπὸ τὸ Ῥώριν-Κάμπ, ἓνα ὅλως διόλου ξένον, νὰ φύγῃ φέρων τὰ χρήματά μας.

Ἄλλ' ἐν ἀρχέγονον αἰσθημα ἰσότητος, ἐμμένον εἰς τὰ στήθη ἐκείνων ὅσοι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὸν κ. Ωχούρστ, κατίσχυσεν ἐναντίον τῆς στενωτέρας ταύτης τοπικῆς προλήψεως.

Ὁ κ. Ωχούρστ ἤκουσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν μετὰ φιλοσοφικῆς ἀταραξίας, καὶ τὸσφ ψυχραιμότερον ὅσφ εἶχε γνῶσιν περὶ τοῦ ἐνδοιασμοῦ τῶν δικαστῶν του. Ἦτο τὸσον πολὺ χαρτοπαίκτης ὅστε παρεδέχετο τὸ κράτος τῆς Μοίρας. Δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ ἦτο ἀβέβαιον παιγνίδιον, καὶ ἀνεγνώριζε τὸ συνηθες ποσοστὸν πρὸς ὄφελος τοῦ ἐπιχειρηματίου.

Σῶμα ἐνόπλων ἀνδρῶν συνῴδευσε τὴν ἐξωστρακισμένην ἀνομίαν τοῦ Πόκερ Φλάτ μέχρι τῶν ἄκρων συνόρων τοῦ ἀπαικίσματος. Ἐκτός τοῦ κ. Ωχούρστ ὅστις ἦτο ἐγνωσμένως μετὰ ψυχραιμίας ἀπηλλοπισμένος ἄνθρωπος, καὶ πρὸς ἐκφόβισιν τοῦ ὁποίου ἡ ἐνοπλος συνοδία εἶχε σταλῆ, ἡ ὁμάς τῶν ἐξορίστων συνίστατο ἀπὸ μίαν νεαρὰν γυναῖκα, κοινῶς ἐπιλεγομένην «ἡ Δουκέσσα», ἀπὸ μίαν ἄλλην, ἥτις εἶχε ἀποκτήσει τὸν τίτλον «Μητέρα Σίπτων», καὶ ἀπὸ τὸν Μπάρμπα Βίλλην, ἓνα ὑποπτον κλέπτην καὶ ἀποδεδειγμένως μέθυσον. Ἡ ἔφιππος συνο-

διά δὲν ἐπροκάλει σχολία ἀπὸ τῶν θεατῶν, οὔτε λέξιν ἐξεστόμιζον οἱ προπομποὶ χωροφύλακες. Μόνον, ὅταν ἔρθσαν εἰς τὸν λάκκον ὅστις ἐχάραττε τὸ ἔσχατον ἔριον τοῦ Πόκερ Φλάτ, ὁ ἀρχηγὸς ὠμίλησε διὰ βραχέων, καὶ ἐπικαίως. Ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ἐξορίστους νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ πεινῇ θανάτου.

Καθὼς οἱ προπομποὶ ἔγιναν ἀφαντοὶ, τὰ μετέωρα αἰσθήματα τῆς ἐμάδος ἐξέσπασαν εἰς ὀλίγους ὑστερικούς κλαυθμούς τῆς Δουκίσσης, εἰς ὀλίγας κακογλωσσίας τῆς Μάνας Σίπτων, καὶ εἰς Πάρθειον ὁμοφροντίαν βωμολογιῶν ἐκ μέρους τοῦ μπάρμπα-Βίλλη. Μόνος ὁ φιλόσοφος Ὁχούρστ ἔμεινε σιωπηλός. Ἦκουεν ἀτάραχος τὰς ἐπιθυμίας τῆς κυρᾶς Σίπτων ὅπως σπαράξῃ καὶ καύσῃ κανενὸς τὴν καρδίαν, τὰς ἐπανειλημμένας μεμψιμοιρίας τῆς «Δουκίσσης» ὅτι θ' ἀποθάνῃ εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὰς τρομακτικὰς βλασφημίας, αἵτινες ἐφαίνοντο νὰ ἐκρήγνυνται ὡς βρονταὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μπαρμπᾶ-Βίλλη καθ' ἕσον ἐπροχώρει. Μὲ τὴν εὐκολὸν εὐδιαθεσίαν, τὴν χαρακτηριστικὴν τῆς τάξεώς του, ἐπέμεινε ν' ἀνταλλάξῃ τὸν ἴδιον ἵππον του, τὸν «Πεντεσημάδην», μὲ τὴν ταλαιπωρημένην μούλαν, τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ἡ Δουκίσσα. Πλὴν καὶ ἡ πράξις αὐτὴ ἀκόμη δὲν ἔφερε τὴν συνοδίαν εἰς στενωτέραν τινα συμπάθειαν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ διηυθέτησε τὰ κάπως στραβώσαντα πτερὰ τοῦ πύλου τῆς μὲ ἀσθενῆ, μαραμμμένην φιλαρέσκειαν ἢ κυρὰ Σίπτων ἔρριψε βλέμμα κακεντρεχείας πρὸς τὴν νέαν κάτοχον τοῦ «Πεντεσημάδην» καὶ ὁ μπάρμπα-Βίλλης συμπεριέλαβε τὴν ἄλλην συνοδείαν εἰς κεραυνοβόλον ἀνάθεμα.

Ὁ δρόμος πρὸς τὸ Σάνδου Μπάρ (ἐν σκηνώμα τὸ ὅποιον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δοκιμάσει ἀκόμη τὰς ἐπιδράσεις τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Πόκερ Φλάτ, ἐφαίνετο ἄρα ὅτι προσέφερε πρόσκλησιν τινα εἰς τοὺς ἐξορίστους) ἔβαινον ἐπὶ ἀποτόμου ὄρεοσειράς. Ἀπεῖχε σύντονον ὁδοιπορίαν μιᾶς ἡμέρας. Ἐν καιρῷ φθινοπώρου προχωρήσαντες ἤδη, οἱ τέσσαρες ἄνθρωποι ἀποτόμως μετέβαινον ἀπὸ τὰς ὑγρὰς, εὐκράτους χώρας τῶν γηλόφων, εἰς τὴν αὐχμηρὸν, ψυχρὸν καὶ διαπεραστικὸν ἀέρα τῆς Σιέρρας. Ὁ δρεμίσκος ἦτος στενὸς καὶ δύσβατος. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ Δουκίσσα, κυλισθεῖσα ἀπὸ τὸ σάγμα τῆς κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, καὶ ἡ συνοδία ἐσταμάτησε.

Τὸ μέρος ἦτο ἐκτάκτως ἄγριον καὶ ἐπιβλητικόν. Δασῶδες ἀμφιθέατρον, περικυκλούμενον ἐκ τριῶν πλευρῶν ἀπὸ κορυφῶν δεικ βράχους γυμνοῦ γρανίτου, ἐκλινεν ἄρμα πρὸς τὴν λαοικὴν ἄλλου κορηνοῦ ἐπισκοποῦντος τὴν κοιλάδα. Ἦτο ἀναμυριδύως τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς καταυλισμὸν, ἐὰν ἔπρεπε νὰ καταυλισθῶσι. Ἀλλ' ὁ Ὁχούρστ εἰζέυρεν ὅτι μόλις τὸ ἤμισυ τῆς ὁδοιπορίας πρὸς τὸ Σάνδου Μπάρ εἶχεν ἐκτελεσθῆ, καὶ ἡ συνοδεία δὲν εἶχε σκευὴν οὔτε τροφὰς διὰ ν' ἀργοπορήσῃ. Τοῦτο τὸ γεγονός ἐπέμνησεν εἰς τοὺς συντρόφους του ἐν συντόμῳ, μετὰ φιλοσοφικοῦ σχολίου περὶ τῆς μωρίας τοῦ νὰ ἀπλώσουν τὸ χεῖρ τους, πρὶν παιχθῆ τὸ παιγνίδιον. Ἀλλ' ὅμως ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ οἰνόπνευμα τὸ ὅποιον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην θὰ τοὺς ἐχρησίμευεν ἀντὶ τροφῆς, θερμάνσεως, ὕπνου καὶ προβλεπτικότητος. Μὲ ὅλας τὰς παρατηρήσεις του, δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα κ' ἐμέθυσαν ὅλοι. Ὁ μπάρμπα Βίλλης ῥαγδαίως μετέβη ἀπὸ μίαν φιλοπόλεμον κατάστασιν εἰς κατάστασιν ληθαργίας, ἡ Δουκίσσα ἔγινε παιδαριώδης, κ' ἡ μάνα-Σίπτων ἐρρογγάλιζε. Μόνος ὁ Ὁχούρστ ἔμεινε ὄρθιος, ἀκουμβῶν ἐπὶ βράχου, γαληνίως προσβλέπων αὐτούς.

Ὁ κ. Ὁχούρστ δὲν ἔπινε. Τοῦτο ἔκαμνε κακὸν εἰς ἐν ἐπάγγελμα τὸ ὅποιον ἐχρειάζετο νηφαλιότητα, ἀπάθειαν καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν του, «δὲν τὸν ἐσήκωνε». Καθὼς ἐνέβλεπεν εἰς τοὺς ἐξαπλωμένους συνεξορίστους του, ἡ ἐρημία ἢ γεννηθεῖσα ἀπὸ τὸ δύσφημον ἐπάγγελμά του, ἀπὸ τὰς ἐξεις τοῦ βίου, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του, διὰ πρώτην φορὰν σοβαρῶς τὸν κατέθλιβεν. Ἀψησχόλει τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ νὰ ξεσκονίξῃ τὰ μαῦρα του ρούχα, νὰ νίπτῃ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλας πράξεις χαρακτηριστικὰς τοῦ ἐπιμελῶς καθαρῶν συνηθειῶν του καὶ πρὸς στιγμὴν ἐξέχασε τὴν ἀνίαν του.

Ἡ σκέψις τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς ἀσθενεστεροὺς καὶ πλέον ἀξιολυπήτους συντρόφους του, ποτὲ δὲν τοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθει, νὰ μὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἐξάψεως ἐκείνης, ἣτις παραδόξως πῶς, ἦτο λίαν συντελεστικὴ πρὸς τὴν γαληνίον ἐκείνην πραϋθυμίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφημίζετο. Ἐρριπτε βλέμματα εἰς τὰ

τείχη τὰ ζοφερὰ, τὰ ὑποῖα ἠγείροντο χιλίους πύδας ἀποτόμως ὑπεράνω τῶν περικυκλούντων πιτυοδένδρων γύρω του, εἰς τὸ στερέωμα, τὸ ἀπειλητικῶς συννεφισμένον εἰς τὴν κοιλάδα κάτω, τὴν βαθύσκιον ἤδη γενομένην. Κ' ἐνῶ ἠσχυλεῖτο εἰς τοῦτο, αἶφνης ἤκουσε τὸ ἴδιον ὄνομά του προφερόμενον.

Εἰς ἱππεὺς ἀνέβαινε βραδέως τὸν ὁρομίσκον. Εἰς τὸ δροσερὸν, ἀνοικτὸν πρόσωπον τοῦ νεήλυδος, ὁ Ὠχούρστ ἀνεγνώρισε τὸν Τῶμ Σίμφων, τὸν ἄλλως καλούμενον «τὸν Ἄκακον» τοῦ Σάνδου Μπάρ. Τὸν εἶχε συναντήσει ὀλίγους μῆνας πρότερον ἐπάνω αἰς ἓνα μικρὸν τζόγο» καὶ εἶχε μὲ ἐντελῆ πραῦθυμίαν, κερδίσει ὅλην τὴν περιουσίαν—ἀνερχομένην εἰς 40 περίπου δολλάρια—τοῦ ἀδόλου ἐκείνου νεανίσκου. Ἀφοῦ ἐτελειώσε τὸ παιγνίδι, ὁ κ. Ὠχούρστ ἔσυρε τὸν νεαρὸν κερδοσκόπον ὅπισθεν τῆς θύρας, καὶ τοῦ ὠμίλητεν ὡς ἑξῆς:

— Τῶμη, εἶσαι καλὸς ἀνθρωπίσκος, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ παίξεις οὔτε ἓνα τσέντο.⁽¹⁾ Μὴν τὸ ξανακάμης ἄλλη φορά.

Εἶτα τοῦ ἔδωκεν ὀπίσω τὰ χρήματά του, τὸν ὤθησεν ἠρέμα ἔξω τοῦ χαρτοπαικτείου κ' ἔτσι ἔκαμεν ἀφοσιωμένον σκλάβον του τὸν Τῶμ Σίμφων.

Τοῦτου ἀνάμνησις ὑπῆρχεν εἰς τὸν νεανικὸν καὶ ἐνθουσιώδη τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισε τὸν Ὠχούρστ. Εἶχεν ἐκκινήσει, εἶπε, νὰ ὑπάγῃ εἰς Πόκερ Φλάτ, διὰ νὰ ζητήσῃ τύχην.

— Μόνος σου ;

Ἄχι, ὄχι ὀλομόναχος· πράγματι (ἐδῶ ἐξηροκατάπτε) εἶχε φύγῃ μαζί με τὴν Πίνεϋ Γούδς. Δὲν ἐνθυμεῖται ὁ κ. Ὠχούρστ τὴν Πίνεϋ ; Ἐκείνην ποῦ συνήθως ὑπηρετοῦσε στὸ τραπέζι εἰς τὸ Κατάστημα Ἐγκρατείας ; Εἶχαν ἀρραβωνισθῆ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἡ γραῖα ἢ Τζαίκη Γούδς εἶχεν ἐναντιωθῆ κ' ἔτσι ἔφυγαν μαζί κ' ἐπήγαγαν εἰς τὸ Πόκερ Φλάτ διὰ νὰ νυμφευθοῦν καὶ ἰδοὺ αὐτοί.

Καὶ ἦσαν κουρασμένοι καὶ τί εὐτύχημα διότι ἦσαν ἓνα μέρος διὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ κάμουν συντροφιάν. Ὁλ' αὐτὰ ὁ Ἄκακος διηγῆθη ἐν συντόμῳ, ἐνῶ ἢ Πίνεϋ, μία εὐρωστος,

(1) Τὸ ἑκατοστὸν τοῦ δολλαρίου ἢ Ἀμερικανικοῦ ταλλήρου μία, πεντάρα.

εὐεϊδῆς νέκ 15 χρόνων, προσέκυβεν ἐξόπισθεν τοῦ πευκοδένδρου, ὅπου εἶχε μείνῃ κοκκινίζουσα ἀόρατος, καὶ ἤλασεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς.

Ὁ κ. Ὠχούρστ σπανίως ἐπητίζετο μὲ αἰσθημὰ, ἀκόμη ὀλιγώτερον μὲ κοινωνικὰς συνθήκας· πλὴν εἶχεν ἀμυδρὰν ἰδέαν ὅτι ἡ θέσις τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο εὐτυχής. Ἐκράτησεν ὁμοῦ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του ἀρκετὰ διὰ νὰ λακτίσῃ τὸν μπάρμπα Βίλλην, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ εἶπῃ κάτι, καὶ ὁ μπάρμπα-Βίλλης ἦτο ἀρκετὰ νηφάλιος ὅπως ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ λάκτισμα τοῦ κ. Ὠχούρστ ὑπερτέρων δυνάμιν, ἧτις δὲν θὰ ἠνείχετο τὰς μωρολογίας. Εἶτα ἐπροσπάσθησε νὰ μεταπίσῃ τὸν Θωμᾶν Σίμφων ἔπως προχωρήσῃ ἀπωτέρω, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὑπέμνησε μάλιστα τὸ γεγονός ὅτι δὲν εἶχον τροφίμα, οὔτε μέσα πρὸς κατασκήνωσιν. Πλὴν ἀτυχῶς, ὁ Ἄκακος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις του διαβεβαιώσας τὴν συνοδείαν ὅτι εἶχε μίαν πρόσθετον ἡμίονον φορτωμένην ζωοτροφίας προσέτι δὲ ὅτι διὰ τῶν προσπαθειῶν του εἶχεν ἀνακαλύψει ἔρημόν τινα καλύβην ὀλίγον παράμερα ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Ἡ Πίνεϋ μπορεῖ νὰ καθίσῃ μαζί με τὴν κυρίαν Ὠχούρστ, εἶπεν ὁ Ἄκακος, δεικνύων διὰ νεύματος τὴν «Δουκέσσαν», κ' ἐγὼ μόνος μου θὰ τὰ καταφέρω.

Τίποτε ἄλλο εἰμὴ μόνον ὁ νοθετήριος ποῦς τοῦ κ. Ὠχούρστ ἔσωσε τὸν μπάρμπα-Βίλλην τοῦ νὰ μὴ ἐκραγῆ εἰς θορυβώδη γέλωτα. Ἄλλ' ὁμοῦ ἐδιάσθη νὰ παραμερίσῃ πρὸς τ' ἄνω τῆς χαράδρας ἐωσότου ἀνακτήσῃ τὴν σοβαρότητά του. Ἐκεῖ ἐξεμυστηρεύθη τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος εἰς τὰς ὑψικόμους πεύκας, μετὰ πολλῶν κολάφων εἰς τὴν κνήμην του, μορφασμῶν τοῦ προσώπου, καὶ τῶν συνήθων βλασφημιῶν του. Ἄλλ' ὅταν ἐπέστρεψε πλησίον τῆς συνοδίας, τοὺς εὖρε καθημένους πλησίον πυρᾶς—ἐπειδὴ ὁ ἀὴρ εἶχε καταστῆ ἐκτάκτως ψυχρὸς καὶ ὁ οὐρανὸς συννεφώδης—εἰς φιλικὴν προδήλωσιν συνδιάλεξιν. Ἡ Πίνεϋ ὠμίλει μὲ τρόπον αὐθόρητον καὶ κορασιώδη πρὸς τὴν Δουκέσσαν, ἧτις ἤκροατο μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ζωηρότητος τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δεῖξει ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Ὁ Ἄκακος ἀνταπεκρίνετο μὲ ἔσσην προφανῶς ἐντύπωσιν πρὸς τὸν Ὠχούρστ καὶ τὴν μάννα-Σίπτων, ἧτις ἔπιπτεν εἰς εὐπροσηγορίαν.

— "Α! τί διολοεμμένο πίνκιμ! είπεν ὁ μπάρμπα-Βίλλης, μὲ ἐνδύμυχον περιφρόνησιν, καθὼς εἶδε τὸ παρὰ δόξον σύμπλεγμα, τὸ λαμπυρίζον πῦρ καὶ τὰ δεμένα κτήνη βόσκοντα.

Αἴφνης μία ἰδέα ἀνεμίχθη μὲ τοὺς καπνοὺς τῆς μέθης τοὺς θολώνοντάς τὸν ἐγκέραλόν του. Ἦτο προσκνῶς ἰδέα εὐτράπελος, διότι ἠσθάνθη ὠθήσιν νὰ κρούσῃ πάλιν τὸ σκέλος του, καὶ νὰ δαγκάσῃ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς του.

Καθὼς αἱ σκηναὶ ἀνεῖρπον βραδέως ἀνά τὸ βουνόν, ἔλαφρά αὖρα ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ ἐσύριζε διὰ τῶν μακρῶν καὶ βαθυσκυίων κλάδων των. Ἡ κατηρησιτωμένη καλύβη, στρωθεῖσα καὶ καλυφθεῖσα διὰ κλαδίων, προσδιωρίσθη διὰ τὰς κυρίας. Καθὼς οἱ ἐρώμενοι ἐχωρίσθησαν, ἀνυποκοίτως ἀντήλλαξαν φίλημα, τόσον χρηστὸν καὶ εἰλικρινὲς ὥστε θὰ ἠδύνατο ν' ἀκουσθῆ ἄνωθεν τῶν σειομένων πευκοδένδρων. Ἡ ἀσθενὴς Δουκέσσα καὶ ἡ κακόγλωστος Κυρὰ Σίπτειν ἦσαν πιθανῶς πολὺ ζαλισμέναι ὅπως παρατηρήσωσι τὸ τελευταῖον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀπλότητος, καὶ οὕτω ἀπεσύρθησαν χωρὶς λέξιν νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν καλύβην. Τὸ πῦρ ἀνεζωπυρήθη, οἱ ἄνδρες κατεκλίθησαν πρὸ τῆς θύρας, καὶ ὀλίγα λεπτά ἀπεκοιμήθησαν.

Ὁ Ὠχούρστ ἐκοιμᾶτο ἔλαφρά. Περὶ ὄρθρον ἐξύπνησε βεβαρημένος καὶ κρῦος. Καθὼς συνεδαύλισε τὸ φθίνον πῦρ, ὁ ἀνεμῶς, ὅστις ἐφύσα σφοδρὸς τῶρα, ἔφερεν εἰς τὴν παρεῖάν του, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ τὴν ἐγκαταλίπη—χιόνα!

Ἀνωρθώθη εἰς τοὺς πόδας του, μὲ σκοπὸν νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς κοιμωμένους, ἐπειδὴ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ χάσουν. Ἀλλὰ στραφείς πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε πλαγιάσει ὁ μπάρμπα-Βίλλης, εἶδεν ὅτι αὐτὸς ἔλειπεν. Ὑποψία ἀνέβη εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἀρὰ εἰς τὰ γέγηθός του. Ἐτραξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν δέσει τοὺς ἡμιόνους· αὐτοὶ δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Τὰ ἔγνη των ταχέως ἐξέλειπον εἰς τὴν χιόνα.

Μετὰ τὴν στιγμιαίαν ἔξαψιν, ὁ κ. Ὠχούρστ ἐπέστρεψε καὶ πάλιν πλησίον τοῦ πυρὸς μὲ τὴν συνήθη ἀταραξίαν του. Δὲν ἐξύπνησε τοὺς κοιμωμένους. Ὁ Ἀκακος ἐκοιμᾶτο ἐν εἰρήνῃ, μὲ μειδιάμα εἰς τὸ ἀνοικτὸν, καλόκαρδον πρόσωπόν του· ἡ παρθένος Πίνεϋ ἐκάθευδε πλησίον τῶν πλέον ἀσθενῶν συντροφιστῶν τῆς τόσον γλυκᾶ ὡς νὰ τὴν παρεστάτου οὐράνια φύ-

λακες, καὶ ὁ κ. Ὠχούρστ, τριβήξας τὴν κουβέρταν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἔστρησε τοὺς μύστικκας, καὶ ἐπερίμενε τὸ λυκκυγές. Τοῦτο ἐπῆλθε βραδέως, ἐντὸς στροβιλιζόντος ἀτμοῦ νισάδων, αἰτίνες ἐθάμβωνον καὶ ἐσύγχιζον τὸ θυμῶν. Ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἶνε ὀρατὸν ἐκ τῆς τοποθεσίας, ἐπερᾶνθη μηχανικῶς μεταξέβλη- μένον. Ἐκκύτταξεν ἀνά τὴν κοιλάδα, καὶ συνεκεραλιώσε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον εἰς δύο λέξεις ἀχιονισμέναι.

Ἐπιμελής ἐξέτασις τῶν τροφίμων, τὰ ὅποια, εὐτυχῶς διὰ τὴν συνοδίαν εἶχον ἀποταμιωθῆ ἐντὸς τῆς καλύβης, καὶ οὕτω διέφυγον τὰ παστρικά χέρια τοῦ μπάρμπα-Βίλλης, ἀπεκαλύψε τὸ γεγονός ὅτι, μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φρόνησιν, θὰ ἠδύνατο νὰ διαρκέσουν δέκα ἡμέρας ἐπὶ πλέον.

— Δηλαδή, εἶπεν ὁ Ὠχούρστ ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Ἀκακον, ἐὰν θέλῃς νὰ μᾶς θρέψῃς. Ἐὰν δὲν θελήσῃς, καὶ νὰ σοῦ πῶ, καλλίτερα νὰ μὴ θελήσῃς, —μπορεῖς νὰ περιμέ- νῃς ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ πίσω ὁ μπάρμπα—Βίλλης νὰ μᾶς φέρῃ κουμπάνιας...

Διὰ τινὰ ἀπόκρυφον λόγον, ὁ κ. Ὠχούρστ δὲν ἤθελε νὰ πεισθῇ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν φαυλότητα τοῦ μπάρμπα—Βίλλης, καὶ οὕτε ἐδίδεν ἀφορμὴν νὰ ὑποτεθῆ ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἀποπλα- νηθῆ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ καταυλισμοῦ, καὶ ἴσως εἶχεν ὑπάγει ν' ἀναζητήσῃ τὰ ζῶα, τὰ ὅποια εἶχον φύγει ὡς φαίνεται πρότε- ρον—πιθανὸν κανὲν ἐξ αὐτῶν νὰ εἶχε κόψει τὴν τριχειάν του, —καὶ ὁ μπάρμπα-Βίλλης εἶχε καθαλικεύσει ἐν ἐκ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ τρέξῃ νὰ κυνηγήσῃ τὸν φυγάδα. Ἐρριψεν ἐν τῇ μεταξὺ μίαν νουθεσίαν εἰς τὴν Δουκέσσαν καὶ τὴν κυρὰ-Σί- πτων, αἰτίνες, ὡς εἰκὸς, ἐγνώριζον τὸ πῶς εἶχε λιποτακτῆσει ὁ συνέταιρός των.

— Θὰ καταλάβουν τὴν ἀλήθειαν δι' ὅλους μας, ὅταν ἐννοή- σουν πῶς ἔχουν τὰ πράγματα, προσέθηκεν ἐκφραστικῶς, καὶ εἶναι περιττὸν νὰ τοὺς τρομάζωμεν ἀπὸ τῶρα.

Ὁ Τῶμ Σίμψων, ὅχι μόνον ἔθεσεν ὅλην τὴν ἐγκόσμιον ἀποθήκην τοῦ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κ. Ὠχούρστ, ἀλλ' ἐφαί- νετο ἐκ τῶν προτέρων νὰ γεύεται τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ κατη- ναγκασμένου ἀποκλεισμοῦ των.

— Θὰ ἔχωμεν ἐν καλὸν στρατόπεδον ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα,

καὶ ὕστερα τὸ χιόνι θὰ λυώσῃ, κι' ἔλοι θὰ πᾶμε μαζί πίσω.
Ἡ εὐθυμία φαιδρότης τοῦ νεκνίσκου, καὶ ἡ ἀταραξία τοῦ κ. Ὠχούρστ, μετεδίδοντο εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ Ἄκακος, τῇ βοήθειᾳ κλάδων ἀπὸ πεύκας, αὐτοσχεδίασε σκέπῃ τινα διὰ τὴν ἀστεγον καλύβην, καὶ ἡ Δουκέσσα ἔδιδεν ὁδηγίας εἰς τὴν Πίνεῦ πρὸς διευθέτησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ καλαισθησίαν καὶ τάξιν ὅπου ἔκαμνε τὰ γαλανὰ ὄμματά τῆς ἐπαρχιωτίδος κόρης, ν' ἀνοίγουν εἰς πλήρες μέγεθος.

— Ἀπεικάζω τώρα ποῦ εἴσθε μαθημένοι ἴσὲ ὡμορφα πράγματα στὸ Πόκερ Φλάτ, εἶπεν ἡ Πίνεῦ.

Ἡ Δουκέσσα ἐστράφη ἀποτόμως διὰ νὰ κρύψῃ κάτι ποῦ ἐκοκκίνιζε τὰ μάγουλά της διὰ μέσου τῆς επαγγελματικῆς βαφῆς των, καὶ ἡ μάνα-Σίπτων παρεκάλεσε τὴν Πίνεῦ νὰ κμῆ λέγῃ πολὰ λόγια.

Ἄλλ' ὅταν ὁ κ. Ὠχούρστ ἐπέστρεψεν ἀπὸ μίαν κοπιώδη ἀναζήτησιν τῶν ἰχνῶν τοῦ δρόμου, ἤκουσεν ἤχον φαιδροῦ γέλωτος ἀπηχοῦμενον ἀπὸ τοὺς βράχους. Ἐστάθη μετὰ τινος ἀνησυχίας, καὶ οἱ λογισμοὶ του τὸ πρῶτον φυσικὰ ἀνέδραμον εἰς τὸ οὐίσκου, τὸ ὅποιον φρονίμως εἶχε κρύψει.

— Καὶ ὅμως δὲν φαίνεται ἴσάν ἀπὸ οὐίσκου, εἶπεν ὁ χαρτοπαίκτης.

Μόνον ὅταν εἶδε τὸ σπινθηρίζον ἐν μέσῳ τῆς ἀποτυφλούσης χιονοθύελλης πῦρ, καὶ τὸ σύμπλεγμα τὸ περίξ αὐτοῦ, ἐσημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦτο ἀπλῆ καὶ αὐθόρμητος εὐθυμία.

Ἄν ὁ κ. Ὠχούρστ εἶχει κρύψει καὶ τὰ χαρτιά του μαζί μὲ τὸ οὐίσκου, ὡς κάτι τι ἀνάρμοστον εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἦτο βέβαιον ὅτι κατὰ τὰ λόγια τῆς κυρᾶς-Σίπτων, δὲν ἀνέφερον οὐδὲ ἀπαξ τὰ χαρτιά κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Εὐτυχῶς ὁ χρόνος ἐβραχύνετο δι' ἑνὸς ἀρμονίου, τὸ ὅποιον ὁ Τῶμ Σίμφων ἐβγαλε κάπως ἐπιδεικτικῶς ἀπὸ τὰς ἀποσκευὰς του. Παρὰ τινὰς δυσχερείας συμπαρομαρτυρούσας εἰς τὴν μεταχειρίσιν τοῦ ὄργανου τούτου, ἡ Πίνεῦ Γούδς κατάρθωσε νὰ βγάλῃ διαφόρους παραφώνους μελωδίας ἀπὸ τὰς χορδὰς του, συνοδεύοντος τοῦ Ἀκάκου διὰ ζεύγους κοκκαλίων κροτάλων. Ἄλλὰ τὸ κορυφῶμα τῆς ἐορτῆς τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἐπετεύχθη δι' ἑνὸς ἀγρίου ὕμνου συ-

νκνήσεως ἐν στρατοπέδῳ, τὸν ὅποιον οἱ δύο μνηστοί, συνάψαντες τὰς χεῖρας, ἔψαλιν μὲ μεγάλην ἐγκαρδιότητα καὶ φωνασκίαν. Ὑποπτεύω ὅτι μᾶλλον κάποιος προκλητικὸς τόνος παρωδίας καὶ ἐκχορδίασμοῦ παρὰ θεοσεβείας αἰσθημάτων ἐκμαν νὰ μεταδοθῆ ταχέως εἰς τοὺς ἄλλους, οἵτινες τελευταῖον ἠνώθησαν εἰς τὴν ἐπιφθόν.

Εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου
τὸ ἔχω καύχημα νὰ ζῶ
εἰς τὸν στρατὸν του ν' ἀποθάνω...

Τὰ πεύκα ἔτριζον, ἡ θύελλα ἐμαίνετο κ' ἐβρυχάτο ὑπερᾶνω τοῦ ἀθλίου ὀμίλου, κ' αἱ φλόγες τοῦ βωμοῦ των ἐπηδοῦσαν μεσουρανίς, ὡσανεὶ ἐπικυροῦσαι τὴν ἐκφραζομένην εὐχὴν.

* *

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ θύελλα ἐκόπασε, τὰ περικυλινδούμενα νέφη διεχωρίσθησαν, καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ζωηρῶς ὑπερθεν τοῦ καθεύδοντος στρατοπέδου. Ὁ κ. Ὠχούρστ, τὸν ὅποιον αἱ ἔξεις τοῦ επαγγέλματός του εἶχον καταστήσει ἰκανὸν νὰ κοιμᾶται ὡς ελάχιστον ὕπνον, μοιρασθεὶς τὴν ἐπαγρύπνησιν μὲ τὸν Τῶμ Σίμφων, κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἐπάνω του τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ καθήκοντος τούτου. Ἐδικαιολόγησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς τὸν Ἄκακον λέγων ὅτι πολλάκις ἔκαμε μίαν ἐβδομάδα χωρὶς νὰ κοιμηθῇ.

— Κ' ἔκανες τί; ἠρώτησεν ὁ Τῶμης.

— Τί νὰ κάμω; ἀπήντησεν ἀποφθεγματικῶς ὁ ἄλλος: τύχη τὴν λέν αὐτῇ: τὸ μόνον ποῦ εἶσαι βέβαιος εἶνε πῶς θὰ γυρίσῃ, καὶ πάλι θὰ ξαναγυρίσῃ, ὅσο νὰ σοῦ ἔλθῃ ὁ ὕπνος, δὲν τὸ ξέρεις. Ἐὰν μπορείς νὰ κρατῆς τὰ χαρτιά σου καλά, κελῶς ἔχει. Γιατί, ἐπρόσθεσεν ὁ παίκτης μὲ φαιδρὰν ἀδιαφορίαν: «Εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου—τὸ ἔχω καύχημα νὰ ζῶ.

— Εἰς τὸν στρατὸν του ν' ἀποθάνω».

Ἦλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα, καὶ ὁ ἥλιος, προκύψας διὰ μέσου τῆς λευκοπέπλου κοιλάδος, εἶδε τοὺς ἐξορίστους νὰ μοιράζουσαν τὴν βαθμηδὸν ὀλιγοστεύουσαν προμήθειαν τῶν τροφίμων των διὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα. Ἴδιον τοῦ ὄρειοῦ ἐκείνου κλίματος

ἦτο ὅτι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἔρριπτον μαλακῶν θάλασσης εἰς τὸ χειμερινὸν τοπεῖον, αἰνοῦν ἐν μετανοούσης εὐσπλαγγίᾳ τοῦ παρελθόντος, πλὴν τοῦτο ἀπεκάλυπτε σωρούς ἐπὶ σωρῶν χιόνος στιβαζομένης ὑψηλὰ περὶ τὴν καλύβην, μίαν ἀπελπιν, ἀμέτρητον, ἀνεξιχνίαστον θάλασσαν λευκοῦ κειμένην κάτω τῶν βραχιδῶν ὀχθῶν πλησίον τῶν ὁποίων προσεκολλῶντο οἱ φυγάδες. Διὰ μέσου τοῦ θαυμασίου διαχυοῦς ἀέρος, ὁ καπνὸς τοῦ βουκολικοῦ χωρίου τοῦ Πόκερ Φλάτ εἰς ἀπόστασιν μιλίων ἡγείρετο. Ἡ κυρὰ Σίπτων εἶδε τοῦτο, καὶ ἀπὸ μίαν μεμακρυσμένην κορυφὴν τῶν ἀπροσίτων βράχων τῆς ὠλόλυξε τελευταίαν κατάρχην πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην. Ὑπῆρξεν αὐτὴ ἡ ἐκδήλωσις τῆς μοχθηρίας τῆς, καὶ ἕως διὰ τὸν λόγον τοῦτον περιεβάλλετο με ὑψηλὸν τι. Τῆς ἔκαμε δὲ καλόν, καθὼς ἐπληροφόρησεν ἰδιαιτέως τὴν Δουκέσσαν.

— Σῦρε δὰ ἐκεῖ καὶ κύτταξες καὶ ἰδές!

Εἶτα κατέγεινε νὰ διασκεδάσῃ τὸ «παιδί», καθὼς ἤρεσκοντο αὐτὴ καὶ ἡ Δουκέσσα ν' ἀποκαλῶσι τὴν Πίνεϋ. Ἡ Πίνεϋ δὲν ἦτο ἀθάνα νεοσσίς, ἀλλ' ἦτο μία καταπραῦντικὴ καὶ ἰδιόρρυθμος θεωρία τῆς ζυνωρίδος ταύτης οὕτω πως νὰ χαρακτηρίξωσι τὸ γεγονός ὅτι δὲν συνείθιζε νὰ βλασφημῇ, καὶ δὲν ἦτο ἀκάθαρτος.

Ὅταν ἡ νύξ κατῆλθεν ἀνά τὰς χαράδρας, δονούμενοι φθόγγοι τοῦ ἁρμονίου ἡγέρθησαν κ' ἔπεσαν εἰς ἀτάκτους σπασμούς καὶ μακρὰ, παρατεταμένα ἄσθματα πλησίον τοῦ λαμπυρίζοντος πυρός. Ἄλλ' ἡ μουσικὴ δὲν ἐπῆρκει τελείως νὰ πληρώσῃ τὸ ἐπώδυνον κενὸν τὸ ὅποιον ἄφηνεν ἡ ἀνεπαρκὴς τροφή, καὶ νέαν διασκεδασιν ἐπρότεινεν ἡ Πίνεϋ, τὴν διήγησιν ἱστοριῶν καὶ μύθων. Ἐπειδὴ οὔτε ὁ Ὠχούρστ οὔτε αἱ συντρόφισσάι του ἦσαν προθυμοὶ νὰ διηγηθῶσι τὰ κατ' αὐτούς, τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ ἐναυάγει, χωρὶς τὸν Ἄνακον. Οὗτος εἶχεν εὑρεῖ κατὰ τύχην πρὸ τινῶν μηνῶν τὴν περίτεχνον μετάφρασιν τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου Πάπ. Ὅθεν τὴν ἀνέλαβε νὰ διηγηθῇ τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ἐποποιίας ἐκείνης, — μνημονεύων καλῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ λησμονήσας τὰς λέξεις — μετὰ τὸ τρέχον λεξιλόγιον τοῦ Σάνδου Μπάρ. Καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς ἐκείνης οἱ ὁμηρικοὶ ἡμίθεοι ἐπεριπάτησαν καὶ πάλιν

ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κομπορήμων Τρωαδίτης καὶ ὁ δουερός Ἕλληνας ἐπάλαιον εἰς τοὺς ἀνέμους, καὶ αἱ μεγάλαί πεσκαὶ ἀνὰ τὴν φάραγγα ἐφαίνοντο νὰ κάμπτωνται εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Πηλέως. Ὁ κ. Ὠχούρστ ἠμροῶτο με ἤρεμον εὐχαρίστησιν. Ἰδιῶν ἐνδικαίον εὑρεν εἰς τὴν τύχην τοῦ «Ἀχιλλέως» καθὼς ὁ Ἄνακτος ἐπέμενε νὰ κλίνῃ τὸν πόδας ὠκύν ἤρωα.

Οὕτω με ὀλίγην τροφήν καὶ με πολλὴν Ὀμηρον, καὶ μετὰ τὸ μουσικὸν ὄργανον, μία ἑβδομάς ἐπέρασεν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἐξορίστων. Ὁ ἥλιος καὶ πάλιν τοὺς ἐγκατέλιπε, καὶ πάλιν ἀπὸ οὐρανοῦς μολυβδίνους, αἱ νιφάδες τῆς χιόνος ἐκοσμίνισθησαν ἐπὶ τοῦ τόπου. Ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν, στενωτέρως γύρω τῶν ἐγένετο ὁ χιονώδης κύκλος, ἐκαστότου τέλους ἐβλεπον ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῶν ἐπάνω εἰς γιγαντιαία τείχη ἐκθαμβοῦντος λευκοῦ τὰ ὅποια ἐπυργοῦντο εἰκοσι πέντε ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δύσκολον ἐγένετο νὰ κατασκευάζωσι τὴν πυρᾶν τῶν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ πεσμένα πλησίον τῶν, μισοκρυμμένα τώρα εἰς τὰς χιονοστιβάδας. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν παρεπονείτο. Οἱ ἔρασταὶ ἀπέστρεφον ἀπὸ τὸ ἐκπαγλὸν θέαμα κ' ἐκύτταζον εἰς τὰ ὄμματὰ ἀλλήλων, καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς. Ὁ κ. Ὠχούρστ ἐφαίνετο νὰ εἶχε λάβει ψυχρῶς τὴν ἀπόφασίν του, ὥσει ἐνώπιον παιγνιδίου τὸ ὅποιον ἔχανε πρὸ ὀφθαλμῶν του. Ἡ Δουκέσσα, προθυμότερα ἢ ὅσον ἄλλοτε ἦτο, ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς Πίνεϋ. Μόνον ἡ μάνα-Σίπτων, ἡ ἰσχυροτέρα ποτὲ ἐκ τῆς συνοδίας, ἐφαίνετο νὰ ἐκπίπτῃ καὶ νὰ μαραίνεται. Περὶ τὰ μεσάνυκτα τῆς δεκάτης ἡμέρας, ἔκραξε τὸν Ὠχούρστ πλησίον τῆς.

— Πάω καλιὰ μου, εἶπε με φωνὴν φιλονείκου ἀδυναμίας, ἀλλὰ μὴ λές τίποτε γι' αὐτό. Μὴ ζυπνήσῃς τὰ κατσιακάκια. Πάρε τὸν μπόγο ἀποκάτ' ἀπ' τὸ κεφάλι μου, κί' ἀνοιξέ τον.

Ὁ Ὠχούρστ ἔκαμε ὡς παρηγγέλη. Ὁ μπόγος περιεῖχε τὰς μερίδας τῆς τροφῆς τῆς κυρῆς Σίπτων τῆς τελευταίας ἑβδομάδος, ἀθίκτους.

— Δός τα στὸ παιδί, εἶπε νεύουσα πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιμωμένης κόρης.

— Ἐσὺ ἀπέθνηκας τῆς πείνας, εἶπεν ὁ χαρτοπαίκτης.

— Ἐτσι τὸ λέν αὐτό, εἶπεν ἡ γυνή, φιλόνεικος, καὶ πάλιν

κατεκλίθη, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῦχον, καὶ ἠρέμα ἐξέπνευσε.

Τὸ ἀρμόνιον καὶ τὰ κρόταλα ἐτέθησαν κατὰ μέρος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὁ Ὅμηρος ἐλησημονήθη. Ὅταν τὸ σῶμα τῆς μάνας-Σίπτων παρεκατετέθη εἰς τὴν χιόνα, ὁ Ὁχούρστ ἔλαβε τὸν Ἀκακον κατὰ μέρος, καὶ τοῦ ἔδειξεν ἐν ζευγας παγοπεδίων τὰ ὅποια εἶχεν αὐτοσχεδιάσει ἀπὸ τὸν παλαιὸν δερμάτινον σάκκον.

— Ἐδῶ εἶνε ἐλπίς ἕνα στὰ ἑκατὸ γιὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀκόμα, εἶπε, δεικνύων τὴν Πίνεϋ, ἀλλ' εἶνε ἐκεῖ, προσέθηκε, δεικνύων πρὸς τὸ Πόκερ Φλάτ. Ἐὰν μπορῆς νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ἄσ' εἰς δύο μέραις, σώζεται.

— Καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ Τὼμ Σίμψων.

— Θὰ μένω ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐν συντόμῳ ὁ Ὁχούρστ.

Οἱ ἐρασταὶ ἐχωρίσθησαν μετὰ μακρὸν ἀσπασμὸν.

— Ἐσὺ δὲν πηγαίνεις; εἶπεν ἡ Δουκέσσα, καθὼς εἶδε τὸν Ὁχούρστ, προφανῶς ἐλπίζουσα νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

— Ἐως ἐκεῖ ἴσθην κοιλάδα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ἐστράφη αἴφνης κ' ἐφίλησε τὴν Δουκέσσαν, ἀφήσας τὴν πελιδὴν ὄψιν τῆς φλεγομένην, καὶ τὰ τρέμοντα μέλη τῆς δύσκαμπτα ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν.

Ἡ νύξ ἦλθεν, ἀλλ' ὄχι ὁ Ὁχούρστ. Ἐφερε καὶ πάλιν τὴν καταγιῖδα καὶ τὴν στροβιλιζούσαν χιόνα. Τότε ἡ Δουκέσσα, ρίπτουσα ξύλα εἰς τὸ πῦρ, εὗρεν ὅτι κάποιος εἶχεν ἠσυχῶς σωρεύσει παρὰ τὴν καλύβην ἀρκετὴν ὕλην ὅπως διακοῦσῃ ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη. Δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀλλὰ τὰ ἔκρυψεν ἀπὸ τὴν Πίνεϋ.

Αἱ γυναῖκες ἐκοιμήθησαν ὀλίγον. Τὴν πρωίαν, κυττάξασαι εἰς τὰ πρόσωπα ἀλλήλων, ἀνέγνωσαν τὴν τύχην των. Καμμία ἐκ τῶν δύο δὲν ὠμίλησεν· ἀλλ' ἡ Πίνεϋ, δεχθεῖσα τὴν θέσιν τῆς ἰσχυροτέρας, ἐπλησίασε κ' ἔθεσε τὸν βραχίονά τῆς περὶ τὴν μεσην τῆς Δουκέσσας. Τὴν στάσιν ταύτην διετήρησεν κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ λαῖλαψ ἔφθασεν εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς μανίας τῆς καὶ καταρρίψασα τοὺς φραγμούς τῶν προσταγαζόντων πευκοδένδρων εἰσέβαλεν εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην.

Πρὸς τὸν ὄρθρον εὗρον ἐκυτὰς ἀνικάνους νὰ ἠρέψωσι τὸ πῦρ τὸ ὅποτον βαθμηδὸν ἔσβυσε. Καθὼς ἡ ἀνήρακιά βραδέως ἐμαυρίζεν, ἡ Δουκέσσα εἴρπυσε πλησιέστερον εἰς τὴν Πίνεϋ, καὶ διέκοψε τὴν σιγὴν πολλῶν ὤρων.

— Πίνεϋ, ζεύρεις νὰ προσευχηθῆς;

— Ὅχι, ἀγαπητή, ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ Πίνεϋ.

Ἡ Δουκέσσα, χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ ἀκριβῶς διατί, ἠσθάνθη ἀνακούφισιν, καὶ ἀκουμβήσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πίνεϋ, δὲν ὠμίλησε πλέον. Καὶ οὕτω πως κλίνουσαι, ἡ νεωτέρα καὶ ἀγνωτέρα ὑποβαστάζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἀμαρτωλῆς ἀδελφῆς τῆς ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ στέρνου τῆς, ἔπεσαν εἰς ὕπνον.

Ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο νὰ τὰς ἐξυπνήσῃ. Πτιλώδεις τολύπαι χιόνος τινασσόμεναι ἀπὸ τοὺς μακροὺς κλώνους τῶν πευκοδένδρων, ἐπέτων ὡς λευκόπτερα στρουθία, καὶ κατεκαθίζον γύρω τῶν κοιμωμένων. Ἡ σελήνη, μέσῳ τῶν σχιζομένων νεφῶν ἔβλεπε κάτω εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦ καταυλισμοῦ. Ἀλλὰ πᾶσα ἀνθρωπίνη κηλὶς, πᾶν ἔγχοσ γῆινης ἐργασίας, ἐκρύπτετο κάτωθεν τῆς ἀσπίλου χλαμύδος, τῆς ἐφαπλουμένης ἀνηλεῶς ἐκ τῶν ἄνω.

*
**

Ἐκοιμῶντο ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπομένην, οὔτε ἐξύπνησαν ὅταν φωναὶ καὶ βήματα διέκοψαν τὴν σιωπὴν τοῦ καταυλισμοῦ. Καὶ ὅταν εὐσπλαγγικοί δάκτυλοι ἐσκούπισαν τὴν χιόνα ἀπὸ τὰς ἀδρανεῖς μορφάς των, δυσκλῶς ἠδύνασο νὰ εἴπῃς ἀπὸ τὴν ἴσῃν εἰρήνην τὴν ἐπικαθημένην ἐπ' αὐτῶν, ποία ἐκ τῶν δύο ἦτο ἡ ἀμαρτωλή. Ἀκόμη καὶ ὁ νόμος τοῦ Πόκερ Φλάτ ἀνεγνώρισε τοῦτο καὶ ἀντιπαρῆλθεν ἀφήσας αὐτὰς ἀκόμη κρατουμένας εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἄλλ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μεταλλείου, ἐφ' ἐνὸς τῶν μεγαλυτέρων δένδρων, εὗρον ἐν χαρτίον καρφωμένον εἰς τὸν φλοιὸν διὰ μαχαιρίου. Ἐφερε τὸ ἐξῆς, γραμμέμον διὰ μολυβδοκοινδύλου μὲ σταθεροὰν χεῖρα.

Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρον
 κεῖται τὸ σῶμα
 τοῦ
 Τζῶν Ὁχούρστ
 ὅστις ἔχασε κακὸ παιγνίδι
 τὴν 23 Νοεμβρίου 1850
 καὶ
 τὸ ἐπλήρωσε
 τὴν 7 Δεκεμβρίου 1850

Καὶ ἄπνους καὶ κρύος, μὲ ἐν ρεβόλθερ παρὰ τὸ πλευρόν του,
 καὶ μίαν σφαῖραν εἰς τὴν καρδίαν του, καίτοι γαλήνιος ἀκόμη
 ὡς ἐν τῷ βίῳ, κάτωθεν τῆς χιόνης ἔκειτο ἐκεῖνος ὅστις ἦτο
 ἐνταυτῷ ὁ ἰσχυρότερος, καὶ ὁμῶς, ὁ ἀσθενέστερος ἐκ τῶν ἐξο-
 ριστων τοῦ Πόκερ Φλάτ.

ΜΠΙΛΛΟΥΝ ΚΑΛΑΒΙΕΡΑΣ

Ταπεινὸς τόνος συνομιλίας, καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ καπνοῦ τῶν
 σιγᾶρων, καὶ πτερονῶν ὑποδημάτων εἰς τὰ παράθυρα τοῦ λεω-
 φορείου τοῦ Οὐίγγδαμ, καθίστων πρόδηλον ὅτι ἐκ τῶν ἐπιβα-
 τῶν ἦτο μία γυνή. Μία διάθεσις ἐκ μέρους τῶν χασομέρηδων
 εἰς τοὺς σταθμούς νὰ συναθροίζονται πρὸ τοῦ παραθύρου, καὶ
 μέριμνά τις ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόσψιν τῶν ἐνδυμάτων, πύλων
 καὶ περιλαιμίων, ὑπεδείκνυον ὅτι ἦτο ἀξιέραστος. Ὁλ' αὐτὰ ὁ
 Τζᾶκ Χάμλιν, ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ ὁδηγοῦ, τὰ παρετήρει μὲ
 τὸ μειδιάμα τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας. Ὅχι διότι δὲν ἐξέτιμα
 κατ' ἀξίαν τὸ φῦλον, ἀλλὰ διότι ἀνεγνώριζε παρ' αὐτῷ ἐν
 ἀπατηλὸν στοιχεῖον, ἢ ἐπιδιώξις τοῦ ὁποίου ἐνίοτε ἀπεπλάνα
 τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰς ἐξ ἴσου ἀβεβαίους θωπείας καὶ πλά-
 νας τοῦ χαρτοπαίικτου, τῶν ὁποίων πρέπει νὰ παρκατηρήσωμεν
 ὅτι ὁ κ. Χάμλιν ἦτο ἐξ ἐπαγγέλματος πιστὸς ὁπαδός.

Τόσον ὥστε, ὅταν ἔθεσε τὸ στενὸν ὑπόδημά του ἐπὶ τῆς ῥό-
 δας κ' ἐπήδησε κάτω, οὔτε κἂν βλέμμα ἔριψε πρὸς τὸ παρὰ-
 θυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκυμάτιζεν εἰς πράσινος πέπλος, ἀλλ'
 ἔχασκεν ἄνω καὶ κάτω μὲ τὴν ἀπρόσεκτον ἐκείνην καὶ σοβαρὰν
 ἀδιαφορίαν τῆς τάξεώς του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἴσως τὸ δευτερεῖον
 πρᾶγμα μετὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν. Μὲ τὸ στενωῶς κομωμέ-
 νον παρὰστημά του καὶ τὸ ἐγκρατὲς ἦθος ἦτο ῥηρὰ ἀντίθεσις
 πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, μὲ τὴν πυρετώδη ἀνησυχίαν καὶ
 τὴν θυροβώδη συγκίνησίν των. Καὶ αὐτὸς ὁ Μπίλλ Μάστερς,
 πτυχιούχος τοῦ Χάρβαρντ, μὲ τὴν ὑπερφύαλον ζωτικότητά του,
 τὴν σύντονον ἐπιδοκιμασίαν του τῆς ἀνομίας καὶ βαρβαρότη-
 τος, καὶ τὸ στόμα του γεμάτον ἀπὸ δίπτυρα καὶ τυρίον, φο-

δοῦμαι ὅτι ἀπετέλει ἄμουσον φυσιογνωμῖαν ἐμπρός εἰς τὸν φιλόρημον ἐκείνον ὑπολογιστὴν τῆς τύχης μετὰ τὴν ὥραν ἑλληνικὴν ὄψιν καὶ τὴν δημηρικὴν σοβαρότητα.

Ὁ ἠνιόχος ἐφώναζεν·

— Ὅλοι μέσα!

Καὶ ὁ κ. Χάμλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κάθισμα. Εἶχεν ἤδη τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ὅταν τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅ,τι τοῦ ἐφάνη νὰ εἶνε τὰ ὠραιότερα μᾶττα τοῦ κόσμου αἰφνιδίως συνήντησαν τὰ ἰδικά του. Ἡσύχως κατῆλθε πάλιν, ἀπηύθυνεν ὀλίγας λέξεις πρὸς ἓνα τῶν ἔσω ἐπιβατῶν, κατώρθωσεν ἀνταλλαγὴν καθισμάτων, καὶ ἠσύχως πάλιν ἔλαβε τὴν θέσιν του μέσα. Ὁ κ. Χάμλιν οὐδέποτε ἐπέτρεπεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν του νὰ ἐπεμβάλῃ εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν καὶ ταχεῖαν δρᾶσιν.

Φεβοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ αἰφνιδία εἰσβολὴ τοῦ Τζᾶκ ἐπέφερε περιορισμὸν τινα εἰς τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, ἰδίως εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐγένοντο τὰ μάλιστα εὐάρεστοι πρὸς τὴν κυρίαν. Εἷς τούτων ἔκυψεν εἰς τὰ ἐμπρός, καὶ προφανῶς τῆς ἔδιδε πληροφορίας περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ κ. Χάμλιν δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἐπιθέτου. Ἄν ὁ κ. Χάμλιν τὸ ἤκουσεν, ἢ ἂν ἀνεγνώρισεν τὸν δίδοντα τὰς πληροφορίας ὡς διακεκριμένον νομομαθὴ ἀπὸ τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγων νυκτῶν εἶχε κερδίσει χιλιάδας τινὰς δολλαρίων, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Τὸ πρόσωπόν του τὸ ἄχρουν δὲν ἐπρόδωκε σημεῖόν τι· οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ του, ἡρέμα παρατηροῦντες, προσέβλεψαν ἀδιαφόρως ἐκείθεν τοῦ δικηγόρου, κ' ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τῶν πολὺ πλέον εὐαρέστων χαρακτήρων τῆς γείτονός του. Μία Ἰνδικὴ στωϊκότης—κληρονομία ὡς ἐλέγγοτο ἀπὸ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον του—τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ ἀμέμπτως ἐνώστου οἱ περιστρεφόμενοι τροχοὶ ἐκρότησαν ἐπάνω εἰς τὰ ποταμίσιχα χαλίκια τοῦ Σκότς Φέρρου, καὶ τὸ ὄχημα ἐστάθη εἰς τὸ Διεθνὲς Ξενοδοχεῖον χάριν τοῦ δείπνου. Ὁ δικηγόρος καὶ εἷς βουλευτὴς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου ἐπήδησαν ἔξω, κ' ἐστάθησαν νὰ βοηθήσωσι τὴν κατερχομένην θεάν, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης Σταρμπέττελ, ἀπὸ τὸ Σίσκεγιου, ἐφορτώθη τὴν ὀμπρέλλαν καὶ τὸ σάλι τῆς.

Εἷς τὴν πολλαπλότητα ταύτην τῶν περιποιήσεων ἐπῆλθε

μία στιγμιαία σύγχυσις καὶ βραδύτης. Ὁ Τζᾶκ Χάμλιν ἠσύχως ἤνοιξε τὴν ἀπέναντι θύραν τοῦ ὄχηματος, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας—μὲ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην καὶ τὴν θετικότητά τὴν ὁποίαν ἐν ἐνδοιαστικὸν καὶ ἀναποφάσιστον φῶλον ἤξευρε πῶς νὰ θαυμάζῃ—καὶ εἰς μίαν στιγμὴν, ἐπιδεξιῶς καὶ χαριέντως τὴν κατεβίβασεν εἰς τὸ ἔδαφος, κ' ἐκείθεν τὴν ἀνεῖλκυσε πάλιν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ. Ἐν πεπνιγμένον ψιθύρισμα ἀπὸ τὸ ἐδώλιον τοῦ ὀδηγοῦ, φοβοῦμαι, ἦλθεν ἀπὸ τὸν ἄλλον κυνικόν, τὸν «Γιούβα Μπίλλ», τὸν ἠνιόχον.

— Ἔχε ἔννοια τὰ πράγματα, Κάρνελ, εἶπεν ὁ ὀδηγός, μὲ προσποιημένην μέριμναν, καθὼς ἐκύτταζε τὸν συνταγματάρχην Σταρμπόττελ, μελαγχολικῶς φέροντα τὴν οὐραγίαν τῆς θριαμβευτικῆς πομπῆς πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ κ. Χάμλιν δὲν ἔμεινε νὰ δειπνήσῃ. Ὁ ἵππος ἦτον ἤδη ἐπισαγμένος, καὶ τὸν ἐπερίμενον. Ἐτρεξεν ἐπάνω τοῦ μικροῦ ὕψωματος, ἀνὰ τὸν λόφον τὸν πλήρη χαλίκων, καὶ ἔξω πρὸς τὴν κοινορτώδη ἀπλωταρίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Οὐτέγγδαμ, ὅπως εἷς ὅστις ἀφήνει δυσάρεστον φαντασίαν ὀπισθέν του. Οἱ ἔνοικοι τῶν κατασκονισμένων οἰκίσκων παρὰ τὸν ὄχθον τοῦ δρόμου ἐσχίαζον τοὺς ὀφθαλμοὺς των μετὰ τὰς χεῖρας των, κ' ἐκύτταζον κατόπιν του, ἀναγνωρίζοντες τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἵππον του, καὶ ἐκφράζοντες συμπερασμοὺς «τί νὰ τρέξῃ μετὰ τὸν μακροχέρην τὸν Τζᾶκην». Ἄλλ' ὅμως πολὺ ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου συνεκεντροῦτο περὶ τὸν ἵππον, εἰς μίαν κοινωνίαν ὅπου τὸ ζήτημα, πόσῃ ὥρᾳ ἔκαμεν ἢ φοράδα τοῦ Πῆτ τοῦ Φραντσέζου διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τῆς Καλαβέρας ἀπερρόφα πᾶν ἐνδιαφέρον ὡς πρὸς τὴν τύχην τοῦ ἀξίου ἀναβάτου τῆς.

Τὰ φουσκῶνοντα πλευρὰ τοῦ φαϊότριχος ἵππου του τὸν ἔφεραν τέλος εἰς τὸ ἑαυτὸν του. Περιέστειλε τὴν ταχύτητά του, καὶ στραφεῖς πρὸς πλάγιόν τινα δρόμον, τὸν ὅποιον ἐνίοτε μετεχειρίζοντο πρὸς συντόμευσιν, ἐτριποδίζετο νωχελῶς, μετὰ τὰς ἡνίας κρεμαμένας ἀπροσέκτως ἀπὸ τῶν δακτύλων του. Καθὼς ἤλαυνεν εἰς τὰ ἐμπρός, ὁ χαρακτήρ τοῦ τοπίου ἤλλαξε καὶ κατέστη μᾶλλον βουκολικός. Ἀνοίγματα εἰς συστάδας πεύκων καὶ συμμορεῶν ἀπεκάλυπτον ἀρχηγόνους τινὰς προσπαθείας πρὸς

καλλιέργειαν, μία άνοίγουσα κληματαριά άνεισπεν επί τῆς στέγης μιᾶς μπαράκας, καί μία γυνή έλικνιζε τὸ βρέφος τῆς ὑπὸ τοὺς βόμβυκας μιᾶς άλλης. Ὁλίγον προσωτέρω ὁ Χάμιλιν εὗρε παιδία τινὰ γυμνά τὰ σκέλη παίζοντα θορυβωδῶς εἰς μίαν άλλῶν, καί τόνον θάρρος ἔδειξαν ἅμα τὸν εἶδον, ὥστε ἐτόλμησαν ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὰ κάπουλα καί εἰς τὴν σέλλακ τοῦ ἵππου του, εὐσώτου ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον του εἰς ὀλίγας θωπείας καί κέρματα, διὰ νὰ γλυτώσῃ κ' ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

Καί εἶτα, προχωρήσας βαθύτερον εἰς τὸ δάσος, ὅπου πᾶν σημεῖον κατοικίας ἐξέλειπεν, ἤρχισε νὰ τραγουδῇ, ὑψώσας φωνὴν τενοῦρου τόνον παραδόξως γλυκεῖαν, καί καλυπτομένην ἀπὸ πάθος τόσον ἐπαγωγὸν καί τρυφερόν, ὥστε δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι τὰ στρουθία καί οἱ κόσσοφοι ἐσταμάτισαν διὰ ν' ἀκούσουν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Χάμιλιν δὲν ἦτο καλλιεργημένη. Τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἄσματός του ἦτο αἰσθηματικὴ τις τρέλα, δανεισμένη ἀπὸ τοὺς Μαύρους ὀργανοπαίκτης· ἀλλ' ἐπαλλε διὰ μέσου αὐτῆς κρυφία τις δύναμις τόνου καί ἐκφράσεως ἣτις ἦτο ἀνεκλαλήτως συγκινητικὴ. Μάλιστα ἦτο θαυμάσιον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν εὐαίσθητον τοῦτον κατεργάρον, μὲ μίαν τράπουλαν χαρτιά· ὅτῃν τσέπῃν του, κ' ἕνα βεβόλβερ εἰς τὰ ὄπισθεν τῆς μέσης του, νὰ ἐκχύνῃ τὴν φωνὴν του ἐμπρὸς του ἐν μέσῳ τοῦ δάσους τοῦ δνοφεροῦ, μὲ ἐν παρῶπον ἐπὶ «τοῦ τάφου τῆς Νέλλης του», μὲ τρόπον, ὅστις ἐγέμιζε δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀκούοντος. Ἐνας σπουργιτοχάφτης ἰέραξ, φρέσκος ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἔκτον θῦμα, ἴσως διότι ἀνεγνώρισε παρὰ τῷ Χάμιλιν μεγάλην συγγένειαν, ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν μεγάλως τοὺς ὀφθαλμοὺς, καί ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν καί ὑπερτέρει εἰς τὴν ἀρπακτικὴν ἱκανότητα, δὲν ἤμποροῦσε ὁμως νὰ τραγουδῇ.

* *

Ἄλλ' ὁ κ. Χάμιλιν μετ' ὀλίγον εὗρέθη πάλιν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, καί μὲ τὸ πρότερον βῆμά του. Χάνδακας καί σω-

φρὶ χαλίκων, γυμναί κλιτύες, ὀγκώδεις βίβλι κ' ἐρηκμένον κορμοὶ δένδρων, ἔλκον τὴν θέσιν τῶν λόγγων καί χροακῶν, καί ὑπεδείκνουν τὴν προσέγγισίν του εἰς τὸν πολιτισμόν. Εἶτα ἐφάνη ἐν κωδωνοστάσιον ἐκκλησίας καί ἐνόησεν. ὅτι εἶχε φθάσει οὐκ ἄρα. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἐπάτει μετὰ κράτου τὴν μίαν στενὴν ὁδόν, ἣτις ἐχάνετο εἰς ἐν χαῶδες ἐρείπιον δρόμων, λάκκων καί ἐλιγμῶν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, κ' ἐπέζευσε πρὸ τῶν ἐπιχρῦσων παρχθῦρων τῆς αἰθούσης «Μαχινόλια».

Διελθὼν τὴν μακρὰν σέλλακ τοῦ καπηλείου, ὤθησε μίαν προσιωπὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς σκοτεινὴν πάροδον, ἠνοιξεν άλλην θύραν διὰ κλειδίου, καί εὗρέθη εἰς ἀμυδρῶς φωτισμένον θάλαμον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐπιπλα, καίτοι κομψὰ καί πολυτελεῆ ὡς πρὸς τὸν τόπον, ἐδείκνουν σημεῖα καταχρήσεως. Ἡ κεντρικὴ τράπεζα ἦτο ἐσπιλωμένη μὲ κηλίδας, κ' αἱ πολυθρόναι αἱ κεντηταὶ ἦσαν ξεβαμμέναι, καί τὸ ἐκ προσίμου βελούδου ἀνάκλιτρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξηπλώθη ὁ Χάμιλιν, ἦτο ἐρρυπωμένον εἰς τοὺς πόδας μὲ τὴν ἐρυθρὰν λάσπην τοῦ Οὐγγύδαμ.

Ὁ κ. Χάμιλιν δὲν ἐκελάδησεν εἰς τὸν κλωθὸν του. Ἐκεῖτο ἤσυχος, ἐμβλέπων εἰς λαμπρόχρωμον ζωγραφίαν ὑπεράνω αὐτοῦ, παριστώσαν νεαρὸν πλάσμα μὲ ἄφθονα θέλητρα. Τότε τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, διὰ πρώτην φοράν, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀκριβῶς τέτοιας λογῆς γυναῖκα, καί ὅτι, ἐάν ἐβλεπε, δὲν θὰ ἐπιπτε πιθκνῶς εἰς ἔρωτα μὲ αὐτήν. Ἴσως ἀνελογίζετο άλλον τινὰ ῥυθμὸν καλλονῆς.

Ἄλλ' ἀκριβῶς τότε κἄποιοι ἐκρουνε τὴν θύραν. Χωρὶς νὰ σηκωθῇ, ἔσυρε μίαν ταινίαν προφανῶς τενωμένην ὄπισθεν ἐπίπλου τινός, διότι ἡ θύρα ἠνοιχθη, καί εἰσῆλθεν εἰς ἀνθρωπος.

Ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἦτο εὐρύστερος καί ῥωμαλέος· ἀλλ' ἡ εὐρωστία του δὲν ἐξετείνεται μέχρι τοῦ προσώπου, τὸ ὅποῖον, καίτοι εὐειδές, ἦτο ἐκτάκτως ἰσχνὸν καί παραμορφωμένον ἀπὸ ἀκολασίαν. Ἐρχάνετο νὰ εἶνε τῶρα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἶνοπνεύματος, διότι ἐξαφνίσθη ἅμα εἶδε τὸν κ. Χάμιλιν, καί εἶπεν·

— Ἐνόμιζα πῶς ἦτον ἐδῶ ἡ Καίτη, ἐψέλλισε, κ' ἐφαίνετο συγκεχυμένος καί ἀμηχανῶν.

Ὁ Χάμιλιν ἐμειδίασε τὸ μειδιάμα τὸ ὅποῖον εἶχεν ἐπιδείξει

πρότερον εις τὸ λεωφορεῖον τοῦ Ουίγγδαμ, καὶ ἀνεκάθισεν, ἀναψυχθεὶς ἤδη καὶ ἑτοιμὸς πρὸς ἐργασίαν.

— Δὲν ἤλθες μὲ τὸ λεωφορεῖον ἕως ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, ἢ ὄχι;

— "Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Χάμλιν· τὸ ἄφησα εἰς Σκόττς-Φέρρυ. Δὲν θὰ φθάσῃ πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα ἀκόμη. Ἄλλὰ πῶς πάει ἡ τύχη, Μπράουν;

— Κατὰ διαδόλου ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστინάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

— Ἡ ὑπόθεσις γιὰ τὴν γερόντισσα ἔχει παιχθῆ, Μπράουν, προσέθηκεν ἐν εἶδει σχολίου ἀγιάτι δὲν λέγεις ὅτι τὰ θέλεις γιὰ νὰ δοκιμάσῃς πάλιν τὴν τύχην; Ξεύρεις, εἶσαι ἔγγαμος!

— Ἀλήθεια, κύριε, εἶπεν ὁ Μπράουν, μὲ αἰφνιδίαν σοβαρότητα, ὡς ἐὰν ἡ ἀπλῆ ἐπαφὴ τοῦ χρυσοῦ εἰς τὴν παλάμην του εἶχε μεταδώσει ἀξιοπρέπειάν τινα εἰς τὸ παράστημά του. Ἐχω μιὰ γυναῖκα, μιὰ διαβόλεμμένα καλή, γιὰ νὰ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, στὰς Πολιτείας. Ἐχω τρεῖς χρόνια νὰ τὴν ἰδῶ, κ' ἕνα χρόνον νὰ τῆς γράψω. Ὅταν διορθωθοῦν τὰ πράγματα, καὶ καλλιτερεύσουν αἱ ὑποθέσεις τῶν μεταλλείων, θὰ στείλω νὰ τὴν πάρω.

— Καὶ ἡ Καίτη; ἠρώτησεν ὁ Χάμλιν, μὲ τὸ προηγούμενον μειδιάματά του.

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

— Μούντζωσέ τα, Τζάκ, ἕνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ ὀλίγην ἐλευθερίαν, ξεύρεις. Μὰ ἔλα, τί λές, νὰ κάμωμε ἕνα

μικρὸ τζόγο; Δὲς μας εὐκαιρίαν νὰ διπλασιάσωμεν αὐτὴν τὴν ἑκατοστὴ.

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

— Εἶνε ἡ Καίτη, εἶπεν ὁ κ. Μπράουν.

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

— Ἡ παλὰ γυναῖκά μου, νὰ πάρ' ἡ βροντή!

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

Ἄσχημα, εἶπεν ὁ Μπράουν, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν ἀσθενοῦς ἀπελπισίας. Ἐστινάχθηκα καὶ πάλιν, Τζάκ, ἐξηκολούθησε μὲ θρηνώδη τόνον, ὅστις ἀπετέλει ἐλεεινὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀγκώδη εὐσωμίαν του· δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ καμμιάν ἑκατοστὴ ἕως τὸ ξετίναγμα τῆς αὔριον; Βλέπεις εἶχα ἀνάγκην νὰ στείλω λεπτὰ σπῖτι στὴν γερόντισσα, καὶ σὺ ἔχεις κερδίσει εἰκοσαπλάσιον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ μένα.

Εἶτε χάρις εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς κυρίας Μπράουν, εἶτε εἰς ἐπιτυχεῖς τινὰς κερδοσκοπίας, ἢ χρηματιστικὴ τύχη τοῦ κ. Μπράουν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅλον ἐβελτιούτο. Ἐξηγήσατε τοὺς μετόχους του εἰς τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Μολύβδου, μὲ χρήματα τὰ ὅποια ἐλέγετο ὅτι εἶχε κερδίσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς συζύγου του, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἢ φήμη, ἀσπάζομένη τὴν θεωρίαν τῆς κυρίας Μπράουν, ὅτι ὁ Μπράουν εἶχε παρικήσει τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαίγνιου, ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶχεν προμηθευθῆ ἀπὸ τὸν κύριον Τζᾶκ Χάμλιν. Ἐκτίσε καὶ ἠυπρέπισε τὸν «Οἶκον Οὐίγγδαμ», τὸν ὅποιον ἢ μεγάλη δημοτικότης τῆς ὠραίας κυρίας Μπράουν διετήρει ὑπερπλήθοντα ἀπὸ ξένους. Ἐξελέχθη μέλος εἰς τὴν Συνέλευσιν, καὶ ἔδιδε χορηγήματα εἰς ἐκκλησίας. Μία ὁδὸς εἰς Οὐίγγδαμ ὠνομάσθη μὲ τ' ὄνομά του.

Ἄλλ' ὅμως παρετηρήθη ὅτι, ὅταν ἐγένετο πλούσιος καὶ εὐπορος, τόσον ἐγένετο ὠχρὸς, ἰσχνὸς καὶ ἀνήσυχος. Ὁ πλέον καλλιγύναικος τῶν συζύγων, ἦτο παραλόγως ζηλότυπος. Ἐὰν δὲν ἐπενέβαινε εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐλευθερίαν τῆς συμβίας του, ὁ λόγος ἦτο διότι, ὅπως ἐψιθυρίζετο κακοβούλως, ἢ πρώτη καὶ μόνη ἀπάπειρά του προὔκαλεσεν ἔκρηξιν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Μπράουν, ἣτις τὸν ἐτρόμαξε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σιωπᾷ.

Πολλὰ τοιαῦτα κακογλωσσίαι ἤρχοντο ἀπὸ τὰς ἐκ τοῦ ἰδίου φύλλου τῆς, τὰς ὁποίας αὐτὴ εἶχεν ὑποκαταστήσει εἰς τὰς ἱπποτικὰς περιποιήσεις τοῦ Οὐίγγδαμ, τὸ ὅποιον, ὅπως καὶ πᾶς λαϊκὸς ἱπποτισμὸς, ἀφωσιούτο ὅλον εἰς τὸν θαυμασμὸν τῆς δυναμείας, εἶτε τῆς ἀνδρικής βώμης εἶτε τῆς γυναικείας καλλονῆς. Πρέπει νὰ παρατηρηθῆ προσέτι, πρὸς δικαιολογίαν τῆς, ὅτι, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς της, εἶχε καταστῆ ἀκουσίᾳ ἰέρεια μιᾶς μυθολογικῆς λατρείας, ἴσως ἔχι ἐξευγενιστικωτέρας διὰ τὴν γυναικείαν φύσιν τῆς ἀπὸ ἐκείνην ἣτις διέκρινε μίαν ἀρχαιοτέραν Ἑλληνικὴν δημοκρατίαν.

Νομίζω ὅτι ὁ Μπράουν εἶχεν ἀμυδρὰν συνείδησιν τούτου. Ἄλλ' ὁ μόνος ἔμπιστός του ἦτο ὁ Τζᾶκ Χάμλιν, τοῦ ὁποίου ἢ ἀζηλος φήμη φυσικὰ ἀπέκλειε πᾶσαν φανεράν ἐγκαρδιότητα μὲ τὴν οἰκογένειαν, καὶ αἱ ἐπιτηΰσεις του ἦσαν σπάνιαι.

Ἦτο περὶ τὰ μέσα τοῦ θέρους, καὶ νύξ σεληνοφεγγῆς, καὶ

ἢ κυρία Μπράουν, λίαν βεδίνη, μεγαλόμακτος, καὶ ὠραία, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς εὐρείας τραπεζῆς, ἀπολαύουσα τὸ δροσερὸν ἄρωμα τῆς αὐρᾶς τοῦ βουνοῦ, καὶ, ἴσως-ἴσως, καὶ ἄλλο ἄρωμα, ὅχι τόσον δροσερὸν, οὔτε ἐξ ἴσου ἀθῶον. Πλησίον τῆς ἐκάθητο ὁ συνταγματάρχης Σταρμπόττελ, καὶ ὁ δικαστὴς Μπουμπίντερ, καὶ μία νεωτέρα προσθήκη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς, ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐνὸς ξένου περιηγητοῦ. Ἦτο εἰς εὐθυμὸν διάθεσιν.

— Τί βλέπετε κάτω εἰς τὸν δρόμον; ἠρώτησεν ὁ ἐρωτῦλος συνταγματάρχης, ὅστις εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν, ὅτι ἢ προσοχὴ τῆς κυρίας Μπράουν περιεσπᾶτο.

— Σκόνη, εἶπεν ἢ κυρία Μπράουν, μετὰ μικροῦ στεναγμοῦ. Ἦνε τὸ «κοπάδι τῶν προβάτων» τῆς ἀδελφῆς Ἄννας.⁽¹⁾

Ὁ συνταγματάρχης, τοῦ ὁποίου αἱ φιλολογικαὶ ἀναμνήσεις δὲν ἐξετείνοντο πέραν τῆς ἐφημερίδος τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, ἐξήγησε πρακτικώτερον τὴν ἔκφρασιν.

— Δὲν εἶνε πρόβατα, ἐξηκολούθησεν, εἶν' ἓνας καθκλάρης δικαστᾶ, δὲν εἶν' ἐκεῖ τὸ ψαρὸ ἄλογο τοῦ Τζᾶκ Χάμλιν;

Ἄλλ' ὁ δικαστὴς δὲν ἤξευρε· καὶ ἐπειδὴ ἢ κυρία Μπράουν παρετήρησεν ὅτι τὸ ψῦχος ἐγένετο δριμύτερον, ὥστε νὰ μὴ κάθηνται εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἀπεσύρθησαν εἰς τὸν θάλαμον τῆς συναναστροφῆς.

Ὁ κ. Μπράουν ἦτο εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου συνήθως ἀπεσύρετο μετὰ τὸ δειλινὸν γεῦμα· ἴσως τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ δείξῃ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τοὺς συντρόφους τῆς γυναικὸς του· ἴσως, ὅπως καὶ ἄλλαι ἀσθενεῖς φύσεις, εὕρισκεν ἠδονὴν εἰς τὴν ἄσκησιν ἀπολύτου ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ὑποδεστέρων ζώων. Ἐδοκίμαζε τέρψιν τινὰ εἰς τὸ δάμασμα μιᾶς καστανῆς φορβάδος, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ τύπη ἢ νὰ θωπεύῃ κατ' ἀρέσκειαν, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Μπράουν. Ἐκεῖ ἀνεγνώρισε κάποιον ψαρὸν ἵππον ὁ ὅποιος τότε εἶχεν εἰσελθεῖ καὶ κυττάξας ὀλίγον παρέκει, εὔρε τὸν ἀναβάτην του.

Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Μπράουν ἦτο θερμὸς καὶ ἐγκάρδιος· ὁ τοῦ Χάμλιν ἦτο ὀλίγον περιεσταλμένος. Ἄλλὰ κατ' ἐπίγειου-

(1) Παρομοίωσις Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ.

σαν αἴτησιν τοῦ Μπράουν τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ὀπίσω σκά-
λαν πρὸς στενὸν διάδρομον, κ' ἐκείθεν εἰς μικρὸν δωμάτιον,
βλέπων πρὸς τὴν σταύλιον αὐλήν. Ἦτο ἐπιπλωμένον καλῶς
μὲ μίαν κλίνην, μίαν τράπεζαν, ὀλίγα καθίσματα, καὶ ἓν μι-
κρὸν ὄπλοστάσιον διὰ τὰ τουφέκια καὶ τὰ πιστόλια.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σπιτικό μου, Τζάκ, εἶπεν ὁ Μπράουν, μετὰ
στεναγμοῦ, ῥιπτόμενος αὐτὸς ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ὠθῶν τὸν
σύντροφόν του πρὸς ἓν καθίσμα. Ἡ κάμαρά της εἶνε στὸ ἄλλο
ἄκρο τῆς σάλλας. Παραπάνω ἀπὸ ἐξ μῆνας δὲν ἐσμίξαμεν,
οὔτε ἔχομεν συνακτηθῆ, πάρεξ μόνον εἰς τὸ γεῦμα. «Ὁ κόσμος
τῶχει τοῦμπανο», ἦ ὄχι; εἶπε μετὰ βεβιασμένου γέλωτος.
Ἄλλὰ χαίρομαι ποῦ σέ βλέπω, Τζάκ, διαβολεμμένα χαίρομαι·
καὶ ἀνασηκωθεὶς ἀπὸ τὴν κλίνην πάλιν ἔσφιγξε τὴν μὴ
ἀνταποκριομένην χεῖρα τοῦ Τζάκ Χάμλιν.

— Σ' ἔφερα ἐδῶ ἐπάνω, γιατί δὲν ἤθελα νὰ ὀμιλήσω εἰς
τὸν σταῦλον ἀγκαλιὰ, ὅσο γι' αὐτό, ὁ κόσμος τῶχει τοῦμπανο,
καθὼς ἔλεγα. Μὴν ἀνάφτης φῶς. Μποροῦμε νὰ ὀμιλήσωμεν
ἐδῶ 'στὸ φεγγάρι. Βάλε τὸ πόδι σου σ' ἐκεῖνο τὸ πορτέλλο,
καὶ κάθισ' ἐδῶ 'στὸ πλάγι μου. Ἐδῶ εἶν' οὐίσκου σ' αὐτὴν
τὴν καράφα.

Ὁ Χάμλιν δὲν ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν πληροφορίαν. Ὁ Μπρά-
ουν, τῆς Καλαβέρρας, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν τοῦ-
χον, κ' ἐξηκολούθησεν.

— Ἀνίσως δὲν ἀγαποῦσα τὴν γυναῖκά μου, Τζάκ, δὲν
θὰ μ' ἔμελε. Μὰ εἶνε ποῦ τὴν ἀγαπῶ, καὶ τὴν βλέπω, ἡμέρα
μὲ τὴν ἡμέρα, νὰ παίρῃ τὸν κατήφορο, καὶ δὲν εἶνε κανεὶς
ποῦ νὰ μπορῇ νὰ τὴν σταματήσῃ· αὐτὸ εἶνε ποῦ μὲ φουρκίζει!
Ἄλλὰ χαίρομαι ποῦ σέ βλέπω, Τζάκ, διαβολεμμένα χαίρομαι.

Εἰς τὸ σκότος ἐψηλάφησεν ἐωσότου ἀνεῦρε κ' ἔσφιγξε πάλιν
τὴν χεῖρα τοῦ συντρόφου του. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ,
ἀλλ' ὁ Τζάκ τὴν ἀπέσυρεν ἡρέμα, καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ
κομβωμένον περιστήθιον τοῦ ἐνδύματός του, καὶ ἠρώτησε νω-
χελῶς·

— Πόσον καιρὸν ἐξακολουθῇ αὐτό;

— Ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, καθὼς ἦλθε 'δῶ· ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ
μπῆκε μέσα 'στὴ Μκγνόλια. Ἦμουν τρελὸς τότε, Τζάκ, καὶ

τώρα τρελὸς εἶμαι· ἀλλὰ δὲν ἤξευρα πόσο τὴν ἀγαποῦσα ὡς
τότε. Καὶ δὲν εἶνε ἡ ἴδια γυναῖκα ἀπὸ τότε.

»Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλον, Τζάκ· καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σέ
ιδῶ, καὶ χαίρομαι γιατί ἦλθες. Δὲν εἶνε ποῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ
πλέον, δὲν εἶνε ποῦ κοροϊδεύει μὲ κάθε ἄνδρα ποῦ θὰ τύχῃ νὰ
ἔλθῃ, γιατί, ἴσως ἀψήφησα τὸν ἔρωτά της καὶ τὸν ἔχασα,
ὅπως ἔχασα καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα 'στὴν Μκγνόλια κ' ἴσως
ἡ κοροϊδεῖα εἶνε φυσικὴ εἰς κάθε γυναῖκα, κ' αὐτὸ δὲν εἶνε
καὶ μεγάλη ζημία ποῦ γίνεται, ἐκτός εἰς τοῦς ζουρλοῦς.
Ἄλλὰ, Τζάκ, νομίζω... νομίζω πῶς ἀγαπᾷ κάποιον ἄλλον.
Μὴν κουνίεσαι· ἐὰν τὸ πιστόλι σου σέ βαρύνῃ, βγάλε το
ἀπ' ἐκεῖ.

»Εἶνε παραπάνω ἀπὸ ἐξ μῆνες τώρα ὅπου φαίνεται δύστυχη
καὶ μελαγχολικὴ, καὶ ἀνήσυχη καὶ νευρικὴ καὶ παραπονεμένη.
Καὶ κάποτε τὴν ἔπιασα ποῦ μ' ἐκύτταζε δειλὰ καὶ μ' εὐσπλαχ-
νίαν. Καὶ γράφει εἰς κάποιον. Καὶ τὴν περασμένην ἐβδομάδα
ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ πράγματά της, τὰ ρουχικά καὶ τὰ στο-
λίδια της καὶ τὰ διαμαντικά, καὶ μοῦ φαίνεται, Τζάκ, πῶς
φεύγει. Ὅλα μποροῦσα νὰ τὰ ὑποφέρω ἐκτός ἀπ' αὐτό. Νὰ
φύγῃ κρυφὰ 'σὰν κλέφτης!...

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ προσκέφαλον, καὶ ἐπ' ὀλίγας
στιγμὰς δὲν ἠκούετο ἄλλος ἤχος εἰμὴ ὁ κρότος τοῦ ἐκκρεμοῦς
τοῦ ὰρολογίου εἰς τὸν τοῦχον. Ὁ κ. Χάμλιν ἦναψεν ἓν ποῦρον,
καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Ἡ σελήνη δὲν
ἔφεγγε πλέον εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἡ κλίνη καὶ ὁ κάτοχος
αὐτῆς ἦσαν εἰς τὴν σκιάν.

— Τί πρέπει νὰ κάμω, Τζάκ·; εἶπεν ἡ φωνὴ εἰς τὸ σκότος.

Ἡ ἀπόκρισις ἦλθε ταχεῖα καὶ καθαρὰ ἀπὸ τὸ πλάγι τοῦ
παραθύρου.

— Νὰ ἐνεδρεύσης τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ τὸν φονεύσης εἰς
τὸν τόπον.

— Ἄλλὰ, Τζάκ;

— Αὐτὸς τὰ ἤθελε, καὶ θὰ τὰ ἔρῃ!

— Ἄλλὰ θὰ τὴν φέρῃ αὐτὸ πίσω;

Ὁ Τζάκ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐκινήθη ἀπὸ τὸ παράθυρον
πρὸς τὴν θύραν.

— Μὴν πηγαίνης ἀκόμα, Τζάκ· ἀνάψε τὸ κηρί, καὶ κάθισε κοντὰ 'στὸ τραπέζι. Εἶνε παρηγορία νὰ σὲ βλέπη κανεὶς, ἂν ὄχι ἄλλο.

Ὁ Τζάκ ἐδίστασε, καὶ εἶτα ἐνέδωκε. Ἔσυρε μίαν τράπου-
λαν χαρτιά ἀπ' τὴν τσέπην του, καὶ τ' ἀνεκάτωσε, ἐμβλέ-
πων πρὸς τὴν τράπεζαν. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Μπράου ἦτο
ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοίχον. Ἀφοῦ ὁ κ. Χάμλιν ἀνεκάτωσε
τὰ χαρτιά, τὰ ἔκοψε, κ' ἔβαλεν ἓνα χαρτί ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι
μέρους τῆς τραπέζης καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης, καὶ ἐν
πρὸς τὸ μέρος του δι' ἑαυτόν. Τὸ πρῶτον ἦτο δυάρι· τὸ ἰδι-
κόν του ἦτο ῥήγας. Εἶτα πάλιν τὰ ἀνεκάτωσε καὶ τὰ ἔκοψε.
Τὴν φορὰν ταύτην ὁ «στραβὸς» ἔλαβε ντάμαν, καὶ αὐτὸς ἐν
τεσσαρί. Ὁ Τζάκ ἐδοκίμασε καὶ ἐκ τρίτου. Καὶ πάλιν εἰς τὸν
ἀντίπαλόν του ἐβγήκε δυάρι, καὶ δι' αὐτὸν ῥήγας.

— Δύο στὰ τρία, ἐψιθύρισε μὲ εὐκρινῆ φωνὴν ὁ Τζάκ.

— Τί τρέχει Τζάκ; εἶπεν ὁ Μπράου.

— Τίποτε.

Εἶτα ὁ Τζάκ ἐδοκίμασε τὴν χεῖρά του μὲ τὰ ἀλλὰ
πάντοτε ἔβγαζεν ἐξάρια, καὶ ὁ κατὰ φαντασίαν ἀντίπαλός του
ἄσους. Ἡ δύναμις τῆς ἔξεως φέρει κάποτε μεγάλην σύγ-
χυσιν.

* *
*

Ἐν τῷ μεταξύ, μαγνητικὴ τις ἐπιρροὴ ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ
Χάμλιν, ἢ τὸ παυσίλυπον τοῦ οἰνοπνεύματος, ἢ καὶ τὰ δύο,
ἐπέφεραν ὑπερκόπωσιν τινα, καὶ ὁ Μπράου ἀπεκοιμήθη. Ὁ
κ. Χάμλιν ὄθησε τὴν πολυθρόναν του πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ
προσέβλεψεν εἰς τὴν πόλιν Οὐίγγδαμ, τὴν κοιμωμένην νῦν ἐν
εἰρήνῃ· αἱ ἀπότομοι γραμμαῖ τῆς ἐμετριάζοντο καὶ ὠμαλύ-
νοντο, τὰ στίλβοντα χρώματά της ἐλεπτύνοντο καὶ ἠπαλύνοντο
εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ ὅποιον κατέκλυζεν ὅλα. Εἰς τὸν
λόγγον ἠδύνατο ν' ἀκούῃ τὸν κελαρυσμὸν τοῦ ὕδατος εἰς τοὺς
λάκκους, καὶ τὸν ψίθυρον τῶν πευκοδένδρων ἐκεῖθεν τοῦ λόφου.

Εἶτα ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πάραυτα ἐν ἄστρον
ἐπήδησε κ' ἐχάθη κάτωθεν τοῦ σπινθηροβολοῦντος θόλου. Κατό-
πιν ἐν ἄλλο, καὶ ἀκόμη ἄλλο. Τὸ φαινόμενον ὑπέδειξεν νέον

οἰωνὸν εἰς τὸν κ. Χάμλιν. Μετὰ δεκαπέντε λεπτὰ ἀκόμη, ἐν
ἄλλο ἄστρον θὰ ἐπιπτεν.... Ἐκάθισεν ἐκεῖ, μὲ τὸ ὠρολόγιον
εἰς τὴν χεῖρα, τὸ διπλάσιον τοῦ χρόνου τούτου, ἀλλὰ τὸ χρονό-
μενον δὲν ἐπανελήθη.

Τ' ὠρολόγιον ἐκτύπησε δύο, καὶ ὁ Μπράου ἐκοιμήτο ἀ-
κόμη. Ὁ Χάμλιν ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν κ' ἔβγαλεν
ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν ἀνέγνω-
σεν εἰς τὸ τρεμουλιαστὸν φῶς τοῦ κηρίου. Περιεῖχε μίαν μό-
νην γραμμὴν, γραμμένην μὲ μολυβοκόνδυλον, μὲ γυναικεῖον
γράψιμον·

«Νὰ εἰσθε στὸν φορὰκτὴν μὲ τὸ ἀλογάκι, στὰς τρεῖς».

Ὁ ὑπνηλὸς ἐκινήθη ἀνησυχῶς, εἶτα ἐξύπνησεν.

— Εἶς' ἐδῶ, Τζάκ;

— Ναί.

— Μὴν πηγαίνης ἀκόμα. Ὠνειρευόμενον τώρα, Τζάκ....
Ὠνειρευόμενον τοὺς παλαιούς καιρούς. Μοῦ ἐφάνη πῶς ἡ Σούση
κ' ἐγὼ ξαναὑπανδρευόμεθα, τάχα... καὶ πῶς ὁ παπᾶς, Τζάκ,
ἦτον, ποῖος νομίζεις; ἦσουν ἐσύ!

Ὁ χαρτοπαίκτης ἐγέλασε, κ' ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης,
μὲ τὸ χαρτίον ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρα.

— Εἶνε καλὸν σημεῖον, δὲν σοῦ φαίνεται; ἠρώτησεν ὁ
Μπράου.

— Ὑποθέτω. Εἰπέ μου γέρο, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ σηκω-
θῆς;

Ὁ «γέρος», ὁ ἐπικληθεὶς οὕτω φιλοστόργως, ἠγέρθη, μὲ τὴν
βοήθειαν τῆς τεταμένης χειρὸς τοῦ Χάμλιν.

— Καπνίζεις;

Ὁ Μπράου μηχανικῶς ἔλαβε τὸ προσφερθὲν τσιγάρον.

— Ἀνάφτεις;

Ὁ Τζάκ εἶχε στρήψει τὴν ἐπιστολήν εἰς κύλινδρον, τὴν
ἤναψε καὶ τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν σύντροφόν του διὰ
ν' τανάφη. Ἐκράτησε τὸ χαρτίον ἐωσότου ἐκάη, καὶ ἔρ-
ριψε τὸ φλέγον τεμάχιον ἔξω διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.
Τὸ ἐκύτταξε καθὼς ἐπιπτε, καὶ εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν φί-
λον του.

— Γέρο, εἶπε, θέτων τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Μπράουν, εἰς δέκα λεπτά θὰ εἶμαι εἰς τὸν δρόμον, καὶ θὰ φύγω καθὼς ἢ σπύθα αὐτή. Δὲν θὰ ξαναἰδῶμεν πλέον· ἀλλὰ πρὶν φύγω, ἀκουσε τὴν συμβουλὴν ἐνὸς τρελοῦ· πῶλησε ὅλα ὅσα ἔχεις, πάρε τὴν γυναῖκά σου μαζί σου, καὶ φύγε ἀπὸ τὸν τόπον. Δὲν εἶνε κατὰλληλον μέρος διὰ σένα, οὔτε δι' αὐτήν. Εἰπέ της ὅτι πρέπει ν' ἀπέλθῃ· πειθανάγκασέ την, ἐὰν δὲν θέλῃ. Μὴν ἀργοπορήσης, γιατί δὲν εἶσαι ἄγιος, κ' ἐκεῖνη δὲν εἶναι ἄγγελος. Ἔσο ἀνὴρ, καὶ μεταχειρίσου την ὡς γυναῖκα. Μὴν εἶσαι ἀδιόρθωτος μωρός. Ὑγίαινε!

Ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν περίπτωξιν τοῦ Μπράουν, κ' ἐπήδησε κατερχόμενος εἰς τὴν σκάλαν ὡς αἰγαγρος. Εἰς τὴν θύραν, τοῦ σταύλου προσέκοψεν εἰς τὸν ἡμικοιμώμενον ἵπποκόμον, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σηκωθῇ ὄρθιος.

— Σέλλωσε τ'ἀλογοῦ μου εἰς δύο λεπτά, ἢ ἄλλοιῶς....

Ἡ ἀποσιώπησις ἦτο φοβερὰ ἐκφραστικὴ.

— Ἡ κυρὰ εἶπε πῶς θὰ ἐπέρνατε καὶ τ'ἀλογάκι, ἐφέλλισεν ὁ ἄνθρωπος.

— Ὁ δίκολος νὰ πάρῃ τ'ἀλογάκι.

Ἡ ἵππος ἐπεσάχθη τόσον ταχέως, ὅσον αἱ νευρικαὶ χεῖρες τοῦ ἐκπεπληγμένου ἵπποκόμου ἠδύνατο νὰ χειρισθῶσιν ἐπίπτιον καὶ φάλαρα.

— Τρέχει τίποτε ἔκτακτο, κύριε Χάμλιν; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ὅπως ὅλη ἡ τάξις του, ἐθαύμαζε τὴν ὁρμὴν τοῦ φλογεροῦ κυρίου του, κ' ἐνδιεφέρετο πράγματι διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

— Στάσου ἴστην ἄκρη!

Ἡ ἄνθρωπος ὠπισθοχώρησε. Μὲ μίαν βλασφημίαν, ἐν πῆδημα, κ' ἕνα κτύπον, ὁ Τζάκ εὗρέθη εἰς τὸν δρόμον. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀκόμη, εἰς τοὺς μισοξυπνισμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο μόνον ἐν κινήτῳ νέφος κονιορτοῦ εἰς τὴν ἀπόστασιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς τότε ἐν ἄστρον ἐκπίπτον ἀπὸ τ' ἀδέρφια του ἐσημείωνεν ὄγκον πυρός.

Ἀλλὰ λίαν πρῶτ' τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ μένοντες παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ τοῦ Οὐίγγδαμ, εἰς μιλίῳ ἀπόστασιν,

ἤκουσαν μίαν φωνὴν καθαρὰν ὡς μελωδικοῦ πτηνοῦ, ψάλλουσιν εἰς τὴν ἐρημίαν. Ὅσοι ἐκοιμῶντα ἐστράφησαν ἐπὶ τῶν σκληρῶν κοιτίδων των διὰ νὰ δειρευθῶσι νεότητα καὶ ἐρωτα καὶ παλαιὰς ἡμέρας. Τραχεῖς τὴν ὄψιν ἄνδρες, καὶ ἐναγώνιοι χρυσοθηραὶ, εἰς ἔργον ἤδη, ἔπαυσαν τὴν ἐργασίαν των, κ' ἐκοιμήθησαν εἰς τοὺς λωστοὺς των, διὰ ν' ἀκούσωσιν ἕνα ξωμαντικὸν ἀλήτην περιπλανώμενον εἰς τὸ φῶς τῆς ξοδίνης ἀνατολῆς.

Λ Ο Θ Ω

Η

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Α΄.

— Τὸν θυμοῦμαι μικρὸ παιδί, εἶπεν ἡ Δούκισσα. Ἡ μητέρα του ἦτον ἀγαπητὴ φίλη μου· ζεῦρετε, ἦτον μία ἀπὸ τὰς παρὰνύμφους μου.

— Καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδες ἔκτοτε, μαμα; ἤρῳτησεν ἡ πρεσβυτέρα ὑπανδρος κόρη, ἣτις δὲν ἐφαίνετο οὔτε κατὰ μίαν ἡμέραν πρεσβυτέρα τῆς μητρὸς τῆς.

— Ποτέ· ἔμεινεν ὀρφανὸς ὀλίγον ὕστερον. Πολλάκις ἐμέμφθην τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλ' εἶνε τὸσφ δύσκολον νὰ βλέπῃ τις τ' ἀγῶρια.

Ἡ ἀπλὴ αὐτὴ, ἀλλ' ὅμως πρωτίστης τάξεως συνδιάλεξις, ἐγένετο εἰς τὴν πρῶτην συναναστροφὴν τοῦ Πλόσχαμ, ὅπου ἡ δέσποινα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου ἐκάθητο περικλειομένη εἰς τὴν ἱερὰν μυστικότητα ἑνὸς κύκλου ἀπὸ τὰς ὑπἄνδρους θυγατέρας τῆς. Ἡ μία τούτων περιδεξίως ἐφήρμοζε βελόνας πλεξίματος πρὸς κατασκευὴν βαλκανίου ἐξ ἀργυρῶν σερμάτων τῆς σπανιωτάτης ὑφαντικῆς, τὸ ὅποσον κανεὶς ὅστις ἐγνώριζε τὸν σχεδὸν μυθώδη πλοῦτον τοῦ Δουκὸς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ποτὲ προωρισμένον νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς μεταξωτοὺς βρόχους τοῦ ποσὸν ὀλιγώτερον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν· ἄλλῃ ἐστόλιζε μίαν παντόφλαν ἀποκλειστικῶς μὲ

μαργαρίτας· μία τρίτη ἐκέντα μίαν ἐδουκσίαν εὐπατρίδου μὲ σπάνια ποικίλματα καὶ μὲ χρυσοῦ φύλλα τῆς τελειοτάτης ποιότητος. Ὡραῖαι μοσφὰι ἔκλινον ἐπὶ κορωνίδων λαμπουσῶν ἐκ ποικιλιμάτων, καὶ ὦραῖαι κορωνίδες ἔκλινον ἐπὶ σχημάτων ἐγκεκολλημένων μὲ μάργαρα. Ἄλλαι, πλέον μευακρυσμένοι, ἐνίοτε ἐξεχέοντο εἰς μελωδίαν, καθὼς ἐδοκίμαζον τὰς στροφὰς νέου καὶ ἀποκλειστικοῦ ἤχου, δοθέντος ἐν χειρογράφῳ εἰς αὐτὰς ὑπὸ τινος τιτλούχου καὶ ἀφωτισμένου φίλου, πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς μόνης, καὶ ἀπαγορευομένης ἀπολύτως τῆς δημοσιεύσεως.

Ἡ Δούκισσα, ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν τοῦ κάλλους, τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς περιωπῆς, ἦτο ὑπανδρευμένη μὲ τὸν ἀνώτατον εὐγενῆ τῶν Τριῶν Βασιλείων. Ὅσοι ὠμίλου περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων, ἔλεγον ὅτι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας των ἦσαν ἀκριβῶς ὅμοια μὲ τοὺς γονεῖς, ὅπερ εἶνε ἰδιάζον εἰς τοὺς ἀριστοκράτας καὶ τοὺς πλουσίους. Ὅλοι ἐφαίνοντο ὡς ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἐξαιρέσει τῶν γονέων των, οἵτινες τὸση ἦτο ἡ καθαρότης τοῦ αἵματός των, ἡ τελειότης τῶν τρόπων των, καὶ ἡ εὐπορία τοῦ βίου των, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὁ μεγαλύτερος υἱὸς καὶ κόρη τῶν ἰδίων τέκνων των.

Αἱ θυγατέρες, πλὴν μιᾶς ἐξαιρέσεως, ἦσαν ὅλοι ὑπανδρευμένοι μὲ τοὺς ὑπερτέρους εὐγενεῖς τοῦ τόπου. Ἡ ἐξαιρέσις αὐτὴ ἦτο ἡ Λαίδη Χοριάνδρα, ἣτις, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε χηρεύουσα θέσις τίτλου μαρκησίου καὶ εἰσοδήματος ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν, ἐπερίμενε.

Καθὼς ἦσαν συνθηροισμένα γύρω εἰς τὸν ὑπερτέλειον καὶ ἱερὸν κύκλον τῆς τραπέζης τοῦ προγεύματος, μὲ τὰ ἀπαστράπτοντα διαδήματά των, τὰ ὅποια, ἀπὸ υἱῶν σέβας πρὸς τὰς Τορυκάς ὁμάδας τοῦ πατρὸς των, καὶ πρὸς τὰς Λειτουργικὰς κλίσεις¹ τῆς μητρὸς των, πάντοτε ἐφόρου ἐπὶ τῶν βασιλοπρεπῶν μετώπων των, ἡ ἐντύπωσις ἦτο ἐκθαμβωτικὴ ὅσον καὶ λεπτοφυῶς τελεία. Ἦτο ἡ ἰδιάζουσα αὐτῆ ἀρετὴ, ὅπως καὶ

(¹) Τόρος, τὸ συντηρητικὸν κόμμα τῆς Ἀγγλίας, Λειτουργικοὶ ἢ Τελετοφίλοι οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἐπισήμου Ἀγγλικανῆς ἐκκλησίας.

ἡ ἰσχυρὰ οἰκογενειακὴ ὁμοιότης των, ἣτις ἔκχευε τὸν γαμβρὸν των, τὸν ἀνακτικὸκαρδον Σαίντ-Ἀδδελγορδ νὰ εἶπῃ ὅτι: «Ἐστὴν ψυχὴν μου, ζεῦρετε, ὅλη ἡ πολύτιμος συναναστροφή ἐφαίνετο ὡς μία ἐξωτικὴ τράπουλα ἀπὸ βασιλικὰ χαρτιά, ζεῦρετε».

Ὁ Σαίντ-Ἀδδελγορδ ἦτο ἑξοσπάστης. Ἦμπορουσε πολὺ καλὰ νὰ εἶνε, ἀφοῦ εἶχε περιουσίαν 15 ἑκατομμυρίων λιρῶν, καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτάτας οἰκογενείας τῆς Βρετανίας.

— Μαμᾶ, μοῦ ἔπεσε τώρα ἓνα μαργαριτάρι, εἶπεν ἡ Λαίδη Χοριάνδρα, κύψασα ἐπὶ τοῦ περσικοῦ τάπητος.

— Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου γλυκεῖα μου φίλη; εἶπεν ὁ Λόθω, ὅστις ἦλθεν εἰς ἡλικίαν, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἰθουσαν τὴν ἰδίαν στιγμὴν.

— Ὅχι, ἀπὸ τὸ κέντημά μου. Ἦτον πολὺ βαρύτιμος μαργαρίτης, μαμᾶ· ὁ πατέρας ἐπλήρωσεν εἰς τὸν Ἰσαάκ καὶ υἱοὺς πενήντα χιλιάδας λίρας τοὺς δύο.

— Ἄ, ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Δούκισσα, ἐγειρομένη νωχελῆς· ἄς πᾶμε στὸ γεῦμα.

— Ἀλλά, ἐκλαμπροτάτη, ὑπέλαβεν ὁ Λόθω, ὅστις ἦτο ἀκόμη νεώτατος, καὶ εἶχε κύψει τετραποδητὴ ἐπὶ τοῦ τάπητος εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐλλείποντος πολυτίμου λίθου, ἀναλογισθῆτε τὴν ἀξίαν...

— Ἀκριβὲ φίλε, ὑπέλαβεν ἡ Δούκισσα, μετ' ἀπείρου λεπτότητος, ἀβρῶς ἀνασηκώουσα αὐτὸν ἀπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ἐνδύματός του, περιμένω τὸν βραχίονά σας.

Β'.

Ὁ Λόθω ἦτο ἀμέτρως πλούσιος. Κτήτωρ δέκαεπτὰ πύργων, δεκαπέντε ἐπαύλεων, ἑννέα κυνηγετικῶν σταθμῶν, καὶ ἑπτὰ κατὰ πόλιν μεγάρων, εἶχε καὶ ἄλλα κτήματα, περὶ τῶν ὁποίων οὔτε εἶχεν ἀκούσει.

Ὁ καθεὶς εἰς Πλόσχαμ ἔπαιζε κρόκετ καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἔπαιζε κακῶς. Κατὰ δεῦτερον λόγον ἀπὸ τὴν καθαρότητα τοῦ αἵματος καὶ τὰ πλούτη, ἡ οἰκογένεια ἦτο περίφημος διὰ τὸ

χάρισμα τοῦτο. Ἄλλ' ὅμως ὁ Λόθω ταχέως ἐβαρύνθη τὸ παιγνίδιον, καὶ ἀφοῦ σοβαρῶς ἐκτύπησε τὸν ἀριστοκρατικῶς πλατὺν πόδα του εἰς μίαν προσπαθειαν ὅπως συναντήσῃ τὴν σαφίραν τῆς λαίδης Ἀννιζέτας, ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ ἀνταμώσῃ τὴν Δούκισσαν.

— Πηγαίνω στὸν ὄρνιθῶνα, εἶπεν ἐκεῖνη.

— Ἄς ἔλθω κ' ἐγὼ μαζί σας, ἀγαπῶ πολὺ τὰ κοττόπουλα... βρασμένα προσέθηκε σύννου.

— Ὁ Δοῦξ ἔδωκεν εἰς τὴν Λαίδη Μονταιρὺ κᾶτι μεγάλου Ἰνδιάνου, τῆς προάλλης, ἐξηκολούθησεν ἡ Δούκισσα, ἀλλάζουσα θέμα, μὲ θαυμασίαν λεπτότητα.

«Λαίδη Μονταιρὺ,
κυρία σοβαρὴ,
πῶς πᾶν οἱ ὄρνιθοί σας;

Ἐψαλεν εὐθύμως ὁ Λόθω.

Ἡ Δούκισσα ἐφάνη προσβεβλημένη. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ὁ Λόθω ἀποτόμως καὶ σοβαρῶς εἶπεν·

— Ἄν ἀγαπᾶτε, κυρία, ὅταν φθάσω εἰς τὰ κτήματά μου, θὰ ἤθελα νὰ κτίσω κᾶτι καλλίτερα σπίτια διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ νυμφευθῶ τὴν Λαίδη Χοριάνδρα.

— Μὲ ἐκπλήττετε, ἀκριβὲ φίλε, καὶ ὅμως ἀμφοτέρωι οἱ πόθοι σας εἶνε εὐγενεῖς καὶ πολὺ ταιριασμένοι, εἶπεν ἡ Δούκισσα· Ἡ Χοριάνδρα εἶνε ἀκόμα παιδί, καὶ ὅμως, προσέθηκεν ἐμβλέπουσα χαριτοβρῦτως πρὸς τὸν συνομιλητὴν τῆς, ὅσον δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὸ ἴδιον εἶσθε καὶ σεῖς.

Γ'.

Εἰς τοῦ Πότνεϋ Γάιλις ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη συντροφία τῶν ὀμοτραπέζων τοῦ Λόθω. Ἄλλ' ὅμως μὲ τὸ νὰ ἐπιτηρῇ προσεκτικῶς τοὺς ἄλλους, κατώρθωσε νὰ ξεκάμῃ πρὸς ἑπαινὸν του, καὶ ἀπέφυγε νὰ πῆ ἀπὸ τὸν μέγα κρατῆρα, ἀφοῦ ἔδοκίμασε πρῶτον κρυφὰ τὸ περιεχόμενον του μὲ ἓν χοχλιαρίον. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο ιδιόρρυθμος, καὶ ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα.

— Τότε φρονεῖτε ὅτι ἡ μονογαμία εἶνε ἀπλῶς ζήτημα τοῦ

θερμομέτρου; εἶπεν ἡ κυρία Πότνεϋ Γάιλς πρὸς τὸν σύντροφόν της.

— Βεβαίως φρονῶ ὅτι ἡ πολυγαμία πρέπει νὰ περιορισθῇ δι' ἰσοθερμικῶν γραμμῶν, ἀπήντησεν ὁ Λόθω.

— Δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι εἶνε ζήτημα γεωγραφικοῦ πλάτους, παρητήρησε μεγαλόφωνος ὁμιλητὴς ἐκ τοῦ ἀντικρύ.

Ἦτο καθηγητὴς ἀπὸ τὴν Ὁξφόρδην, μὲ κλίσιν τινὰ πρὸς τὴν σάτυραν, καὶ εἶχε κατκαστῆ λίαν φορτικὸς εἰς τὴν συντροφίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ὁμιλήσας μὲ ἐπιδεικτικὴν ἀνευλάβειν περὶ τινος ὀνομαστοῦ πρῶην Κγκκελλαρίου τῆς Οἰκονομίας—μεγάλου πολιτικοῦ καὶ λαμπροῦ διηγηματογράφου, τὸν ὅποιον ἐφοβεῖτο καὶ ἐμίσει.

Αἶφνης ἐπῆλθεν αἰτίησις ἀνά τὴν αἰθουσαν· μεταξύ τῶν γυναικῶν, κατήντησεν ὡς νευρικὴ ἀνατριχίλα. Ἡ Αὐτοῦ Πνευροχότης, ὁ Καρδινάλιος, ἀνηγγέλθη. Εἰσῆλθε μὲ μεγάλην μειλιχιοσύνην τρόπον, καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξε χειραψίαν μὲ ὄλους, ἐρωτῶν ἕκαστον περὶ τῶν οἰκειῶν του, καὶ κολαφίζων τὰς ἀβροτέρας γυναικας ὑπὸ τὴν σιαγόνα μὲ ὑπέροχον χάριν ἰδιάζουσας εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἐκάθισε λέγων·

— Καὶ πῶς εὐρισκόμεθα ὄλοι ἀπόψε, ἀγαπητοί μου;

Εἶπε τοῦτο εἰς πολλὰς διαφόρους γλώσσας, τὰς ὁποίας ὁμίλει εὐχερῶς.

Ἡ καρδία τοῦ Λόθω συνεκινήθη. Αἰ βρεθεῖαι θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις του ὑπέστησαν ἐπίδρασιν. Πάχυτα προσῆλθε πρὸς τὸ προνομιοῦχον τοῦτο ὄν, ἐξωμολογήθη, καὶ ἔλαβε τὴν ἀφεσιν.

— Αὔριον εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ μεταλάβω, καὶ θὰ προικίσω τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὰ κτήματά μου τ' ἀχανῆ. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ παραιτήσω τὸ σχέδιον διὰ τὰ βελτιωμένα σπιτάκια τῶν πτωχῶν.

Δ'.

Καθὼς ὁ Λόθω ἐστράφη διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν Καρδινάλιον, ἐξεπλάγη ἀπὸ μίαν περικαλλῆ ὄψιν. Ἦτο μία δέσποινα λεπτοφυής, ἀλλ' εὐγραμμος, ὡς κολλῶνα Ἰωνική. Τὸ πρόσωπόν της,

ἦτο Ἑλληνικόν, μὲ κορινθιακοὺς κρατάρους· ἑλληνικοὶ ὄρθαλμοὶ προσβλέποντες ἀπὸ ἡμικλειστὰ βλέφαρα, ὡς θυρίδες ἀπὸ Ἀττικῆς μετόπας, συνεπλήρου τὴν ἐντελῶς Ἀθηναϊκὴν κατατομὴν της· ἐφόρει μέλαν χιτῶνιον σφυγκτῶς κομβωμένον περὶ τὸ στέρον της, καὶ περιλαίμιον ὀρθόν.

— Ἡ αὐθεντία σας ἐξεπλάγη ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον; εἶπεν εἰς παράσιτος.

— Ναί· ποία εἶνε;

— Ὀνομάζεται Μαριάννα. Εἶνε ὑπανδρευμένη μ' ἓνα Ἀμερικανόν, καὶ ἔχει ἐφευρεὶ ἐσχάτως νέαν θρησκευσίαν.

— Ἄ! εἶπεν ἐκθύμως ὁ Λόθω, μετὰ δυσκολίας κρατούμενος ὅπως μὴ ὀρμήσῃ πρὸς αὐτήν.

— Ναί· θέλετε νὰ σὰς παρουσιάσω;

Ὁ Λόθω ἀνελογίσθη τὰς πρὸς τὴν αὐστηρὰν Ἀγγλικανὴν ἐκκλησίαν σχέσεις τῆς Λαίδης Χοριάνδρας, εἶτα τὸν Καρδινάλιον, καὶ ἐδίστασεν.

— Ὅχι· σὰς εὐχαριστῶ· ὄχι τῶρα.

Ε'.

Ὁ Λόθω ὠρίμαζεν. Εἶχε παρευρεθῆ εἰς δύο συνέδρια περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν, εἰς τρεῖς συναθροίσεις Ἰρλανδῶν Φαινιάνων, εἶχε δειπνήσει εἰς τοῦ Χουάιτ, καὶ εἶχε χορεύσει ὡς ἀντικρυνὸς μὲ ἓνα πρίγκιπα βασιλικοῦ αἵματος, καὶ εἶχε φάγη ἀπὸ χρυσᾶ πινάκια εἰς τὸ Γκρήσε Χάους.

Οἱ σταυλοὶ του ἦσαν πλησίον τῆς Ὁξφόρδης, καὶ κατεῖχον περισσότερον χῶρον ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐπήγαιεν ὀχρούμενος πρὸς τὰ ἐκεῖ μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ὅταν παρετήρησεν ἀγροίκους τινὰς καὶ ἐργατικούς προσκαθοῦντας ν' ἀναχατίσωσι ζευγὸς ἀφηνιασάντων ἵππων ἐξευγμένων εἰς ὄχημα ἐφ' οὗ μία λαίδη καὶ εἰς τζέντελμαν ἐκάθηντο. Ἀταράχως περιμένον τὸ τέλος τοῦ συμβάντος, μὲ ὑπερτέραν ἀβροφροσύνην, ὁ Λόθω ἀπέσχε νὰ ἐπεμβῆ, ἐωσότου τὸ ὄχημα ἀνετρέπη, οἱ κάταχοι ἐρίφησαν ἔξω, καὶ οἱ ἵπποι ἐκρατήθησαν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς· τότε καὶ αὐτὸς ἐπροχώρησε, καὶ ἐπρόσφερον εἰς τὴν λαίδη τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν ἐν Ὁξφόρδῃ σταύλων του.

Στρέψασα πρὸς αὐτὸν πρόσωπον τοῦ ὁποίου τοὺς ἐντελῶς ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας αὐτὸς ἐνθυμεῖτο, βραδέως ἔσυρεν ἕνα τζέντελμαν κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς εἰς τὸ φῶς, καὶ τὸν ἐπαρουσίασε μὲ ἀξίαν δεσποίνης ἀξιοπρέπειαν ὡς σύζυγόν της, ὑποστράτηγον Καμπερδάου, Ἀμερικανόν.

— Ἄ! εἶπεν ἀμελῶς ὁ Λόθω· πιστεύω, ἔχω κάτι γαίας ἐκεῖ. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ὁ πράκτωρ μου κύριος Πότνεϋ Γάιλς, τελευταῖα ἠγόρασε τὴν πολιτείαν τοῦ... Ἰλλινόϊ... θερρῶ τὴν ὀνομάζετε;

— Ἀκριβῶς. Ὡς πρῶν κάτοικος τῆς πόλεως Σικάγου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρουσιασθῶ εἰς ἑσᾶς ὡς νοικάρης σας.

Ὁ Λόθω προσέκλινε χαριτοβρύτως εἰς τὸν τζέντελμαν, ὅστις, ἐκτὸς ὅτι ἐφαίνετο καλλίτερα ἐνδεδυμένος ἀπὸ πλείστους Ἄγγλους, δὲν ἐδείκνυεν ἄλλα σημεῖα ὑποδεστέρας καταστάσεως καὶ καταγωγῆς.

— Ἐχομεν συναντηθῆ πρὶν, εἶπεν ὁ Λόθω πρὸς τὴν κυρίαν, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του, ἐνῶ ἐπεσκέπτοντο τοὺς σταύλους, τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ ἄλλους τόπους ἐνδιαφέροντας εἰς Ὁξφόρδην. Παρακαλῶ, εἰπέτε μοι, ποία εἶνε αὐτὴ ἢ νέα θρησκεία ἢ δική σας;

— Εἶνε ἡ Ψῆφος τῆς γυναικός, ὁ ἐλεύθερος Ἔρωσ, ἢ Ἀλληλεγγύη καὶ Κοινοκτημοσύνη. Ἀσπασθῆτε αὐτὴν κ' ἐμένα.

Ὁ Λόθω δὲν ἤξευρεν καλὰ-καλὰ τί νὰ κάμῃ. Αὐτὴ ὅμως ἐπράυνε καὶ ὑπεστήριξε τὸ συνταρακτόμενον σῶμά του, καὶ ἐπεσφράγισε διὰ περιπτύξεως τὴν ἄφωνον μορφήν του. Ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε κ' ἔβηξεν ἑλαφρῶς μετὰ εὐαγῶγου ἀβρότητος.

— Ὁ σύζυγός μου θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς νὰ σᾶς εἴπῃ περισσότερα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶπεν ἐκείνη μετὰ ἡρέμου ἀξιοπρεπείας, καθὼς ἐπανήρχετο εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Στρατηγοῦ. Ἐλάτε μαζί μας εἰς Ὀνέιδα. Ἡ ἑπαυλις Μπρουκ εἶνε ὑπόθεσις τοῦ παρελθόντος.

ΣΤ'.

Καθὼς ὁ Λόθω ἔβαινε ὀχούμενος πρὸς τὴν ἐξοχικὴν διατριβὴν του, τὸν «Περίβολον τοῦ τείχους», παρετήρησε ἐν πλῆθους προσφανῶς ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, συνηθρισμένον γύρω εἰς ἕνα ἄλλοκοτόν ἐξωτερικὸν ἄνθρωπον, φέροντα τὸ γραφικὸν ἔνδυμα Αἰθίοπος τραγουδιστοῦ.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ὁ Λόθω τὸν ἠνιόχόν του.

Ὁ ἄνθρωπος ἔβηξεν εὐσεβάστως τὸν πῖλον του, καὶ ἀπήντησε·

— «Μαριάννα μου».

— «Μαριάννα μου!»

Ἡ καρδιά τοῦ Λόθω ἐκτύπησε βραχδαιῶς. Ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ξένος; Εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν Λαίδην Χοριάνδραν περὶ τινος Παπικῆς συνωμοσίας· ἀλλ' ἠδύνατο νὰ σχετίσῃ τὸν κ. Καμπερδάου μὲ τοῦτο;

Ἡ θεὰ διακοσίων ἐνόπλων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπροχώρησαν νὰ τὸν προὔπαντήσωσιν εἰς τὰς πύλας τοῦ περιβόλου τοῦ Τείχους, ἐξεδίωξε πᾶσαν ἄλλην ἔννοιαν ἀπὸ τὸ νεανικὸν καὶ ἐπιπόλαιον ἀκόμη πνεῦμα τοῦ Λόθω. Ἀμέσως κατόπιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν βαρωνικῶν προδρόμων, ἦσαν τεταγμένοι οἱ ἀκόλουθοί του, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγειρον καὶ τὸν φιαλοκαθαριστήν, καὶ τὸν πρῶτον ζεστρωτὴν τῆς τραπέζης. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν ἦσαν δύο λόχοι ἀπὸ πλυντρίας, προσεῖρχοντος τοῦ πρώτου ὀργανοπαίκτου καὶ τοῦ αὐλητοῦ, οἵτινες ὑπεβάσταζον μακρὸν Γενεαλογικὸν Δένδρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέμαντο οἱ κλάδοι τῆς οἰκογενείας, καὶ ὑποκάτω τοῦ ὁποίου ὁ νεαρὸς αὐθέντης καὶ λόρδος τῆς οἰκίας ἐπέρασεν, εἰσερχόμενος εἰς τὰς στοὰς τῶν προγόνων του. Εἰκοσιτέσσαρες θεράποντες ἐβάσταζον τὸ ὀγκώδες χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν πινάκιον τῆς οἰκογενείας ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ ἀπέθεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου των. Τὰ κοιλιάρια εἶτα ἐμετρήθησαν ἐπιστήμως ἀπὸ τὸν οἰκονόμον, καὶ ὅλη ἡ τελετὴ ἔληξεν.

Ὁ Λόθω ἐστέναξεν. Ἐζήτησεν τὸ μεγαλοπρεπῶς ἐπιχρυσωμένον «Τάϊ» ἢ ἱερὸν μαυσωλεῖον, τὸ κτισμένον πρὸς τιμὴν τοῦ πάππου του εἰς τὸν δεῦτερον θάλαμον τοῦ ἰσογείου, καὶ

έκλαυσεν επί τοῦ ἀνδρός τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισεν. Ἐπεριπλα-
νᾶτο μόνος εἰς τὸ μεγαλοπρεπές ἄλσος του, καὶ εἶτα, βίφθει
ἐπὶ τινος χορταρισμένου βάρθρου, ἤρχισε νὰ σκέπτεται περὶ
τῆς Πρώτης Μεγάλης Αἰτίας, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς θρη-
σκείας.

— Ὅθ στείλω εἰς τὴν Μχριάνναν ἐν ὠραῖον δῶρον, εἶπεν ὁ
Λάθω, πλήρης σκέψεως.

Ζ'.

— Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια, Μυλόρδε, ἀξίζει
πενήντα χιλιάδας γυνέας, εἶπεν ὁ κύριος Ἀμέθυστος, ὁ ἀδάμαν-
τοπώλης τοῦ συρμοῦ, καθὼς ἐσήκωσεν ἐλαφρῶς μέγα δοχεῖον
ἀπὸ μίαν εὐρεῖαν χρυσοθήκην ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου του.

— Μάλιστα, εἶπεν ἀμελῶς πως ὁ Λάθω, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ
ἶδω μερικοὺς ἀκριβοὺς μαργαρίτας.

— Ἀπὸ τὸ ἐξ νούμερο, ὑποθέτω, εἶπεν ὁ κύριος Ἀμέθυστος,
λαμβάνων ἐν ζευγος ἀπὸ τὴν χιβάδα μικρᾶς πυραμίδος ἧτις
ἠγεῖρετο σωρευμένη ἐπὶ τῆς θυρίδος. Αὐτὰ ἐδῶ εἶνε ἐπάνω
κάτω εἰς τὸ μέγεθος ἐκείνων τῆς Δουκίσσης τοῦ Μπίλλινζνετ,
ἀλλ' εἶνε εἰς ἐντελεστέρην κατάστασιν. Τὸ σωστόν εἶνε ὅτι ἡ
ἐκλαμπρότης της ἐπιτρέπει εἰς τὰ δύο τέκνα της, εἰς τὸν
Μαρκήσιον τοῦ Σμίθφιλδ καὶ τὸν Δοῦκα τοῦ Σαίντ Γκάιλς—
δύο χαριτωμένα ὠραῖα ἀγόρια, Μυλόρδε—νὰ τὰ μεταχειρί-
ζονται ὡς χαλίκια εἰς τὰ παιγνίδια τους. Τὰ μαργαριτάρια
χρεαζόνται κάποιαν προσοχὴν, κ' ἐγὼ τακτικὰ δύο φοαῖς τὴν
ἐβδομάδα φροντίζω νὰ τὰ καθυρίζω μόνος μου. Ἴσως ἡ ἀφεντιὰ
σας θὰ προτιμᾷ τίποτε ἀλυσίδες ἀπὸ μαργαριτάρια.

— Ὡς ἡμῖς καλῶδιον τὸ μάχος, εἶπεν ὁ Λάθω ἐν συντο-
μῖα, καὶ στείλέ τα σπίτι μου.

Ὁ κ. Ἀμέθυστος ἔγεινε σύννους.

— Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμόν·
τουτέστι . . . με συγχωρεῖτε μίαν στιγμήν. Ὅθ τρέξω εὐθὺς
εἰς τὸν Πύργον, καὶ θὰ δανεισθῶ μερικά ἀπὸ τὰ κειμήλια τοῦ
Στέμματος.

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Λάθω νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἤρπασε τὸν
πῖλόν του, καὶ ἄφησε τὸν Λάθω μόνον.

Ἡ θέσις του βεβαίως ἦτο δύσκολος. Δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ
χωρὶς νὰ πατήσῃ ἐπάνω εἰς βρῦτιμα πετράδια, τὰ ἑποῖα
εἶχον κυλισθῇ κάτω ἀπὸ τὸ λογιστήριον. Τὰ σπανιότερα δικ-
μακτικὰ ἐκεينو σκορπισμένα εἰς τὰς διαφόρους θυρίδας. Ἀ-
μύθητα πλοῦτη εἰς ἀνεκτιμήτους μαργάρδους εὐρίσκοντο ἐντὸς
λαβῆς τῆς χειρὸς του. Καὶ τοι τοιαύτη ἦτο ἡ ἀριστοκρατικὴ
ἀγνότης τοῦ αἵματός του, καὶ ἡ δύναμις τῶν θρησκευτικῶν
του πεποιθήσεων, ὥστε πιθανῶς δὲν θὰ ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιον
οὐδὲ ἓνα ἀδάμαντα, ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ σκέπτεται ὅτι δυ-
νατὸν νὰ τὸν κατηγοροῦν ὅτι ἔκλεψέ τινος.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ ψάξετε, ἂν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ὅταν ὁ κ.
Ἀμέθυστος ἐπέστρεψεν· ἀλλὰ σὰς βεβαίω εἰς τὴν τιμὴν ἐνός
τζέντελμαν, ὅτι δὲν ἐπῆρα τίποτε.

— Ἄρκεῖ, Μυλόρδε, εἶπεν ὁ κ. Ἀμέθυστος, μὲ ταπεινὴν
ὑπόνοιαν· δὲν ψάχνομεν ποτὲ τοὺς ἀριστοκράτας.

Η'.

Καθὼς ὁ Λάθω κατέλιπε τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀμε-
θύστου, ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατηγοῦ Καμπερδάου.

— Πῶς εἶνε ἡ Μχριάννα; ἠρώτησεν ἐν σπουδῇ.

— Μετὰ λύπης σὰς ἀναγγέλλω ὅτι θνήσκει, εἶπεν ὁ στρα-
τηγός, μὲ σοβρὰν φωνήν, ἀπομακρύνων τὸ πούρην ἀπὸ τὸ
στόμα του, καὶ ἀνυψῶν τὸν πῖλόν του ἐνώπιον τοῦ Λάθω.

— Θνήσκει; εἶπεν ὁ Λάθω δυσπίστως.

— Ἀλλοίμονον, εἶνε ἀληθέςκατον! ἀπήντησεν ὁ στρατη-
γός. Αἱ πολλαὶ διαλέξεις τὰς ὁποίας ἔκαμε, τὰ ταξείδια μὲ
τοὺς σιδηροδρόμους καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ ἡ ἀτελής τροφή
τὴν ὁποίαν δίδουν τ' ἀναφυκτικὰ εἰς ὅλον τὸν δρόμον, ἐπίδρα-
σαν ἐπὶ τοῦ εὐπαθοῦς ὀργανισμοῦ της. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὰς
ἴδῃ πρὶν ἀπαθάνῃ. Ἴδού τὸ κλειδί τῆς κατοικίας μου. Ἐγὼ
θὰ τελειώσω τὸ τσιγάρο μου ἐδῶ.

Ὁ Λάθω ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὰς ἐφαρμένους ἐκεί-
νας Ἑλληνικὰς γραμμὰς καθὼς εἰσηλθεν εἰς τὸν ἀμυδρῶς φωτι-

σμένον θάλαμον τῆς ψυχοραγούσης. Ἦτο ἤδη κλασικὸν ἐρείπιον· τόσον ἐφθαρμένη καὶ ὁμως τόσον τελεία ἔσον ὁ Παρθενών. Ἔλαβε τὴν χεῖρά της σιωπηλῶς.

— Ὅλο νὰ μιλῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον δις τῆς ἐβδομάδος, καὶ νὰ τρώω ἄθλιο ψωμί ἔστ' ἄ χωριά, κατήνησα ἔτσι, εἶπεν ἐκείνη ἀσθενῶς· ἀλλὰ καλὰ πάει. Ἡ ὑπόθεσις προοδεύει. Ὁ τύραννος ὁ ἀνὴρ ὑποκύπτει!

Ἡ Δόθω μόνον τὴν χεῖρά της εἰμπόρесе νὰ σφίγξῃ.

— Ὑποσχέθητέ μοι ἐν πρᾶγμα. Μή, ὅτι κι' ἂν κάμῃς, μὴ γίνεσαι Κατόλυκος.

— Διατί;

— Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ δὲν ἀναγνωρίζει τὸ διαζύγιον. Καὶ τώρα ἀσπασθῆτέ με. Θὰ ἐπροτιμοῦσα κατὰ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν στιγμήν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον διὰ μέσου τῆς καλλιτέρας συντροφίας εἰς κῦτόν. Ὑγιαίνετε. Ὅταν ἀποθάνω, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἀναγγείλετε εἰς τὸν σύζυγόν μου.

Θ'.

Ἡ Δόθω διηλθε τὸ ἐπόμενο ἐξάμηνον εἰς μίαν Ἀρύα, νῆσον, εἰς Ἄρουν κλίμα, καὶ μετὰ Ἀρύας φυλῆς.

— Αὐτὸ εἶνε Ἄρουν τοπίον, εἶπεν ὁ ξενοδόχος του, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ ἄγαλμα τῆς Μαριάννας.

Ἦτο τῷ ὄντι μαρμαρίνον εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀπεικόνισμα τῆς κυρίας στρατηγίνας Καμπερδάου!

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, θὰ ἤθελα νὰ γίνω ἐθνικός, εἶπεν ὁ Δόθω, μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἀφοῦ ἠκροάσθη μίαν περιπαθῆ ὁμιλίαν περὶ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ξενοδόχου του.

Ἄλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀφοῦ ἐσυμβουλευθῆ ἓνα περίφημον πνευμαστικὸν μεσάζοντα, ὁ Δόθω ἔλαβε μῆνυμα ἀπὸ τὴν μακαρίτην στρατηγίαν Καμπερδάου, συμβουλευθὼν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν. Δύο ἡμέρας ὕστερον ἐπαρουσιάζετο εἰς Πλόσχαμ.

— Αἱ νεαραὶ λαῖδαι εἶνε εἰς τὸν κῆπον, εἶπεν ἡ Δούκισσα. Δὲν θέλετε νὰ πᾶτε νὰ κόψετε ἓνα ῥόδον; προσέθηκε μετὰ

χαριτοβούτου μειδιάματος, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ πλησιέστερον γειτνιαζόν πρὸς ἰλλώπισμα ἢ νεῦμα, ἐφ' ἔσον ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῆ τοῦτο μετὰ τὴν πατρικικὴν συμπεριφορὰν της καὶ τὴν ἀέτιον βίαν της.

Ἡ Δόθω ἐπῆγε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁδηγῶν τὴν ἐρυθριῶσαν Χοριάνδραν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μαζί σας, παιδιὰ μου, εἶπεν ἡ Δούκισσα. Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὸν Δόθω, εἶπεν·

— Ἀπλῶς ἐπληρώσατε καὶ ἐδέχθητε τὴν ἀναπόφευκτον μοῖραν σας. Ἦτον ἠθικῶς ἀδύνατον διὰ σᾶς, νὰ νυμφευθῆτε ἔξω τῆς οἰκογενείας ταύτης. Πρὸς τὸ παρὸν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἐσώθη.

ΜΟΥΚ-Α-ΜΟΥΚ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΙΚΟΝ ΙΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΦΕΝΙΜΟΡ ΚΟΥΠΕΡ

Α'.

Ἦτο περὶ τὸ τέλος ὠραίας Ὀκτωβριανῆς ἡμέρας. Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀντανεκλῶντο ἐπὶ μιᾶς τῶν μεταλλίων¹ ἐκείνων λιμνῶν, τῶν ἰδιαζουσῶν εἰς τὰς Σιέρρας τῆς Καλιφορνίας. Δεξιὰ ὁ συστρεφόμενος καινὸς ἐνὸς Ἰνδικοῦ χωρίου ὑψοῦτο μεταξὺ τῶν στηλῶν τῶν ὑψιόρμων πτύων, ἐνῶ ἀριστερὰ ὁ ἐκ κορμῶν οἰκίσκος τοῦ δικαστοῦ Τόμπκινς, χωμένος ἐντὸς μεγάλων θάμνων, συνεπλήρου τὴν γόησαν εἰκόνα.

Ἄν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ οἰκίσκου ἦτο ταπεινὸν καὶ ἀπεριττον, καὶ εἰς ἁρμονίαν μὲ τὴν ἀγριότητα τῆς τοποθεσίας, τὸ ἐσωτερικὸν του παρεῖχεν ἀπόδειξιν τῆς καλλιεργείας καὶ τῆς μορφώσεως τῶν ἐγκατοίκων. Μαρμαρίνη λεκάνη περιέχουσα χρυσοψάρα ἴστατο ἐπὶ κεντρικῆς τραπέζης παρὰ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ οἰκήματος, ἐνῶ μεγαλοπρεπὲς ὀγκῶδες πιάνο κατεῖχε τὴν ἄλλην. Τὸ δάπεδον ἐκαλύπτετο ἀπὸ μαλακῶν τάπητων, καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκοσμημένοι μὲ ζωγραφίας τοῦ Βὰν Δύκ, τοῦ Ῥοῦμπενς, τοῦ Μιχαηλάγγελου, καὶ τῶν νεωτέρων Τοῦρνερ, Κένσετ, καὶ Μπίρστατ.

Ἰκαίτοι ὁ δικαστὴς Τόμπκινς εἶχεν ἐκλέξει τὰς ἐσχατίας τοῦ

(¹) Ἐν μέσῳ τῶν δασῶν κειμένων.

πεπολιτισμένου κόσμου πρὸς κατοικίαν, ἦτο ἀδύνατον δι' αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὰς ἐξεις καὶ τὰς κλίσεις τῆς προτέρας ζωῆς του. Ἐκάθητο ἐπὶ πολυτελοῦς πολυθρόνας, γράφων εἰς γραφεῖον ἐξ ἐρυθροξύλου, ἐνῶ ἡ θυγάτηρ του, ἐρατεινὴ κόρη δεκαεπτὰ ἀνοίξεων, ἐχειρίζετο τὴν κυρτὴν βελόνην τῆς ἐπὶ σοφῶ παραπλευρῶς αὐτοῦ. Δαμπρὸν πῦρ ἀπὸ κορμῶν πεύκων ἐσπινθηρίζε καὶ ἔσβεγεν ἐπὶ τῆς εὐρείας ἐστίας.

Ἡ Γενέθρα Ὀκταβία Τόμπκινς ἦτο τὸ μόνον τέκνον τοῦ δικαστοῦ. Ἡ μήτηρ τῆς πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποθάνει εἰς τὰς Πεδιάδας κάτω. Ἀνατραφεῖσα ἐν εὐπορίᾳ εἶχε τύχει ἐπιμελεστάτης ἀγωγῆς. Ἦτο πτυχιούχος ἐνὸς τῶν πρωτίστων παρθεναγωγείων, καὶ ὠμίλει τὰ Γαλλικὰ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἀπαρμιλλῶς ὠραία, ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ ἐσθῆτα ἐξ ἀρχαίου μεταξωτοῦ παρυφασμένου μὲ τοῦλι. Ὁ ἀπλοῦς ἐκεῖνος κάλυξ τοῦ βόδου, μὲ τὸν ὅποιον πολλαὶ ἡρώιδες ἀποκλειστικῶς κασμοῦσι τὴν κόμην των, ἦτο τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῶν βοστρύτης τῶν κορκομελάνων.

Πρῶτος ὁ Δικαστὴς διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Γενέθρα, ἐκεῖνα τὰ κούτσουρα τῆς φωτιᾶς εἶνε φαίνεται, παραπολὺ χλωρὰ. Ὁ ὅπως ὁ ὅποιος χύνεται ἐπάνω στὰς φλόγας εἶνε τόση ζωτικὴ δύναμις καταναλισκομένη εἰς μάτην.

— Ἀλήθεια, πατέρα, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι τοῦτο εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπον βρόμον τῶν ξηρῶν κορμῶν, καὶ οἰκονομικώτερον.

Ὁ Δικαστὴς ἀπέβλεψε μετὰ θαυμασμοῦ εἰς τοὺς νοήμονας χαρακτῆρας τῆς χαριτωμένης κόρης, κ' ἐμισοξέχασε τὴν μικρὰν ἐνόχλησιν τῶν χλωρῶν καυσοξύλων εἰς τοὺς μελωδικοὺς τόνους τῆς θυγατρὸς του. Ἐθώπευε δὲ τρυφερῶς τὴν κόμην τῆς, ὅταν ἡ σκιά ὑψηλῆς μορφῆς, ἥτις αἰφνιδίως ἐπεσκότησε τὴν θύραν, τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τὰ ὄμματα.

Β'.

Ἐν μόνον βλέμμα ἐχρειάζετο πρὸς τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, ὅπως ἀνακαλύψῃ τις πάραυτα τὴν ὄψιν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀλαζόνος ἰθαγενοῦς, τοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἀδαμάστου υἱοῦ τῶν

δρουμώνων. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὤμου ἐν εἶδος συνδόνος, ἀμελῶς ἀλλὰ χαριέντως ἐρριμμένης, ἀπεκάλυπτε γυμνὸν καὶ ἰσχυρὸν στέρνον, κεκοσμημένον μὲ ποσότητα γραμμικτοσῆμων τῶν 15 λεπτῶν, τὰ ὅποια εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ ἑνα σταθμὸν ἡπειρωτικοῦ ταχυδρομείου ὀλίγας ἑβδομάδας πρὶν εἶς ἀπορριμμένος ἔξω πέτασος τοῦ δικαστοῦ Τόμπκινς, στολισμένος μὲ ἀπλοῦν πτερῶν, ἐκάλυπτε τὴν ὀρθὴν κεφαλήν του, κατόπιν τοῦ ὁποίου εὐθὺς βόστρυχοι κατήρχοντο. Ἡ δεξιὰ του ἐκρέματο ἀνέτως εἰς τὸ πλευρὸν του, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ του ἠπλοεῖτο νὰ συγκρατῆ μίαν περισκελίδα, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνυπότακτος χάρις καὶ ἐλευθερία τῶν κατωτέρων μελῶν του δὲν ἠδύνατο προφικνῶς νὰ συνειθίσῃ νὰ φορῆ.

— Διατί, εἶπεν ὁ Ἰνδός μὲ χαμηλὸν γλυκὺν τόνον, διατί τὸ Χλωμὸν Πρόσωπον ἀκόμη ἀκολουθεῖ τὰ ἔχνη τοῦ Ἐρυθροῦ Ἀνθρώπου. Διατί τὸν καταδιώκει, ὅπως ὁ Ὀκητσοῦ, ὁ ἀγριόγατος, καταδιώκει τὸν Κάκα, τὸν σκίουρον; Διατί τὰ ποδιάρια τοῦ Σόρρελ Τόπ, τοῦ λευκοῦ ἀρχηγοῦ, εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν ξυλοκεράτων τοῦ Μοῦκ—α—Μοῦκ, τοῦ ὄρειοῦ δάσους; Διατί, ἐπανελάβην, ἡσύχως ἀλλὰ σταθερῶς ἀφαιρῶν ἐν ἀργυροῦν κοχλιάριον ἀπὸ τῆς τραπέζης, διατί ζητᾶτε νὰ τὸν ἐξώσετε ἀπὸ τοὺς λόγγους τῶν πατέρων του; Οἱ ἀδελφοί του ἐπῆγαν ἤδη εἰς τοὺς εὐτυχεῖς τόπους τοῦ κυνηγίου. Θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ τὸ Χλωμὸν Πρόσωπον κ' ἐκεῖ;

Καὶ ἀποστρέφων τὴν ὄψιν του ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἐν σπουδῇ εἰσήγαγεν ἐν ἀργυροῦν τασάκι ὑπὸ τὴν σινδόνα του, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του.

— Ὁ Μοῦκ-α-Μοῦκ ὠμίλησεν, εἶπε προσηγῶς ἡ Γενέβρα. Τώρα ἄς ἀκούσῃ. Εἶνε τὰ ξυλοκέρατα τοῦ βουνοῦ γλυκύτερα ἀπὸ τὴν εὐχυμον καὶ θρεπτικὴν σούπαν τοῦ Χλωμοῦ Προσώπου; Ὁ ἀδελφός μου ἐκτιμᾷ καλλίτερον τὰς ἐδωδιμούς ἰδιότητας τοῦ ὄνου ἀπὸ τὰς τοῦ σφιγτοῦ καὶ ἐλαιώδους ἀλλάντος; Ἡδονικὰ εἶνε τὰ βοτανολάσταρα τὰ ὅποια φυτρώουν εἰς τὰς ποδιάς τῶν λόφων, ἀλλ' εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ ξηρὰ μῆλα τῶν Χλωμῶν Προσώπων; Τερπνὸν εἶνε τὸ κελάρυσμα τοῦ χειμάρρου Κίς-ἂ-Κίς, ἀλλ' εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ κλοῦ-κλοῦ τοῦ παλαιοῦ Γαλλικοῦ οἴνου ἀπὸ τὴν παλαιὰν λιθίνην φιάλην;

— Οὐχ! εἶπεν ὁ Ἰνδός, Οὐχ! καλὰ. Τὸ Λευκὸν Κουνέλι εἶνε φρόνιμον. Τὰ λόγια της πίπτουν ὡς ἡ γιῶν ἐπὶ τοῦ Τουτουολῶ, καὶ ἡ πετρίνη καρδία τοῦ Μοῦκ α μοῦκ συντρίβεται. Τί λέγει ὁ ἀδελφός μου, ὁ Σταχτερός Πετροβέρξ τοῦ Δούτς Φλάτ;

— Αὐτὴ ὠμίλησε, Μοῦκ α-Μοῦκ, εἶπεν ὁ δικαστής, ἐμβλέπων φιλοστόργως εἰς τὴν κόρην του. Καλῶς ἔχει. Ἡ συνθήκη μας συναμολογήθη. Ὅχι, σ' εὐχριστῶ· δὲν πρέπει νὰ χορεύσῃς τὸν χορὸν τῶν Χιονοπεδίων, οὔτε τὸν χορὸν τοῦ Χλωροῦ Σίτου, οὔτε κανένα ἄλλον χορὸν. Θέλω νὰ ἡσυχάσω. Παράδοξος θλίψις μὲ κυριεῖ.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Ἰνδός. Εἶπέ εἰς τὸν μέγαν ἀρχηγόν σας εἰς Οὐασιγκτῶνκ, τὸν Σαχέμ Ἀντύ, ὅτι ὁ Ἐρυθρός Ἀνθρωπος ἀποσύρεται ἐμπρὸς εἰς τὰ βήματα τοῦ βίψοκιδύνου Σκαπανέως. Πληροφόρησέ τον, ἀν ἀγαπᾷς, ὅτι πρὸς δυσμὰς τὸ ἄστρον τοῦ κράτους βαδίζει τὸν δρόμον του, ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ ἔθνους Πι Οὐτέ εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως μέχρις ἐνός, καὶ ὅτι ὁ Κλαμάθ θὰ φέρῃ βαρεῖαν δημοκρατικὴν ψῆφον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς διαλογῆς.

Καὶ τυλιχθεὶς στενωτέρον εἰς τὴν σινδόνα του, ὁ Μοῦκ α-Μοῦκ ἀπῆλθε.

Γ'.

Ἡ Γενέβρα Τόμπκινς ἴστατο εἰς τὴν θύραν τῆς ξυλίνης καλύβης, ἐμβλέπουσα κατόπιν τοῦ φεύγοντος λεωφορείου τοῦ Ἡπειρωτικοῦ ταχυδρομείου, τὸ ὅποιον ἔφερε τὸν πατέρα της εἰς τὴν Βιργινίαν πόλιν.

— Μπορεῖ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ πλέον, ἐστέναξεν ἡ νεκρὰ κόρη καθῶς ἔβλεπε πρὸς τὸ φοδερῶς κυλινδούμενον ὄχημα, καὶ τοὺς ἐξάλλως τρέχοντας ἵππους· τοῦλάχιστον μὲ ἀσύντριπτα κόκκαλα. Ἀνίσως τοῦ συνέβαινε δυστύχημα! Ἐνθυμοῦμαι τώρα μίαν φοδερὰν παράδοσιν, γνωριμωτάτην εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου. Εἶνε δυνατόν οἱ ἡνιοχοὶ εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην νὰ ἔχουν μυστικὰς ὁδηγίας διὰ νὰ φέρουν ὄλους τοὺς ἐπιβάτας ἀναπήρους ἀπὸ δυστυχήματα, πρὸς παρεμπό-

δισιν μακρῶν διεκδικήσεων καὶ στρεψοδικιῶν. Ὅχι, ὄχι. Ἀλλὰ διατὶ τὸ βῆρος αὐτὸ ἐπὶ τῆς καρδίας μου;

Ἐκάθισεν εἰς τὸ πιάνο, καὶ ἔφερον ἡρέμα τὴν χεῖρά της εἰς τὰς κλειδάς. Εἶτα, μετὰ διαυγῆ μεσοψυφώνου φωνήν, ἔψαλε τὴν πρώτην στροφὴν μιᾶς Ἰρλανδικῆς ᾠδῆς ἐκ τῶν δημοτικωτέρων.

Ὡ Ἄρρα, φιλάττη, τὸ ἔρμολο μου τὸ κλυθαίκι,
μακρῦν, βρίσκειται, μακρῦν, ἀνάμεσα στὰ δάση,
γλυκὰ γλυκὰ φωτίζει τὴν γῆν τὸ φεγγαράκι,
καὶ ἀκούεται τὸ βογγητὸ τῶν ἀγριμυῶν στὸ βουνό.

Ἀλλὰ καθὼς οἱ γοητευτικοὶ φθόγγοι τῆς γλυκειᾶς φωνῆς της ἔχοντο εἰς τὸ κενόν, αἱ χεῖρές της ἔπεσαν ἀδρανεῖς εἰς τὰ πλευρά της. Ἡ μουσικὴ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ τὴν μυστηριώδη σκιάν ἀπὸ τὴν καρδίαν της. Καὶ πάλιν ἠγέρθη. Φορέσασα λευκὸν κεφαλόδεσμον καὶ χειρόκτια μετὰ χρῶμα κίτρου, ἔλαβε τὴν ὀμπρέλλαν της καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐκπιτύων δάσους.

Δ'.

Ἡ Γενέβρα μόλις εἶχε προχωρήσει ὀλίγα μίλια, καὶ μίαν κούρασις κατέλαβε τὰ εὐθραυστα μέλη της, καὶ ἠναγκάσθη σχεδὸν λιποθύμος νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ κατακειμένης πεύκης, ἀφοῦ τὴν ἐξεσκόνισε μετὰ τὸ μανδύλιόν της. Ὁ ἥλιος ἄρτι ἔδυνεν ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἡ σκινογραφία ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐρημικῆς καλλονῆς.

— Πόσον ὠραία εἶνε ἡ φύσις! ἐμορμύρισε ἡ ἀθῶα κόρη, καθὼς ἀκουμποῦσε χαριέντως πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, συνέστειλε τὰ κράσπεδά της, καὶ ἔδεσε μανδύλιον περὶ τὸν λαιμόν της. Ἀλλὰ χθαμαλὸς βρυχηθὸς διέκοψε τὴν σκέψιν της. Ἀνασκιρτήσασα εἰς τοὺς πόδας της, ἀντίκρουσε μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς της θάλαμα, τὸ ὅποιον ἐπάγωσε τὸ αἷμα της ἀπὸ τῆς τῆρας.

Ἡ μόνη διέξοδος πρὸς τὸ δάσος ἦτο ἡ στενὴ ἀτραπὸς, μόλις ἔχουσα ἀρκετὸν πλάτος δι' ἓν πρόσωπον, παρεμποδιζομένη ἀπὸ δένδρα καὶ βράχους, τὰ ὅποια αὕτη ἄρτίως εἶχε διέλθει. Τὴν στενωπὸν ταύτην, εἰς ἰνδικὴν γραμμὴν, κατήρχετο μίαν τετρα-

στία φαῖα ἄρκτος, ἀμέσως ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἓνα λέοντα τῆς Καλιφορνίας, ἀπὸ ἓνα ἀγριόγαττον καὶ ἓνα βούβαλον, τὴν δὲ οὐραγίαν ἀπετέλει ἄγριος Ἰσπανικὸς ταῦρος. Τὰ στόμακτα τῶν τριῶν πρώτων θηρίων ἦσαν διεσταλμένα μετὰ φρικτῶδη σημεσίαν· τὰ κέρατα τοῦ τελευταίου ἦσαν ἐξ ἴσου ἀπαισιῶς χυμηλωμένα. Ἐνῶ ἡ Γενέβρα ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ λιποθυμήσῃ, ἤκουσε ταπεινὴν φωνὴν ὀπισθεν της.

— Στὴν αἰωνιότητα νὰ σκυλοπάχῃ τὸ τομάρι μου, ἂν δὲν εἶνε ἡ καλλίτερη ματιά αὐτή!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν μακρὰ, στίλβουσα κάρνα ἠπλώθη ἐλαφρῶς ὀπισθεν της, καὶ ἔστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου της.

Ἡ Γενέβρα ἐροίγησε.

— Ἀκίνητη!.. μὴ σαλεύῃς!

Ἡ Γενέβρα κατέστη ἀκίνητος.

Πυρσοκρότησις τουφεκίου ἤχησε μέσῳ τοῦ δάσους. Τρεῖς φοβεροὶ μυκηθμοὶ ἠκούσθησαν, καὶ δύο ὑπόκωφοι βρυχηθμοί, πέντε θηρία ἐπήδησαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πέντε νεκρὰ σώματα ἔπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος. Τὸ εὖστοχον βλήμα ἔκκαψε τὸ ἔργον του. Εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀνοικτὸν φάρυγγα τῆς ἄρκτου, διέσχισε τὸ σῶμα της μόνον διὰ εἰσελθῆ εἰς τὸν βράχον τοῦ Καλιφορνίου λέοντος καὶ καθ' ὅμοιον τρόπον διεπέρασε τὸν ἀγριόγαττον, ἐωστού διήλθεν εἰς τὰ μέτωπα τοῦ ταύρου καὶ τοῦ βουβάλου, καὶ τέλος ἔπεσε ἀμβλύ εἰς τὴν πετρώδη πλευρὰν τοῦ λόφου.

Ἡ Γενέβρα ἐστράφη ταχέως.

— Ὁ Σωτήρ μου! ἔκραξε, καὶ ἔπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Νάττυ Βοῦμπο, τοῦ περιφήμου θηρευτοῦ τοῦ Δόννερ Κέικ.

Ε'.

Ἡ σελήνη ἀνέτελλε φαεινὰ ἐπὶ τῆς λίμνης Δόννερ. Ἐπὶ τῶν στέρνων της τῶν γαληνῶν, μονόζυλον ἔπλεε γοργά, περιέχον τὸν Νάττυ Βοῦμπο καὶ τὴν Γενέβραν Τόμπκινς.

Ἀμφότεροι ἦσαν σιωπηλοί. Ἡ αὐτὴ σκέψις κατεῖχε τὸν καθένα, καὶ ἴσως ὑπῆρχε γλυκεῖα ἐπικοινωνία καὶ εἰς τὴν σιγὴν τὴν μὴ διακοπτομένην. Ἡ Γενέβρα ἔδακνε τὸ ἄκρον τῆς ὀμπρέλλας της καὶ ἐκοκκίνιζε. Ὁ Νάττυ Βοῦμπο ἔλαβε νέον

μάσημα καπνοῦ. Τέλος ἡ Γενέβρα εἶπεν, σχεδὸν ὡς νὰ ἐμολύγει ἐν βρεμβασμῶ.

— Τὸ γλυκὺ φέγγος τῆς σελήνης, καὶ ὁ ἥρεμος φλοῖσθος τοῦ νεροῦ, φαίνονται νὰ μᾶς λέγουν πολλὰ πράγματα διδακτικῆς καὶ ἠθικῆς βοπῆς.

— Εἴμφορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἐπάνω ᾿ς αὐτό, Μίς, εἶπε σοβαρῶς ὁ σύντροφός της. Εἶνε τὸ μόνον κήρυγμα κ' ἡ μόνη ψαλμωδία ποῦ ἔχω ἀκούσει ἀπὸ παιδί.

— Εὐγενὲς πλάσμα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Μίς Τόμκινς, προσβλέπουσα τὸν μεγαλόσωμον ἐπιβλητικὸν θηρευτὴν, καθὼς αὐτὸς ἀκουμποῦσεν ἐπάνω ἰστὸν κορμὸν διὰ νὰ κρούσῃ τὴν συγκίνησίν του. Κλεισμένος εἰς αὐτὴν τὴν ἀγρίαν μοναξίαν, καὶ ὄμως ἐνεφορήθη ἀπὸ καταφανῆ συνείδησιν περὶ τῆς Πρώτης Μεγάλης Αἰτίας.

Εἶτα περισυλλέξασα ἑαυτὴν, εἶπε μεγαλοφώνως.

— Μοῦ φαίνεται τερπνὸν θὰ εἶνε νὰ πλῆ τις οὕτω πάντοτε τὸ βρεῦμα τῆς ζωῆς, χεῖρα μὲ χεῖρα μὲ τὸ μόνον ὄν, τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ ἐπιζητεῖ ὡς ταῖρί της. Ἄλλὰ τί λέγω;

Καὶ ἡ λεπτοφυῆς, εὐαίσθητος κόρη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της.

Μακρὰ σιωπὴ ἐπηκολούθησεν, ἥτις διεκόπη τέλος ἀπὸ τὸν σύντροφόν της.

— Ἐὰν στοχάζεσαι νὰ ἴπαντρευθῆς, εἶπεν ἐκεῖνος πλήρης σκέψεως, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο ταῖρι!

— Σύζυγός μου, ἐψέλλισεν ἐρυθριῶσα κ' ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἀκόμη, τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἀπεσιβάζθη εἰς τοῦ δικαστοῦ Τόμκινς.

ΣΤ'.

Ἐν ἔτος παρήλας. Ὁ Νάττυ Βοῦμπο ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν Χρυσοῦν Λόφον, τὸ Γόλδ Χίλλ, ὅπου εἶχεν ὑπάγει διὰ ν' ἀγο-

ράσῃ τρόφιμα. Εἰς τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Δόννερ Λέικ, ὄφμαι περι Ἰνδικῆς ἐξεγέρσεως ἤλθον εἰς τὴν ἀκοὴν του.

— Δὲν ἀποκοτοῦν αὐτὰ τὰ κόκκινα τουάκια, θνήσκωσιν τολμοῦν νὰ ἐγγίσουν τὴν Τζέννη μου, ἐμορμύριτε μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων του.

Ἦτο σκότος ὅταν ἔφθασε τὰ σύνορα τῆς λίμνης. Γύρω εἰς σπινθηρίζουσαν πυρὰν ἀμυδρῶς διέκρινε μελανωπὰ σώματα χορευόντα. Ἦσαν ἐν χρωματισμῶ πολέμου. Ἐξοχος μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁ φημισμένος Μουκαμούκ. Ἀλλὰ διατὶ οἱ δάκτυλοι τοῦ Νάττυ Βοῦμπο περιέσφιγξαν σπασμωδικῶς τὸ τουφέκι του;

Ὁ ἀρχηγὸς ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του μακροὺς πλοκάμους κορακομελάνης κόμης. Ἡ καρδιά τοῦ μαχητοῦ ἠσθένησε καθὼς ἀνεγνώρισε τοὺς οὐλοὺς βοστρύχους τῆς Γενέβρας. Εἰς μίαν στιγμὴν τὸ τουφέκι ἦτο ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ μὲ σφοδρὸν βρόντον, ὁ Μουκαμούκ ἐπήδησεν εἰς τὸν ἀέρα νεκρός. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς, ἔθραυσε μὲ ὀλίγα γρονθοκοπήματα τὰς κεφαλὰς τῶν λοιπῶν ἀγρίων, ἀπέσπασε τοὺς πλοκάμους ἀπὸ τὴν δύσκαμπτον χεῖρα τοῦ Μουκαμούκ, κ' ἔτρεξε δρομαίως πρὸς τὴν καλύβην τοῦ δικαστοῦ Τόμκινς.

Ἦνοιξεν ἀποτόμως τὴν θύραν. Διατὶ ἐστάθη καρφωμένος μὲ ἀνοιχτὸν στόμα καὶ δισταλμένως τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ; Ἦτο τὸ θέαμα ἐκτάκτως φρικῶδες ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ ὑποφέρῃ; Ἐξ ἐναντίας, ἐνώπιόν του, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλλονὴν της, ἴστατο ἡ Γενέβρα Τόμκινς, ἀκουμβισμένη εἰς τοῦ πατρὸς της τὸν βραχίονα.

— Δὲν σου ἔγδαραν τὸ κεφάλι; ἐστέναξεν ὁ μνηστήρ της.

— Ὅχι. Δὲν διστάζω νὰ εἶπω ὅτι ὄχι· ἀλλὰ διατὶ αὐτὸς ὁ ἀπότομος τρόπος; ἀπήντησεν ἡ Γενέβρα.

Ὁ Βοῦμπο δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ φρενιτικῶς ἐπαρουσίασε τοὺς μεταξοειδεῖς βοστρύχους. Ἦ Γενέβρα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της.

— Μά, αὐτὸ εἶνε τὰ μαλλιά της τὰ πεσμένα, εἶπεν ὁ πατὴρ της.

Ὁ Βοῦμπο λιπόθυμος ἔπεσεν εἰς τὸ δάπεδον.

Ὁ περίφημος ἀρχιθρησκευτὴς οὐδέποτε ἀνέλαθεν ἀπὸ τῆς ἀπάτης του, καὶ ἤρνηθη νὰ νυμφευθῆ τὴν Γενέβραν, ἣτις ἀπέθανε, εἴκοσι ἔτη ὕστερον, ἀπὸ συγκοπὴν καρδίας. Ὁ δικαστὴς Τόμκινς ἔλασε τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ Οὐάιλδ Κάτ. Τὸ λεωφορεῖον διέρχεται δις τῆς ἐβδομάδος ἀπὸ τὴν ἐρημηθεῖσαν καλύβην τοῦ Δόννερ Λέϊκ.

Οὕτω πῶς ἐξεδικήθη ὁ θάνατος τοῦ Μούκ ἃ Μούκ.

ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΔΕΜΒΙΛΛ

Α΄.

Τὸ μικρὸν χωρίον Πιλουτῶδες εἶνε ἐν τῶν ἐλαχιστοτέρων καὶ ἀφανεστέρων χωριδίων κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἰρλανδίας. Ἐπὶ βράχου ὑψηλοῦ, ὑπερκειμένου τοῦ ἀγρίου Ἀτλαντικοῦ, ἵσταται τὸ Δεμβίλλ Τάουερ, παρασφραγῶς εἰς τὰ στόματα τῶν ἀγροτῶν τοῦ Γαλλικοῦ ὀνόματος Καστέλλα Δ' Ἀμβίλλ, οὕτω κληθέντος ἀπὸ τοῦ τρίπαππὸν μου, Φελίμ Σαίν-Ρεμύ Δ' Ἀμβίλλ, ὅστις ἀνέλαβε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον μιᾶς Γαλλίδος κληρονόμου τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπαγάγει. Εἰς τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἡ ἐξειδικασμένη μου γνώσις καὶ ἐξαιρετος προφορὰ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὅπως καὶ πολλὰ ἐκ τῶν συμβεβηκότων τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήρισαν τὸν μετέπειτα βίον μου.

Οἱ Δεμβίλλαι ἠγάπων πάντοτε ἐμπαθῶς τοὺς ἀγροτικούς ἀγῶνας. Εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἤμην ἤδη ὁ τολμηρότερος ἵππεύς καὶ ὁ ἀριστος σκοπευτὴς εἰς τὴν χώραν. Ὅταν ἔγεινα ὀκταέτης, ἔλαθα ὡς βραβεῖον τὸ κύπελλον Σαίν-Ρεμύ εἰς τὰς ἵπποδρομίας τοῦ Πιλουτῶδες, ἵππεύων τὴν εὐνοουμένην μου φορβάδα Ἐλλφάιρ. Καθὼς ἐπλησίαζα εἰς τὸ τέρμα ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημιῶν τοῦ συνηθροισμένου πλήθους, καὶ τῶν κραυγῶν «Μπράβο, κὺρ Τερέντση» καὶ «ὦ, εἶναι ἀπ' τοὺς Δεμβίλλ!» ἐπῆλθε μικρὰ συγκίνησις ἀνάμεσα εἰς τὸ ἀρχοντολόγι, τὸ ὁποῖον περιστοίχιζε τὸν Λόρδον Τοποτηρητὴν

τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ἄλλα τι-λοφοροῦντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἢ ἱπποδρομίαι εἶχε προσελκύσει ἐκεῖ.

— Πόσον νέος εἶνε! παιδί ἀκόμα καὶ ὅμως τί εὐγενῆς ὄψις, εἶπε μία γλυκεῖα χαμηλὴ φωνή, ἥτις ἔκαμε τὴν ψυχὴν μου νὰ σκιρτήσῃ.

Ἔψωσα τὸ βλέμμα, καὶ συνήντησα ὑγροὺς τοὺς τρογγύλους ὀφθαλμοὺς τῆς ἀξιότιμου Λευκῆς Φίτορου Σάκβιλλ, νεωτάτης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως,¹ αὕτη ἠρυσθίασε βαθέως ἐγὼ ὠχρίασα, καὶ παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμισα. Ἄλλ' οἱ ψυχροὶ καὶ συριζόντες τόνοι μιᾶς ἀνδρικήας φωνῆς, ἀνεβίβασαν πάλιν τὸ αἷμα εἰς τὰς παρειάς μου.

— Πολὺ πιθανῶς, ὁ βρακενδύτης βλαστὸς καμμιᾶς ἀπὸ τὰς ληστρικήας οἰκογενείας τῶν ἀρχοντοχωριατῶν Ἰρλανδέζων, ὁ ὁποῖος φυσικὰ ἐβγήκε στὸ στάδιον. Ἐπρεπε νὰ εἶνε στὸ σχολεῖον, ἀγκαλιὰ στοιχηματίζω ἢ γνώσις του περὶ Τερεντίου δὲν θὰ ἐκτείνεται πέραν τοῦ ἰδίου ὀνόματός του, εἶπεν ὁ λόρδος Ἐρρίκος Σόμερσετ, ὑπασπιστῆς τοῦ Λόρδου Τοποτηρητοῦ.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἤμην ἐντελῶς ἀτάραχος, καίτοι ψυχρὸς ὡς πάγος. Ἀφιπνέυσας, καὶ βαδίσας πλησίον τοῦ ἀγορητοῦ, εἶπον μὲ χαμηλὴν, σταθερὰν φωνήν.

— Ἐὰν ἡ ἀφεντιά σας εἶχε διαβάσει πλέον προσεκτικὰ τὸν Τερέντιον, θὰ εἶχε μάθῃ ὅτι οἱ Ἰρλανδέζοι ἀρχοντοχωριᾶται εὐδοκιμοῦν ἐνίοτε καὶ εἰς ἄλλας τέχνας ἐκτὸς τῆς ἱππασίας.

Καὶ ἔθιξα τὸν βραχίονά του ἐκφραστικῶς μὲ τὴν χεῖρά μου. Δὲν εἶχα διαβάσει κ' ἐγὼ τὸν Τερέντιον, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιδέξιον τὸλμην τοῦ γένους μου, ὑπελόγησα ὅτι ἀόριστος ὑπαινεγμῶς, συνδυασμένους μὲ ἀπειλήν, θὰ τὸν ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν. Καὶ οὕτω συνέβη.

— Ἄ!... τί ἐννοεῖτε; εἶπεν ὠχρὸς ἐκ λύσεως.

— Ἀρκετὰ, μᾶς κυττάζουν, ἀπήντησα ἐγὼ· ὁ πάτερ Τὼμ θὰ σὰς ἐπισκεφθῇ ἀπόψε καὶ αὔριον πρωί, μυλόρδε εἰς τὴν κοιλάδα, κάτω ἀπὸ τὸ Πιλουϊδέδελ, θὰ ἐνταμαθῶμεν πάλιν.

— Πάτερ Τὼμ.. κοιλάδα! ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος μὲ εἰλι-

(¹) Ἀντιβασιλεὺς καὶ Λόρδος Τοποτηρητῆς τῆς Ἰρλανδίας σημαίνει τὸ αὐτό.

κρινῆ ἐκπληξῖν. Πῶς! οἱ παπάδες μεταβιβάζουν προκλήσεις, κ' ἐνεργοῦν ὡς μάρτυρες, εἰς τὴν καταχθόνιον πατριδαίαν σας;

— Ναί! ἀπήντησα μετὰ περιφρονήσεως, διατί ὄχι;... Αἱ ἐκδουλεύσεις των χρειάζονται συχνότερα παρὰ ἐνὸς χειρουργοῦ, ἐπρόσθεσα ἐκφραστικῶς, ἀποστρέψας τὴν κεφαλὴν.

Ἡ συνοδία ἱππεύσασα βραδέως ἀπῆλθεν, ἐξαίρεσει τῆς ἀξιότιμου Λευκῆς Σάκβιλλ, ἥτις ἀγοπόρησε μίαν στιγμὴν ὀπίσω. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἔφθασα πλησίον τῆς. Κλίνουσα ἐρυθριῶν τὸ πρόσωπον ὑπεράνω τῆς χαίτης τοῦ λευκοῦ ἱππάρου τῆς, εἶπε βιαστικὰ·

— Λόγοι ἀντηλλάγησαν ἀνάμεσα 'ς ἐσὰς καὶ τὸν Λόρδ Σόμερσετ. Πρόκειται νὰ μονομαχήσετε. Μὴν τὸ ἀρνεῖσθε· ἀλλ' ἀκούσατέ με. Θὰ τὸν συναντήσετε· γνωρίζω τὴν ἐπιδεξιότητά σας εἰς τὰ ὄπλα. Θὰ εἶνε εἰς τὸ ἔλεός σας. Σὰς ἰκετεύω νὰ φεισθῆτε τῆς ζωῆς του.

Ἐγὼ ἐδίστασα.

— Ποτέ! ἔκραξα μετὰ πάθους· ὕβρισην ἔνα Δέμιβιλ!

— Τερέντιε, ἐψιθύρισην ἐκείνη, Τερέντιε· πρὸς χάριν μου;

— Τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὰς παρειάς μου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐταπεινώθησαν εἰς τὸ ἔδαφος.

— Τὸν ἀγαπάτε λοιπόν; ἔκραξα μετὰ πικρίας.

— Ὅχι, ὄχι, μὲ ἀδικεῖτε. Δέν... δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ.

Ὁ πατήρ μου!—ἡ Λαίδη χήρα Σάκβιλλ.—τὰ κτήματα τῶν Σάκβιλλ—ὁ πύργος—ὁ θεῖος μου, Φίτορου Σόμερσετ. Ἄ! τί λέγω; Συγχώρει με, ὦ Τερέντιε, εἶπεν, ἐνῶ ἡ ὠραία κεφαλὴ τῆς ἐπιπτε πρὸς τὸν ὄμω μου, δὲν ζεύρετε τί ὑποφέρω!

Ἐδραῖα τὴν χεῖρα τῆς, καὶ τὴν ἐκάλυφα μὲ περιπαθῆ φίληματα. Ἄλλ' ἡ ὑψηλῆς ἀνατροφῆς Ἀγγλὶς κόρη, ἀναλαβοῦσα κάτι ἐκ τῆς προτέρας ὑπεροφίας τῆς, εἶπεν ἐν σπουδῇ.

— Ἄφετε, ἀφήσατέ με, ἀλλ' ὑποσχεθῆτε!

— Ὑπόσχομαι, ἀπήντησα ἐνθουσιωδῶς. Θὰ φεισθῶ τῆς ζωῆς του!

— Εὐχαριστῶ, Τερέντιε, εὐχαριστῶ!

Καὶ ἀπαλλάξασα τὴν χεῖρα τῆς ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, ἀπῆλθε δρομαίαι ἐν καλπασμῶ.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, ὁ ἀξιότιμος λοχαγὸς Ἐρρίκος

Σόμερσετ κ' ἐγὼ ἀντιπλάγχθημεν δεκαεννέα βολὰς εἰς τὴν μικρὰν κοιλίαν, καὶ εἰς ἐκάστην βολὴν ἐξήλωνα ἐν κομβίον ἀπὸ τὴν στολὴν του. Καθὼς ἡ τελευταία ριζικὸ μου ἐξεκόλλησε τὸ τελευταῖον κομβίον ἀπὸ τὴν χειρίδα του, ἐγὼ παρετήρησα ἡσύχως.

— Φκίνεσθε τώρα, μυλόρδε, νὰ ἦσθε τόσον ρακενδύτης ὅσον καὶ οἱ ἀρχοντοχωριζῆται τοὺς ὁποίους ἐχλευάσατε.

Καὶ ἱππεύσας ἀγερώχως ἀπεμακρύνθη.

Β'.

Ὅταν ἔγεινα δεκαεννέα ἐτῶν, ὁ πατήρ μου ἐπόλησε τὸν Πύργον Δ' Ἀμβίλλ, κ' ἐγὼ ἠγόρασα τὸν βαθμόν μου εἰς τὸ βθον σύνταγμα καθ' ὅλους τοὺς τύπους.

— Βλέπω, Δάμβιλλ, εἶπεν ὁ νεαρὸς Μάκ-Σπάδδεν, ἀνθυπασπιστής, μὲ πρόσωπον παιδίου, ἀοτίως κατατχθεὶς, θ' ἀντιπροσωπεύσης τὴν ἀρχοντικὴν τάξιν εἰς τὸν στρατόν, ἀν' ὅχι εἰς τὴν Βουλὴν.

Ὁ ταλαίπωρος, ἐπλήρωσε τὸν ἀνόητον ἀστεισμόν του μὲ τὴν ζωὴν του, διότι τὸν ἐπιστόλισα εἰς τὴν καρδίαν τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης.

— Εἶσαι καλὸς νέος, Δάμβιλλ, εἶπεν ὁ πτωχὸς νεανίσκος μὲ ἐκλείπουσαν φωνήν, καθὼς ἐγονάτισα πλησίον του· ἔχε ὑγείαν!

Διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, ἔκλαυσα. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ σκεφθῶ ὅτι θὰ ἦμην καλλιτέρας ἄνθρωπος ἐὰν ἡ Λευκὴ—ἀλλὰ πρὸς τί νὰ προχωρήσω; Δὲν ἦτον αὐτὴ τώρα εἰς Φλωρεντιαν—ἡ ὠραία τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας;

Ἄλλ' ὁ Ναπολέων εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἑλβαν. Ἡ Ἑυρώπη ἦτο εἰς φλόγα ἐξάψεως. Οἱ σύμμαχοι προετοιμάζοντο ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὸν Ἄνθρωπον τῆς Εἰμυρμένης. Εἶχομεν ἀνακληθῆ ἀπὸ Γιβραλτάρ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἡμεθα εἰς δρόμον διὰ τὰς Βρυξέλλας. Δὲν ἐλυπούμην διότι ἐμελλον νὰ ταχθῶ εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Ἦμην φιλόδοξος, κ' ἐπόθουν νὰ εὕρω εὐκαιρίαν ὅπως διαπρέψω. Ἡ ζωὴ

μου εἰς τὴν φρουράν τοῦ Γιβραλτάρ ὑπῆρξε μονότονος καὶ νωθρά! Εἶχα φονεύσει πέντε ἀνδράς ἐν μονομαχίᾳ· καὶ ἔσχον ἔριδα μὲ τὸν συνταγματάρχην τοῦ συντάγματος μου, ὅστις ὠραία ἐζήτησε συγγνώμην πρὶν ἢ ὑποθεσῆαι λαβὴν σοβαρῶν χερσικτῆρα. Εἶχον ἐρωτευθῆ δύο φορές, πλὴν ταῦτα ἦσαν μόνον παιδικαὶ τρέλαι. Ἐπεθύμουν νὰ γίνω ἀνὴρ.

Ὁ καιρὸς ἦλθε τάχιστα· ἡ πρωία τοῦ Βαρτελώ. Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ περιγράψω τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην μάχην, ἀπὸ τὴν ἵποίαν ἡ τύχη ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐκρέματο; Δύο φορές τὸ βθον ἐπερικυκλώθη ἀπὸ Γάλλους θωρακοφόρους, καὶ δύο φορές τοὺς ἐθερίσαμεν μὲ τὸ πῦρ μας. Ἐπτὰ ἵπποι εἶχον πέσει βληθέντες ὑπὸ τὰ σκέλη μου, καὶ ἵππευα τὸν ὄγδοον, ὅταν διαγγελεὺς ἔτρεξε ταχύς, ἔψαυσε τὸ κράνος μου, καὶ ἐχειρίσας μοι διαταγὴν, ἀπεκακρύνθη ραγδαίως καλπάζων.

Τὴν ἡνοιξα βιαστικά, καὶ ἀνέγνωσα·

«Ὁ Πίκτων νὰ προχωρήσῃ ἀμέσως δεξιόθεν».

Ἐνόησα πάραυτα τί συνέβαινε. Μὲ εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἓνα στρατηγόν. Ἄλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμω; Ἡ μεραρχία τοῦ Πίκτωνος ἦτο δύο μίλια μακρὰν, καὶ διὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ τις ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐν μέσῳ διασταυρουμένου πυρὸς πυροβολικοῦ καὶ τουφεκίων. Ἄλλ' ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου.

Εἰς μίαν στιγμὴν συνεπλάκην μὲ ὀλοκλήρον ἴλην προσπαθοῦσαν νὰ μὲ περικυκλώσῃ. Ἀνοιξας δρόμον ἐν μέσῳ τῆς, ἐπροχώρησα θρασύς ἐναντίον μιᾶς πυροβολαρχίας, καὶ κατέκοψα τοὺς πυροβολητάς, πρὶν προλάβουν νὰ βάλουν τὰ κανόνια των εἰς θέσιν ἐνεργείας. Περιβλέψας κύκλῳ εἶδα ὅτι εἶχα εἰσχωρήσει πράγματι εἰς τὸ Γαλλικὸν κέντρον. Πρὶν καλῶς συνειδῶ τὴν τοποθεσίαν, ἐχαιρετίσθην ἀπὸ ὀξείαν φωνὴν γαλλιστί·

— Ἐλατ' ἐδῶ, κύριε!

Ἐπῆκουσα κ' ἐπροχώρησα εἰς τὸ πλάγι ἐνὸς βραχυσώμου ἀνδρὸς μὲ λοφίαν εἰς τὸν πῖλον.

— Ἦλθε ὁ Γρουσσύ;

— Ὅχι ἀκόμη Μεγαλειότατε, ἀπήντησα· ἐπειδὴ ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Χά! εἶπεν αἴφνης, προσκολῶν τοὺς διαπεραστικούς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς στολῆς μου· αἰχμαλώτος;

— "Όχι, Μεγαλειότατε, είπον ύπερηφάνως.

— Κατάσκοπος ;

"Έφερα τήν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος μου, ἀλλὰ μία χειρονομία τοῦ Αὐτοκράτορος μ' ἔκαμε νὰ γίνω διαλλακτικός.

— Εἶσθε ἄνδρες, εἶπε.

"Έλαβα τήν ταμβάκέραν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν μου, καὶ λαβὼν μίαν πρέζαν, ἀπήντησα ἐγχειρίσας αὐτὴν μεθ' ὑποκλίσεως πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

Τὸ γοργὸν ὄμμα του εἶδε τὸ μονόγραμμα ἐπὶ τοῦ καλύμματος.

— Πῶς! εἶσθε Δ' Ἀμβίλλ; Χά! τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν καθαρότητα τῆς προφορᾶς σκι. Καμμίαν συγγένειαν μετ' ὸν Ροδρίκον Δ' Ἀμβίλλ;

— Ὁ πατήρ μου, Μεγαλειότατε.

— Ἦτο συμμαθητῆς μου εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολήν. Ἐναγκαλισθῆτέ με!

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν μου ἐπὶ παρούσῃ ὄλου τοῦ ἐπιτελείου. Εἶτα, συνελθὼν εἰς ἑαυτόν, ἔθηκεν ἀβρῶς εἰς τὴν χεῖρά μου τὴν ἰδίαν μεγαλοπρεπῆ ταμβάκοθήκην του εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἰδικῆς μου, καὶ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἰδικόν του, διέταξεν ἕνα τῶν στραταρχῶν του νὰ με ὀδηγήσῃ ὀπίσω εἰς τὸ σύνταγμα μου.

"Ἐμέθησα τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν τιμὴν τὴν ἐποίαν ἔλαβα, ὥστε ὅταν ἔφθασα εἰς τὰς γραμμὰς μας ἔρρηξα κραυγὴν χαρᾶς, καὶ ἐκέντησα σφοδρῶς τὸν ἵππον μου. Τὸ νοῆμον ζῶον ἐφάνη νὰ συμμερίζεται τὰ αἰσθήματά μου, καὶ σχεδὸν ἐπέτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

"Ἐπὶ τινος ὑψομένης προεξοχῆς ὀλίγας ὀργυῖας ἀπ' ἐμοῦ ἴστατο μεσαιπόλιος ἀξιωματικός, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του. Δὲν εἰξεύρω τί μ' ἐκυρίευσεν, ἀλλὰ βυθίσας τοὺς πτερινιστήρας εἰς τὸν ἵππον μου, ἔτρεξα ἰταμὸς πρὸς αὐτόν, καὶ μετ' ἐν πῆδημα τὸν ὑπερπήδησα, αὐτόν καὶ τὸν ἵππον του.

Κραυγὴ ἀγανακτήσεως ἠγέρθη ἀπὸ τοὺς συνηθροισμένους ἐπιτελεῖς. Ἐστρεψα αἶφνης ὀπίσω, μετ' σκοπὸν νὰ ζητήσω

συγγνώμην, ἀλλ' ἡ φορὰ μου μετ' ἐπικέντησε, καὶ πάλιν ἐμῆσασα εἰς τὰ ἔμπρός, ἐκ νέου ἐπήδησεν ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ, αὐτὴν τὴν φορὰν δυστυχῶς βίψατα καὶ τὸ κράνος του κάτω, διὰ κακοῦ λακτίσματος τοῦ πετάλου τῆς.

— Πιάστε τον! ἐβρυχήθη ὀλόκληρος ὁ στρατός.

Μετ' ἐπέλαβον. Καθὼς μετ' ἀπήγον οἱ στρατιῶται, ἠρώτησα τὸ ὄνομα τοῦ γηραλέου ἀξιωματικοῦ.

— Αὐτός... μπᾶ! εἶνε ὁ Δουξ Ὀδέλλικιον!

"Ἐλιποθύμησα.

Ἐπὶ ἕξ μῆνας εἶχα ἐγκεφαλικὸν πυρετόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας μου, δέκα τεμάχια μυδραλλίων ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸ σῶμά μου, τὰ ὁποῖα εἶχα λάθει χωρὶς νὰ τὰ αἰσθανθῶ ἐν καιρῷ μάχης. Ὅταν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου, συνήντησα τὴν γλυκεῖαν μητιὰν μιᾶς νοσοκόμου ἀδελφῆς.

— Λευκή! ἐψέλλισα ἀσθενῶς.

— Ἐγώ, ἀπήντησε.

— Σὺ ἐδῶ;

— Ναί, φίλτατε! ἀλλά, σιούτ! εἶνε μακρὰ ἱστορία. Βλέπεις, ἀκριβέ μου Τερέντιε, ὁ πάππος σου ἐνυμφεύθη τὴν μεγάλην θεῖαν μου, καὶ ὁ πατήρ σου πάλιν ἐνυμφεύθη τὴν ἀνεψιὰν τῆς μάμμης μου, ἥτις, ἀποθνοῦσα χωρὶς διαθήκην, ἦτο, σύμφωνα μετ' ὸν Γαλλικὸν νόμον....

— Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω, εἶπα.

— Βεβαίως ὄχι, εἶπεν ἡ Λευκή, μετ' ὸν παλαιὸν γλυκὺ της μειδιάμα· εἶχες ἐγκεφαλικὸν πυρετόν· πέσε νὰ κοιμηθῆς.

"Ἐνόησα ἐντοσούτω ὅτι ἡ Λευκή μετ' ἠγάπα καὶ εἶμαι τώρα, φίλτατε ἀναγνώστα, ὁ Σὴρ Τερέντιος Σάκβιλλ, Ταξιάρχης τοῦ Λουτροῦ, καὶ ἡ Λαίδη Λευκή εἶνε Λαίδη Σάκβιλλ.

ΣΕΛΗΝΑ ΣΕΔΙΛΙΑ

Α΄.

Ὁ ἥλιος ἐβασιλευεν ἐπὶ τῆς ἐπαύλεως Σλόπερτων, κ' ἐκκοκίνιζε τὸ παράθυρον τοῦ μονήρους θαλάμου εἰς τὸν δυτικὸν πύργον, ὅπου ἐπιστεύετο ὅτι ἔβγαине τὸ φάντασμα τοῦ Σιρ Ἐδουαρδ Σεδίλια, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ἐπαύλεως. Εἰς τὴν οὐρανὸν ἀπόστασιν ὑψοῦτο τὸ ἐπίχρυσον μαυσαλεῖον τῆς λαίδης Φηλικίας Σεδίλια, τῆς ὁποίας τὸ φάντασμα ἐπεφοίτα τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ οἴκου Σεδίλια, τὸ γειτνιαζὸν πρὸς τὸ μνημεῖον. Ὀλίγον πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς ἐπαύλεως ἐφαίνετο ἐν ἐρείπιον κοινῶς καλούμενον ἢ Φυλακὴ τοῦ Γούη, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνεφανίζετο τὸ πνεῦμα τοῦ Σιρ Γούη (Γκάο) Σεδίλια, ὅστις εἶχεν εὐρεθῆ μίαν πρῶϊαν καταπλακωμένος ἀπὸ μίαν τῶν ἐπάλλξεων πεσοῦσαν. Καὶ ὅμως, καθὼς ὁ δῦων ἥλιος ἐχρῦσωνε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ὠραία καὶ σχεδὸν ἀγία γαλήνη ἐφαίνετο ἐπικεχυμένη περὶ τὴν ἐπαυλιν.

Ἡ Λαίδη Σελήνα ἐκάθητο πλησίον ἐνὸς παραθύρου, ἔχοντος θέαν ἐπὶ τοῦ ἄλσους. Ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο ἀπαλῶς εἰς τὰ στέρνα τοῦ Γερμανικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὅμως ἡ κυρία δὲν ἀνεσῆκωνε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της ἀπὸ τὸν εὐτορνον βραχίονα καὶ τὴν μηκύλην χεῖρα, τὰ ὁποῖα τὴν ὑπεβάσταζον. Ὅταν τὸ σκότος ἐπεχύθη τέλος εἰς τὴν τοπθεσίαν, ἐξαφίσθη, διότι κρότος πετάλων ἵππων ἤχησεν ἐπὶ τῶν λίθων τῆς παρόδου. Μόλις εἶχε σηκωθῆ, καὶ νέος ἀριστοκρατικῆς ὄψεως ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν της.

— Σελήνα μου!

— Ἐδγάρδε! Σὺ ἰδῶ;

— Ναί, παμφιλτάτη.

— Καί...δέν...δέν...εἶδες τίποτε; εἶπεν ἡ Λαίδη μετὰ ραγμένην φωνὴν καὶ νευρικὴν τρέμον, στρεψάσα τὴν ὄψιν πλαγίως διὰ τὴν κρῦψη τὴν συγκίνησιν της.

— Τίποτε...δηλαδὴ τίποτε σημαντικόν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρδος. Ἐπροσπέρασα τὸ πνεῦμα τῆς θείας σου εἰς τὸ ἄλσο, παρετήρησα τὸ φάντασμα τοῦ θείου σου εἰς τὴν καταρειπωμένην φυλακὴν, κ' ἐθεώρησα τοὺς γνωρίμους χαρακτῆρας τοῦ πνεύματος τοῦ προσώπου σου εἰς τὴν συνηθισμένην θέσιν του. Ἀλλὰ τίποτε παραπάνω ἀπὸ αὐτὰς τὰς μικρολογίας, Σελήνα μου. Τίποτε περισσώτερον, ἀγάπη μου, ἀπολύτως τίποτε.

Ὁ νεανίας ἔστρεψεν ὑγροὺς τοὺς καστανοὺς κύκλους τῶν ὀμμάτων του ἐπὶ τοῦ εὐφυοῦς προσώπου τῆς μνηστῆς του.

— Δικέ μου Ἐδγάρδε!...καὶ με ἀγαπᾷς ἀκόμη; Ἀκόμη θὰ ἤθελες νὰ με νυμφευθῆς με ὄλον τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μυστήριον, τὸ ὅποιον με περιβάλλει; Μὲ ὄλην τὴν ἀπαισίαν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας μου; Μὲ ὄλας τὰς δυσσιάνους προρρήσεις τῆς γηραιᾶς τροφοῦ μου;

— Ναί, θέλω, Σελήνα!

Καὶ ὁ νέος ἔφερε τὴν βραχίονά του γύρω, εἰς τὴν λεπτὴν μέσην τῆς κόρης. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐνέβλεπον μετ' ἀρρήτου εὐτυχίας εἰς τὰ πρόσωπα ἀλλήλων. Αἴφνης ἡ Σελήνα ἀνεσκήρτησε.

— Ἄφησέ με, Ἐδγάρδε! ἄφησέ με; Κᾶτι μυστηριώδες...μία μοιραία ὑπόψια...μία σκότεινὴ ἀμφιβολία...μία διαφορὸμένη δυσπιστία με καταπιέζει. Θέλω νὰ εἶμαι μόνη!

Ὁ νέος ἐσηκώθη, καὶ ἔρριψε μακρὸν βλέμμα ἔρωτος ἐπ' αὐτὴν.

— Τότε, θὰ νυμφευθῶμεν εἰς τὰς δεκαεπτὰ.

— Εἰς τὰς δεκαεπτὰ, ἐπανελάθεν ἡ Σελήνα με μυστηριώδη φρικίαν.

Ἠσπᾶσθησαν ἀλλήλους κ' ἐχωρίσθησαν. Καθὼς ὁ κύπος τῶν πετάλων ἐγάνετο εἰς τὴν αὐλήν, ἡ Λαίδη Σελήνα ἐβυθίσθη εἰς τὴν πολυθρόναν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχε ἐγερθῆ.

— Εἰς τὰς δεκαεπτὰ, ἐπανελάβε βραδέως, με τὴν ἰδίαν

μοιραϊαν φρικίαν. "Αχ! πῶς νὰ μάθῃ ὅτι ἔχω ἄλλον σύζυγον ζωντανόν; Τολμῶ νὰ τοῦ φανερώσω ὅτι ἔχω δύο νόμιμα καὶ τρία νόθα παιδιά; Τολμῶ νὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς νεότητός μου; Τολμῶ νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅτι, εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν ἐφαρμάκωσα τὴν ἀδελφὴν μου, ἐμβλοῦσα ἀρσενικόν εἰς τὰ ζαχαρωτά της, ὅτι ἔρριπα τὸν ἐξάδελφόν μου ἀπὸ μίαν αἰώραν εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν; "Ὅτι ἡ κωμαριέρχ ποῦ δὲν μοῦ ἔκαμε τὰ κέφια μου εὐρίσκεται εἰς τὸν πάτον τοῦ λάκκου τῶν ἀλόγων; "Ὅχι! ὄχι! εἶνε παραπολὺ ἀγνός, καὶ ἀγαθός, καὶ ἀθῶρος, διὰ ν' ἀκούσῃ τοιαύτην ἀνοικεῖον ὁμιλίαν!

Καὶ ὅλον τὸ σῶμά της ἔτρεμε, καθὼς ἐταλαντεύετο ἐμπρός καὶ ὀπίσω εἰς παροξυσμὸν πόνου.

Ἄλλὰ τάχιστα ἔγινε γαλήνιος. Σηκώθεις εἰς τοὺς πόδας της, ἤνοιξεν ἓν κρυφόν θυρόφυλλον εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἄκραν θρυαλλίδος ἐτοίμης ν' ἀναρθῇ.

— Αὐτὴ ἡ θρυαλλίς, εἶπεν ἡ Λαίδη Σελήνα, συνέχεται μὲ μίαν ὑπόνομον ἐκείθεν τοῦ δυτικοῦ Πύργου, ὅπου εἶνε φυλακισμένα τὰ τρία παιδιὰ μου· μία ἄλλη διακλάδωσις αὐτῆς εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ὅπου φυλάττονται τὰ ἔγγραφα τοῦ πρώτου γάμου μου. Ἄρκει μόνον ν' ἀνάψω αὐτὴν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὅλη ἡ περασμένη ζωὴ μου ἐξαφανίζεται!

Ἐπλησίασεν ἀναμμένον κηρίον εἰς τὴν θρυαλλίδα.

Ἄλλὰ μία χεὶρ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν βραχίονά της, καὶ ῥήξασα κραυγὴν, ἡ Λαίδη Σελήνα ἔπεσε γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ φαντάσματος τοῦ Σίρ Γκάυ.

Β'.

— Εἰρήνευε, Σελήνα! εἶπε τὸ φάντασμα μὲ κούφια φωνήν.

— Τί νὰ εἰρηνεύσω; ἀπήντησεν ὑψηλόφρων ἡ Σελήνα, καθὼς ἀνέλαβε τὸ θάπρος της. Γνωρίζεις τὸ μυστικὸν τοῦ γένους μας;

— Ναί. Ἐννόει με. Δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς ἐκκεντρικότητας τῆς νεότητός σου. Γνωρίζω τὴν φοβερὰν εἰμαρμένην, ἣτις καταδιώκουσά σε, σ' ἔκαμε νὰ φαρμακώσῃς τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ νὰ πνίξῃς τὴν θαλαμηπόλον σου.

Γνωρίζω τὴν φοβερὰν καταδίκην τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔφερα ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦτον! Ἄλλ' ἐὰν προχωρήσῃς καὶ ἀπαλλαγῇς ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ....

— Λοιπόν; εἶπεν ἓν σπουδῆ ἡ Λαίδη Σελήνα;

— Θὰ γείνουσιν φαντάσματα νὰ σὲ τυραννοῦν!

— Ἔστω, δὲν τὰ φοβοῦμαι, εἶπεν ἡ Σελήνα, ἀνορθουμένη καθ' ὅλον τὸ ὑπερήφανον ἀνάστημά της.

— Ναί, ἀλλά, ἀκριβὴ μου κόρη, εἰς ποῖον μέρος, θὰ ἐμφανίζωνται; Τὸ ἐρείπιον εἶνε ἱερὸν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ σου.

*Ἡ θεία σου ἔχει ἀποκλειστικὸν νόημα τὸ ἄλλος καὶ πρέπει νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἶπω, ὅχι σπανίως ἐπεμβάίνει καὶ καταπατεῖ τὰ ἐδάφη τῶν ἄλλων. Ὁ λάκκος τῶν ἵππων καταχέεται ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς θαλαμηπόλου σου, καὶ ἡ φαρμακωμένη ἀδελφὴ σου περιπλανᾶται εἰς τοὺς διαδρόμους αὐτοῦ.

Ἐνὶ λόγῳ, δὲν ὑπάρχει χῶρος εἰς Σλόπερτων δι' ἄλλο φάντασμα. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἔχω εἰς τὸ μέρος μου, διότι, ξεύρεις, δὲν ἀγαπῶ παιδιά. Σκέψου ὅλα αὐτὰ, παράτολμος κόρη, καὶ κάμε ἀποχήν! Θὰ ἤθελες, Σελήνα, προσέθηκε τὸ φάσμα πενθίμως, θὰ ἤθελες νὰ βιάσουν τὸ πνεῦμα τοῦ προπάππου σου νὰ μεταφέρῃ ἀλλοῦ τὰς διατριβὰς του;

*Ἡ χεὶρ τῆς Λαίδης Σελήνας ἔτρεμε· τὸ ἀναμμένον κηρίον ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ἀτόνους δακτύλους της.

— Ὅχι, ἔκραξεν ἐμπασθῶς, ποτέ! καὶ ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὸ δάπεδον.

Γ'.

*Ὁ Ἐδγάρδος ἐκάπαζε δρομέως πρὸς τὸ Σλόπερτων. Ὅταν ἡ κατατομὴ τῆς ἐπαύλεως εἶχεν ἐκλίπει εἰς τὸ σκότος, ὠδήγησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἵππον του πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς φυλακῆς τοῦ Γκάυ.

— Μόνον ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μένουσιν, εἶπε, κυττάξας τὸ ὠρολόγιόν του εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης. Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ παραβῇ τὸν λόγον του. Θὰ ἔλθῃ.

Ἐσιώπησε, καὶ ἐκύτταξεν ἐναγωνίως μέσα εἰς τὸ σκότος.

— Ἄλλ' ὅτι καὶ ἂν συμβῇ, εἶνε δική μου, ἐξηκολού-

θησε, καθόσον οι λογισμοί του επανήρχοντο μετά πόθου προς την ώραϊαν λαϊδήν την οποίαν είχε καταλίπει. Και όμως αν τὰ εἴξουρεν όλα! "Αν εἴξουρεν ὅτι εἶμαι ἀτιμασμένος και κατεστραμμένος ἄνθρωπος... φαῦλος και ἐξόριστος. Ἐάν εἴξουρεν ὅτι δεκαεσσαῶρων ἐτῶν ἐφόνευσα τὸν Λακτινὸν διδάσκαλόν μου, κ' ἐπλαστογράφησα τὴν διαθήκην τοῦ θεοῦ μου! Ἐάν εἴξουρεν ὅτι ἔσχον τρεῖς συζύγους ἤδη, και ὅτι τὸ τέταρτον θῦμα τῆς ἀτόπου ἐμπιστοσύνης και τῆς ἀτυχῶς εἰδικότητός μου περιμένεται νὰ ἔλθῃ εἰς Σλόπερτεν διὰ τοῦ ἀποφινοῦ τραίνου μαζί με τὸ παιδί της! Ἄλλ' ὄχι· δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ. Ἡ Κωνσταντία δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ. Ὁ Βούρκ ὁ Σφάχτης πρέπει νὰ φροντίσῃ, δι' αὐτό... Χά! ἰδοὺ αὐτός. "Ε;

Αἱ τελευταῖαι λέξεις ἀπηυθύνθησαν πρὸς ἓνα φαυλόδιον μετὸν πῖλον εἰς τὴν ρίνα, ὅστις ἐξάφνα ἐφάνη ἀπὸ τὴν Φυλακὴν τοῦ Γκαῦ.

— Ἐδῶμαι, ἀφεντικὸ· εἶπεν ὁ κακοποιὸς μετὰ ἄχαριν χαμηλὸν τόνον, και πλήρη περιφρόνησιν πρὸς τοὺς γραμματικὸς κανόνας.

— Καλά. Ἄκουσε· κατέχω γεγονότα ποῦ θὰ σὲ στείλουν στοὺς κάτεργο. Γνωρίζω τὸν φόνον τοῦ Μπίλλ Σμίθερς, τὴν ληστεϊάν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, και τὸ ξεμπερδεμα τῆς νεωτέρας θυγατρὸς τοῦ Σίρ Ρεγινάλδου δὲ Οὐόλτων. Μία λέξις ἀπὸ ἐμέ, και οἱ λειτουργοὶ τῆς δικαιοσύνης εἶνε εἰς τὰ ἔχνη σου.

Ὁ Βούρκ ἔτρεψε.

— Ἄκουσε! ὑπῆρέτησε τοὺς σκοποὺς μου, και δύναμαι νὰ σὲ σώσω. Τὸ τραῖνο τῶν πεντέμισυ ἀπὸ τὸ Κλέπχαμ περιμένεται εἰς τὰς ἑννέα και εικοσιπέντε εἰς Σλόπερτων. Δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ φαυλοβίου ἐσπινθήρισαν, καθὼς ἔνευσε πρὸς τὸν Ἐδγάρδον.

— Ἄρκεῖ... Ἐνόησες· πήγαίνε!

Δ'.

Ἡμισυ περίπου μίλιον ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Σλόπερτων, ἡ γραμμὴ Νοτίου Κλέπχαμ και Μέδουαν διέβαινε γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τρέντου. Καθὼς αἱ σκιαὶ τῆς ἐσπέρας ἐγίνοντο

πυκνότεραι, εἷς ἄνθρωπος μετὰ κατὰβέβασμένον πρὸς τὴν ρίνα πῖλον ἠδύνετο νὰ γείνη ὄρατος ἑρῶων πρίονα και ἀξίνην ὑπὸ τὴν μασχάλην του, περιφοιτῶν εἰς τὴν γέφυραν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξηφανίζετο εἰς τὴν σκιάν τῶν ἀντηρίδων τῆς, ἀλλ' ὁ κρότος πρίονος και ἀξίνης ἀκόμη ἐπρόδιε τὴν παρουσίαν του.

Τὴν ἐννάτην ἀκριβῶς ὥραν ἀνεφάνη πάλιν, και διαβῆς τὴν πλευράν τὴν πρὸς τὸ Σλόπερτων, ἀκούθησε τὸν ὄμον του εἰς τὴν ἀντηρίδα, και ἔδωκε μίαν ὄθησιν. Ἡ γέφυρα ἐσεισθη πρὸς στιγμὴν, και εἶτα ἔπεσε μετὰ πλαταγισμοῦ εἰς τὸ νερόν, ἀφήσασα χῶρον ἑκατὸν ποδῶν μεταξύ τῶν δύο ὄχθων. Τοῦτο γενομένου, ὁ Βούρκ ὁ Σφάχτης, διότι ἐκεῖνος ἦτο, μετὰ κατὰχθόνιον ἀνακάγχασμα, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς τροχιᾶς τοῦ διακεθέντος σιδηροδρόμου, κ' ἐπερίμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ τραίνου.

Μέγας τρυγμὸς ὄπισθεν τῶν δασῶν ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισίν του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ Βούρκ εἶδε τὴν λάμψιν ἐρυθροῦ φανοῦ. Τὸ ἔδαφος ἔτρεψε. Τὸ τραῖνον ἔβαινε μετὰ φοβερὰν ταχύτητα. Ἐν δευτερόλεπτον ἀκόμη, και θὰ ἔφθικεν εἰς τὴν ὄχθην. Ὁ Βούρκ, ὁ Σφάχτης, ἐξέφερε σατανικὸν γέλωτα. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ τραῖνον ὑπερπήδησε τὸ χάσμα, καλύψαν ἀκριβῶς ἀρτίαν τὴν σιδηρᾶν γραμμὴν και ἀφοῦ κατεθρυμματίσῃ τὸ σῶμα τοῦ Βούρκ τῷ Γεφυροσειστου, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του διὰ Σλόπερτων.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐχαίρετισεν ὁ Ἐδγάρδος, καθὼς ἤλαυνε πρὸς τὸν σταθμὸν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ τραίνου, ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Βούρκ τοῦ Σφάχτη, κρεμάμενον ἐπὶ τῶν βράχων. Τὸ δεύτερον ἦτο τὸ πρόσωπον τῆς ἐγκταλελειμμένης συζύγου του, προσδλῆπον ἀπὸ τὰς θυρίδας βαγονίου τινὸς δευτέρας θέσεως.

Ε'.

Ἀκατανόμαστος τρόμος ἐφάνη ὅτι εἶχε καταλάβει τὴν Κλαρίσσαν, τὴν θαλαμηπόλον τῆς Λαίδης Σελήνας, καθὼς ἔτρεχε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς κυρίας τῆς.

— "ὦ, μυλαῖδη, τέτοια εἰδήσεις!

— Ἐξηγήσου, εἶπεν ἐγειρομένη ἡ κυρία τῆς.

— 'Εν δυστύχημα συνέβη εἰς τὸν σιδηρόδρομον, κ' ἓνας ἄνθρωπος ἐφρονεύθη.

— Πῶς !... ὄχι ὁ 'Εδγάρδος ! σχεδὸν ἐκραύγασεν ἡ Σελήνα.

— 'Ὅχι, ὁ Βούρκ ὁ Σφαχτής, Λαίδη μου.

— 'Ὁ πρῶτος συζυγός μου ! εἶπεν ἡ Λαίδη Σελήνα πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα. Δίκαιε οὐρανέ, σ' εὐχαριστῶ !

ΣΤ'.

'Η πρωία τῆς 17ης ἀνέτειλε λαμπρὰ εἰς Σλόπερτων.

— 'Ὁραία ἡμέρα διὰ τὸν γάμον, εἶπεν ὁ κληδοναλάφτης εἰς τὸν Σουάιψ, τὸν ἐπιστάτην τῆς ἐπαύλεως Σλόπερτων.

'Ὁ γηραιὸς θεράπων ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του θλιβερῶς.

— 'Ἀλλοίμονον ! δὲν ἔχουν πίστιν τὰ σημάδια, ἐξηκολούθησεν. 'Ἐδῶ κ' ἐβδομηνταπέντε χρόνια, μίαν ἡμέρα *σάν αὐτή, ἡ νεαρὰ κυρία μου....

— 'Ἀλλὰ διεκόπη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς ξένου.

— 'Ἡθελα νὰ ἴδω τὸν Σίρ 'Εδγάρδον, εἶπεν ὁ νήλυς ἀνυπομόνων.

'Ὁ γαμβρὸς ὅστις, μαζὶ μὲ ὄλην τὴν γαμήλιον πομπήν, ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ἔλαβε τὸν ξένον κατὰ μέρος.

— 'Ἐγίνε ! εἶπεν ὁ ξένος, μὲ βραχνὸν ἀπότομον ψίθυρον.

— 'Ἄ ! καὶ τὴν ἐθάψατε ;

— Μὲ τοὺς ἄλλους.

— 'Ἀρκεῖ. Δὲν χρειάζονται ἄλλα πρὸς τὸ παρόν. 'Ἐντάμωσέ με μετὰ τὴν τελετήν, καὶ θὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβὴν σου.

'Ὁ ξένος ἐξεκουμπίσθη, καὶ ὁ 'Εδγάρδος ἐπέστρεψε πλησίον τῆς νύμφης του.

— Κάτι μικρὸν πρᾶγμα εἶχα ξεχάσει, ἀκριβὴ μου Σελήνα· ἄς προχωρήσωμεν.

Καὶ ὁ νέος ἔθλιψε τὴν δειλὴν χεῖρα τῆς ἐρυθριώσης νύμφης του, ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸ ὄχημα. 'Ἡ πομπὴ ἐξήλασεν ἀπὸ τὴν αὐλήν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ βαθύφωνος κώδων τῆς φυλακῆς τοῦ Γκαῦ ἤχησε πενήμιως

Ζ'.

Μόλις εἶχεν ἡ γαμήλιος πομπὴ ἐκκινήσει ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, καὶ ἡ 'Ἀλίκη Σεδίλια, νεωτάτη θυγάτηρ τῆς Λαίδης Σελήνας, ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸν δυτικὸν πύργον, δι' ἄλλειψιν ἐπιτηρήσεως ἐκ μέρους τῆς Κλαρίσσης. 'Ἡ ἀθῶα κορασίς, ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τὸν περιορισμὸν, ἐπλανήθη ἀνὰ τοὺς ἐρημικοὺς διαδρόμους, καὶ τέλος, ἀνοίξασα θύραν τινά, εὗρεθῆ εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρὸς τῆς. 'Ἐπὶ τινὰ ὥραν διεσκέδασεν ἐξετάζουσα τοὺς διαφόρους στολισμοὺς καὶ τὰ κομψὰ μικρολογήματα ἐξ ὧν ἔγεμεν.

Εἶτα θηρεύουσα παιδικὴν τινὰ φαντασίαν, ἐφόρεσε τὰ τρίχαπτα καὶ τὰς λωρίδας τῆς μητρὸς τῆς. Εἰς τὴν ἀσχολίαν ταύτην, συνέβη νὰ θίξῃ ἐν κομβίον, τὸ ὅποιον ἀπεδείχθη νὰ εἶνε ἐλατήριον ἀνοίγον κρυφίαν τινὰ κινητὴν σανίδα εἰς τὸν τοίχον. 'Ἡ 'Ἀλίκη ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καθὼς εἶδεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον, κατὰ τὴν παιδικὴν φαντασίαν τῆς, ἐφαίνετο νὰ εἶνε ἡ θρυαλλὶς πυροτεχνήματος. Λαβοῦσα πυρεῖον εἰς τὴν χεῖρα τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θρυαλλίδα. 'Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Τί θὰ ἔλεγον ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἡ τροφὸς τῆς ;

Ἄφνης ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας τοῦ Σλόπερτων ἐπληξε τὴν ἀκοήν τῆς. 'Ἡ 'Ἀλίκη ἐνόησεν ὅτι ὁ ἦχος ἐσήμαινεν ὅτι ἡ γαμήλιος πομπὴ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν ναόν, καὶ ὅτι δὲν εἶχε φόβον νὰ ἔλθῃ τις νὰ διακόψῃ τὴν διασκέδασίν τῆς. Μὲ παιδικὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἡ 'Ἀλίκη Σεδίλια ἤγγισε τὴν θρυαλλίδα.

Η'.

Τὴν δευτέραν ἀκριβῶς ὥραν τῆς 17ης, ὁ Ροδέρτος Σεδίλια, ὅστις εἶχεν ἀρτίως ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, κατήρχετο συνουσιον τὸν λόφον πρὸς τὸν οἶκον Σλόπερτων.

— 'Ἐὰν δυνθῶν' ἀποδείξω ὅτι θεία μου, ἡ Λαίδη Σελήνα, εἶχεν ὑπανδρευθῆ πρὶν ἀποθάνῃ ὁ πατήρ μου, δύναμαι ν' ἀποκαταστήσω τὰς ἀξιώσεις μου ἐπὶ τῆς ἐπαύλεως Σλόπερτων, ἔλεγε, σχεδὸν μὲ ἀκουομένην φωνήν.

Ἐσιώπησε, διότι κίβνιδιος σεισμός τῆς γῆς ὑπὸ τοὺς πόδας του, καὶ τρομακτικὴ ἔκρηξις, ὡς ἀπειραριθμῶν κκοινῶν, ἐσταμάτησε τὸ βράδισμά του. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἶδε πυκνὸν νέφος καπνοῦ νὰ περιβάλλῃ τὸν ναὸν καὶ τὸν περίβηλον τοῦ Σλόπερτων, καὶ ὁ δυτικὸς πύργος τῆς ἐπαύλεως ἐφαίνετο ν' ἀνατινάσσεται ἀπὸ θεμελίῳ. Ὁ ἀὴρ ἐφάνη ἀνάπλωεως ἀπὸ πίπτοντα συντρίμματα καὶ δύο μαῦρα ἀντικείμενα ἔπληξαν τὴν γῆν πλησίον εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Ροβέρτος τὰ ἀνέλαβε. Τὸ ἐν ἐφαίνετο νὰ εἶνε ὀγκώδης τόμος δεμένος μὲ μεταλλίνα ἐλάσματα.

Κραυγὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Ἐὰ ἀρχεῖα τῆς ἐνορίας!

Ἦνοιξε τὸν τόμον ἐν σπουδῇ περιεῖχε τὸν γάμον τῆς Λίδης Σελήνας μετὰ τοῦ Βούρκ τοῦ Σφάχτη.

Τὸ δεῦτερον ἀντικείμενον εὐρέθη νὰ εἶνε τεμάχιον μεμβράνης. Τὸ ἦνοιξε μὲ τρέμοντας δακτύλους. Ἦτο ἡ ἑλλείπουσα διαθήκη τοῦ Σίρ Ἰακώβου Σεδίλια.

Θ'.

Ὅταν οἱ κώδωνες καὶ πάλιν ἤχησαν ἐπὶ τῆς νεοδημένου ἐνοριακῆς ἐκκλησίας τοῦ Σλόπερτων, ἤχησαν διὰ τὸν γάμον τοῦ Σίρ Ροβέρτου Σεδίλια καὶ τῆς ἐξαδέλφης του, τῶν μόνων μενόντων μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Πέντε νέα φαντάσματα προστετέθησαν εἰς τὸν ὑπερφυσικὸν πληθυσμὸν τοῦ Σλόπερτων. Ἴσως οὗτος ἦτο ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Σέρ Ροβέρτος ἐπώλησε τὸ κτήμα ὀλίγῳ ὕστερον, καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέλαινα σκιὰ ἐφαίνετο ἐπικρεμαμένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐπαύλεως Σλόπερτων.

ΠΟΙΟΙ ΤΙΝΕΣ ΉΣΑΝ ΟΙ ΘΑΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΣ

Α'.

ΟΙ 99 ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ἐξοσιν ἔτη ὕστερον, ὁ γιγαντόσωμος ξενοδόχος τῆς Προβηγκίας ἴστατο προσβλέπων εἰς ἓν νέφος κκοινοροτοῦ ἀνὰ τὴν λεωφόρον.

Τὸ νέφος τοῦ κκοινοροτοῦ ἐμαρτύρει τὴν προσέγγισιν ταξιώτου. Οἱ ταξιδιώται ἦσαν σπάνιοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετὰξὺ Παρισίων καὶ Πρόβηγκίας.

Ἡ καρδίκα τοῦ ξενοδόχου εὐφράνθη. Στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Περιγόρδου, τὴν γυναῖκα του, εἶπε, κρούων τὴν λευκὴν ποδιάν του.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον!.. Κῆμε γλήγορα, καὶ στῶσε τὸ τραπεζομάνδηλο. Βάλε καὶ μιὰ μποτίλλια Σαρλεβοᾶ στὸ τραπέζι. Αὐτὸς ὁ ταξιδιώτης, ποῦ τρέχει τόσο γλήγορα μὲ τᾶλόγῳ του, ἀπὸ τὸ βῆμά του φαίνεται νὰ εἶνε κανένας ἐκλαμπρότατος.

Ἄληθῶς ὁ ὀδοιπόρος, φέρων στολὴν σωματοφύλακος, καθὼς ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ πανδοχείου, δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε φεισθῆ τοῦ ἵππου του. Ρίψας τὰς ἡνίας του εἰς τὸν ξενοδόχον ἐπήδησεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ ἔδαφος. Ἦτο νέος 24 ἐτῶν, καὶ ὠμίλει μ' ἐλαφρὰν Γασκωνικὴν προφορὰν.

— Πεινῶ, *Μορμπλέ!* Θέλω νὰ φάγω.

Ὁ γιγαντόσωμος ξενοδόχος ὑπεκλίθη, κ' ἔδειξε τὸν δρόμον πρὸς καθάριον θάλαμον, ὅπου ἴστατο τράπεζα καλυπτομένη ἀπὸ ὀρεκτικὰ φαγητά. Ὁ σωματοφύλαξ πάρκυτα ἐρρίφθη μὲ τὰ σωστά του. Κοτόπουλα, ὀψάρια καὶ πλακούντια ἐξηφανίζοντο πρὸ αὐτοῦ. Ὁ Περιγόρδος ἐστέναζε καθὼς παρίστατο εἰς τὴν ἐρήμωσιν. Μόνον ἄπαξ ὁ ξένος ἔκαμε διακοπὴν.

— Κρασί!

Ὁ Περιγόρδος ἔφερε κρασί. Ὁ ξένος ἔπιε δώδεκα φιάλας. Τέλος ἠγέρθη ν' ἀναχωρήσῃ. Στραφεὶς πρὸς τὸν ἐν προσδοκίᾳ πανδοχεῖα, εἶπε.

— Χρέωσέ τα.

— Εἰς ποῖον, ὑψηλότατε; εἶπεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ Περιγόρδος.

— Εἰς τὸν Πανεξοχώτατον!

— Τὸν Μαζαρίνον! ἀνέκραξεν ὁ Ξενοδόχος.

— Αὐτόν. Φέρε μου τ'ἄλλο γ' μου.

Καὶ ὁ σωματοφύλαξ, ἐπιθὰς καὶ πάλιν εἰς τὸ εὐνοούμενον ζῶον του, ἀπῆλθε δρομαίως.

Ὁ ξενοδόχος βραδὺς ἐστράφη ὀπίσω εἰς τὸ πανδοχεῖον. Μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὴν αὐλήν, καὶ κρότος πετάλων ἐκ νέου τὸν ἔφερεν εἰς τὴν αὐλόπορταν. Νεαρὸς σωματοφύλαξ, λεπτῆς καὶ χαριέσσης μορφῆς, ἤρχετο καλπάζων.

— Παρμπλέ, ἀγαπητέ μου Περιγόρδη. Πεθαίνω τῆς πείνης, τί ἔχεις διὰ νὰ γευματίσω.

— Κυνηγι, καπόνια, λουκάνικα καὶ περιστέρια, ἐξοχώτατε, ἀπῆντησεν ὁ παχύσαρκος ξενοδόχος, προσκλίνων ἐδαφιαίως.

— Καλά!

Ὁ νεαρὸς σωματοφύλαξ ἐπέζησε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἣτις εἶχε σερβιρισθῆ ἐκ νέου ἀπὸ τὸν ἐπιμελῆ Περιγόρδην, καὶ ἦτις τάχιστα ἐσκουπίσθη καὶ πάλιν ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Ὀλίγο κρασί, καλέ μου Περιγόρδη, εἶπεν ὁ χαριεὺς νέος σωματοφύλαξ, εὐθύς ὡς ἔλαβεν ἀναπνοὴν διὰ νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὁ κάπηλος ἔφερε φρεῖς δωδεκάδας Σαρλεβοᾶ. Ὁ νέος τὰς ἐκένωσε σχεδὸν ἀπνευστί.

— Σιγά—σιγά, Περιγόρδη, εἶπεν ἠρέμα, σείων τὴν χεῖρα

του, καθὼς ἀπεσύρετο βραδὺς, προπορευόμενος τοῦ ἐκπλήκτου καπήλου.

— Ἄλλά, ὑψηλότατε, ... τὸν λογαριασμόν; εἶπεν ἐμεβρόντητος ὁ Περιγόρδος.

— Ἄ, τὸν λογαριασμόν; Χρέωσέ τον!

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς τὴν Βασίλισσαν!

— Πῶς τὴν Μεγαλειότητά της;

— Αὐτήν. Ὑγίαινε, καλέ μου Περιγόρδη.

Καὶ ὁ χαριεὺς ξένος ἀπῆλθε καλπάζων.

Μικρὸν διάλειμμα ἡσυχίας ἐπηκολούθησε, καθ' ὃ ὁ κάπηλος ἠτένισεν ἐπωδύνως εἰς τὴν σύζυγόν του. Αἴφνης ἐξαφίσθη ἀπὸ μέγαν κτύπον πετάλων, καὶ μία ἀριστοκρατικὴ μορφή ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἔξω θύραν.

— Ἄ! εἶπε καλόκαρδος ὁ ὀδοιπόρος. Πῶς, τὰ μάτια μου μὲ γελοῦν; Ὅχι, εἶνε ὁ συμποσιάρχης καὶ λιπαρὸς Περιγόρδης. Περιγόρδη, ἄκουσε, ψοφῶ τῆς πείνας, ἀγομαχῶ, θέλω νὰ φάγω.

Ὁ κάπηλος ἐκάλυψε καὶ πάλιν τὴν τράπεζαν μὲ ποικίλα ἐδέσματα. Καὶ πάλιν αὕτη ἐσαρώθη κ' ἔμεινεν ἐρημος, ὅπως τὰ πεδία τῆς Αἰγύπτου πρὸ τοῦ θαυμασίου σμήνους τῶν ἀκρίδων. Ὁ ξένος ἀνύψωσε τὸ βλέμμα.

— Φέρε μου ἄλλο ἓνα κοτόπουλο, Περιγόρδη μου.

— Ἄδύνατον ἐξοχώτατε· ὄλο τὸ μπουφέ ἄδειασε.

— Μιὰ φέτα χοιρομέρι, τότε.

— Ἄδύνατον, ὑψηλότατε· δὲν ἔχει πλέον.

— Λοιπὸν, τότε, κρασί.

Ὁ κάπηλος ἔφερεν 144 φιάλας, Ὁ εὐπατριδῆς τὰς ἔπιεν ὄλας.

— Πρέπει νὰ πίνῃ κανεὶς ὅταν μπορῇ καὶ τρώγει, εἶπεν ὁ ἀριστοκράτης ξένος, καλόκαρδος.

Ὁ κάπηλος ἐφρικίασεν.

Ὁ ξένος ἠγέρθη διὰ ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ ξενοδόχος ἦλθε βραδὺς ἐνώπιόν του φέρον τὸν λογαριασμόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προσθέσει συγκεκαλυμμένας τὰς ζημίας ὅσας εἶχεν ὑποστῆ ἀπὸ τοὺς προλαβόντας ἐπισκέπτας.

— Ἄ, τὸν λογαριασμόν, χρέωσέ τον.

— Νὰ τὸν χρεώσω! εἰς ποῖον;

— Εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν ὁ ξένος.

— Πῶς! τὴν Μεγαλειότητά του;

— Βεβαίως, ἔχε ὑγείαν, Περιγόρδῃ.

Ὁ κάπηλος ἐγόγγυσεν. Εἶτα ἐξῆλθε, καὶ κατεβίβασεν ἀπὸ τὴν φλιάν τὸ τεχνόσημόν του. Εἶτα παρετήρησεν εἰς τὴν γυναῖκα του.

— Εἶμαι ἀπλὸς ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἐννοῶ τὰ πολιτικά. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ χώρα εἶνε εἰς μεγάλην ἀνακατωσύρα. Μεταξὺ τῆς Αὐτοῦ Πανεξοχότητος, τοῦ Καρδιναλίου, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλίσσης, ἐγὼ εἶμαι ἀφανισμένος ἄνθρωπος.

— Στάσου, εἶπεν ἡ κυρία Περιγόρδου, ἔχω μιὰ ιδέα....

— Κ' αὐτὴ εἶνε;...

— Γίνε καὶ σὺ σωματοφύλακας.

Β'.

Η Μ Α Χ Η

Καταλιπὼν τὴν Προβηγκίαν, ὁ πρῶτος σωματοφύλαξ, ἀπῆλθεν εἰς Νάντην, ὅπου ἔλαβεν ἐπικουρίαν ἐκ 33 ὀπαδῶν. Ὁ δεῦτερος σωματοφύλαξ, φθάσας εἰς τὴν πόλιν τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἐτάχθη ἐπὶ κεφαλῆς 33 ἄλλων. Ὁ τρίτος ἐπισκέπτης τοῦ πανδοχείου τῆς Προβηγκίας, ἐφθασεν ἐν καιρῷ διὰ νὰ ἐκλέξῃ καὶ αὐτὸς 33 σωματοφύλακας.

Ὁ πρῶτος ἤγειτο τῶν στρατευμάτων τοῦ Καρδιναλίου.

Ὁ δεῦτερος ἤγε τὰ στρατεύματα τῆς Βασιλίσσης.

Ὁ τρίτος ἤγε τὰ στρατεύματα τοῦ Βασιλέως.

Ἡ πάλῃ ἤρχισεν. Ἐξηκολούθησε τρομερὰ ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας.

Ὁ πρῶτος σωματοφύλαξ ἐφόνευσε τριάντα ἐκ τῶν στρατιωτῶν τῆς Βασιλίσσης. Ὁ δεῦτερος ἐφόνευσε τριάντα ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως. Ὁ τρίτος ἐφόνευσε τριάντα ἐκ τῶν στρατιωτῶν τῆς Αὐτοῦ Πανεξοχότητος.

Ἐν τῷ μεταξύ, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν σωμα-

τοφυλάκων μεγάλως ἠλαττώθη εἰς τέσσαρας ἀπὸ ἕκαστον μέρος.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ, οἱ τρεῖς προσεζήχοντες πολεμισταὶ ἐπλησίασαν ἀλλήλους.

Συγχρόνως ἐξέβαλον μιάν κραυγὴν.

— Ἄρχμι!

— Ἄθως!

— Ἄρτανιάν!

Ἐπεσον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Καὶ φαίνεται ὅτι μαχόμεθα ἐναντίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, τέκνα μου εἶπεν ὁ Κόμης τῆς Φέρας, πενθίμως.

— Πόσον ἀλλόκοτον! ἀνεφώνησαν ὁ Ἄραμις καὶ ὁ Ἄρτανιάν.

— Ἄς παύσωμεν αὐτὸν τὸν ἀδελφοκτόνον πόλεμον, εἶπεν ὁ Ἄθως.

— Μάλιστα, ἔκραζαν ὁμοῦ.

— Ἄλλὰ πῶς νὰ διαλύσωμεν τοὺς ὀπαδοὺς μας; ἠρώτησεν ὁ Ἄρτανιάν.

Ὁ Ἄραμις ἠλώπισε τὸ ὄμμα. Ἐνόησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἄς τοὺς κόψωμεν!

Τοὺς ἔκψαν. Τρεῖς ἔκψεν ὁ Ἄραμις, τρεῖς ὁ Ἄρτανιάν καὶ τρεῖς ὁ Ἄθως.

Οἱ φίλοι καὶ πάλιν ἐνηγαλίσθησαν ἀλλήλους.

— Πόσον ὅμοια μὲ τοὺς παλαιούς χρόνους! εἶπεν ὁ Ἄραμις.

— Πόσον συγκινητικόν! ἀνέκραξεν ὁ σοβαρὸς καὶ φιλόσοφος Κόμης τῆς Φέρας.

Ὁ ποδοβολητὸς καλπάζοντος ἵππου διέκοψε τὰς περιπτώξεις των. Γιγαντιαία μορφή ταχέως ἐπλησίαζε.

— Ὁ ξενοδόχος τῆς Προβηγκίας! ἀνέκραζαν, σύραντες τὰ ξίφη.

— Ὁ Περιγόρδης!... Κάτω! ἔκραξεν ὁ Ἄρτανιάν.

— Στάσου! εἶπεν ὁ Ἄθως.

Τὸ γιγαντόμορφον πρόσωπον ἴστατο πλησίον των. Ἀφῆκε κραυγὴν.

— Ἄθως, Ἄραμι, Ἄρτανιάν!

— Ὁ Πόρθος! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ἡ τρικανδρία.

— Ὁ ἴδιος!

“Ολοι ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

“Ο Κόμης τῆς Φέρας βραδέως ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Μεγάλη εὐτυχία! Εὐλογημένοι ἡμεῖς, τέκνα μου! “Οσον καὶ ἂν διαφέρουν αἱ γνώμαι μὲς ὡς πρὸς τὰ πολιτικά, ἔχουμεν μίαν καὶ μόνην γνώμην ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδίαν ἀξίαν μὲς. Ποῦ μπορεῖς νὰ βροῖς καλλίτερον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν “Αραμῖν;

— “Η ἀπὸ τὸν Πόρθον; εἶπεν ὁ “Αραμῖς;

— “Η ἀπὸ τὸν “Αρτανιάν; εἶπεν ὁ Πόρθος.

— “Η ἀπὸ τὸν “Αθω; εἶπεν ὁ “Αρτανιάν.

Γ’.

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΑΝΕΡΡΙΧΘΗ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΚΛΙΜΑΚΑ

“Ο Βασιλεὺς κατέβη εἰς τὸν κήπον. Βεδίσας μετὰ προφυλάξεως ἀπὸ τὸν λεῖον δρόμον τῆς δενδροστοιχίας, ἔφθασεν εἰς τὸν τοῖχον τὸν ἀμέσως ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Δεσποίνης. “Αριστέρα ἦσαν δύο παράθυρα κρυπτόμενα ἀπὸ ἀναδενδράδας. Ταῦτα ἤνοιγον εἰς τὰ δώματα τῆς Λαβαλλιέρ.

“Ο Βασιλεὺς ἐστέναξεν.

— Εἶνε ὡς δεκαεννέα πόδες ἕως τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. “Εὰν εἶχα μίαν σκάλαν ὡς δεκαεννέα πόδας τὸ ὕψος, θὰ ἔφθανα ἔς ἐκεῖνο τὸ παράθυρον. Πολὺ λογικόν.

Αἴφνης ὁ Βασιλεὺς προσέκοψεν εἰς κᾶτι τι.

— “Αγιε Διονύσιε! ἀνέκραξε, ρίψας τὸ βλέμμα κάτω.

“Ητο μίαν σκάλα ἀκριβῶς δεκαεννέα ποδῶν τὸ μήκος. “Ο Βασιλεὺς τὴν προσήρμωσε κατὰ τοῦ τοίχου. Τοῦτο ποιῶν, ἔπηξε τὸ κάτω ἄκρον εἰς τὸ ὑπογάστριον ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἔκειτο κεκρυμμένος πλησίον τοῦ τοίχου. “Ο ἄνθρωπος δὲν ἀφῆκε κραυγὴν ἢ γογγυσμόν. “Ο Βασιλεὺς δὲν ὑπόπτευσε τίποτε. “Ανῆλθε τὴν σκάλαν.

“Η σκάλα ἦτο πολὺ κοντὴ. Λουδοβίκος ὁ Μέγας δὲν ἦτο ὑψηλὸς ἄνθρωπος. Εὐρίσκειτο ἀκόμη δύο πόδας κάτω τοῦ παρθύρου.

— Τρομάρα μου! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

Αἴφνης ἡ σκάλα ὑψώθη δύο πόδας ἀπὸ κάτωθεν. Τοῦτο κατὰσκησεν ἱκανὸν τὸν Βασιλέα· ν’ ἀναρριχηθῆ εἰς τὸ παράθυρον. Εἰς τὴν ἀνωτέραν ἕκραν τοῦ θαλάμου ἴστατο μίαν νεανίαν μὲ πυρρὰν τὴν κόμην, καὶ χολὴ τὸν ἕνα πῖδα. “Ετρεμεν ἐκ συγκινήσεως.

— Λουίζα!

— “Ο Βασιλεὺς!

— “Α, Θεέ μου! δεσποίνις.

— “Α, Θεέ μου! Μεγαλειότατε.

Πλὴν ἑλαφρὸς κτύπος εἰς τὴν θύραν διέκοψε τοὺς ἐραστάς. “Ο Βασιλεὺς ἔρρηξε κραυγὴν λύσεως· ἡ Λουίζα, κραυγὴν ἀπελπισίας.

“Η θύρα ἠνοιχθη, καὶ ὁ “Αρτανιάν ἐφάνη.

— Καλησπέρα, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ σωματοφύλαξ.

“Ο Βασιλεὺς ἐσήμανε κωδωνίσκον.

“Ο Πόρθος ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Καλησπέρα, Μεγαλειότατε.

— Συλλάβετε τὸν κ. “Αρτανιάν.

“Ο Πόρθος ἀνέβλεψε πρὸς τὸν “Αρτανιάν καὶ δὲν ἐσάλεψε.

“Ο Βασιλεὺς ἔγεινε σχεδὸν ὀλοπόρφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Καὶ πάλιν ἔκρουσε τὸν κώδωνα. “Ο “Αθως εἰσῆλθε.

— Κόμη, συλλάβετε τὸν Πόρθον καὶ τὸν “Αρτανιάν.

“Ο Κόμης τῆς Φέρας προσέβλεψε τὸν Πόρθον καὶ τὸν “Αρτανιάν, κ’ ἐμειδίασε γλυκᾶ.

— Σάκρη! Ποῦ εἶν’ ὁ “Αραμῖς; εἶπε βιαίως ὁ Βασιλεὺς.

— “Εδῶ εἶμαι, Μεγαλειότατε. Καὶ ὁ “Αραμῖς εἰσῆλθε.

— Συλλάβετε τὸν “Αθω, τὸν Πόρθον, καὶ τὸν “Αρτανιάν.

“Ο “Αραμῖς ὑπέκλινε, κ’ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας.

— Σύλλαβε τὸν ἑαυτὸν σου!

“Ο “Αραμῖς δὲν ἐκινήθη.

“Ο Βασιλεὺς ἀνετριχίασε καὶ ὠχρίασε.

— Δὲν εἶμαι Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ κ’ ἡμεῖς εἴμεθα ὁ Πόρθος, ὁ “Αραμῖς, ὁ “Αρτανιάν, καὶ ὁ “Αθως.

— “Α! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Τι σημαίνει τούτο;

— Σημαίνει, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἄραμις προβαίνων ἐν βῆμα, ὅτι ἡ διαγωγή σας ὡς ἐγγάμιου ἀνδρός εἶνε εἰς ἄκρον ἀνοικίαις. Ἐγὼ εἶμιζι Ἄβελς, καὶ ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς ἀνοικίαις ταύτας. Οἱ φίλοι μου ἐδῶ, Ἄρτανιάν, Ἄθως καὶ Πόρθος, νέοι ἄγνοι τὸ πνεῦμα, ἐπίσης τρομερὰ σκανδαλίζονται. Κυττάξατε, Μεγαλειότατε, πῶς κοκκινίζουν!

Ἐο Ἄθως, ὁ Πόρθος καὶ ὁ Ἄρτανιάν ἐκοκκίνισαν.

— Ἄ! εἶπε συνετῶς ὁ Βασιλεὺς, μὲ διδάσχετε ἐν μάθημα. Εἶσθε ἀφωσιωμένοι καὶ εὐγενεῖς νέοι εὐπατρίδαι, ἀλλ' ἡ μόνη ἀδυναμία σας εἶνε ἡ ἄκρα αἰδημοσύνη σας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης σὺς προσιβάξω ὄλους εἰς Στρατάρχας καὶ Δούκας, ἐξαιρέσει τοῦ Ἄραμι.

— Κ' ἐμένα, Μεγαλειότατε;

— Σεῖς θὰ γείνετε Ἀρχιεπίσκοπος.

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἀνέτειναν τὰ ὄμματα, καὶ εἶτα ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, Ὁ Βασιλεὺς ἐνηγκαλίσθη τὴν Λουίζαν δὲ Λαβκλιέρο, θέλων μὲ τοῦτο νὰ τοὺς κάμη συντροφίαν. Σιωπὴ ἐπῆλθε. Τέλος ὁ Ἄθως ὠμίλησεν.

— Ὅρκισθῆτε, τέκνα μου, ὅτι, δεύτερον μετὰ τὸν ἑαυτὸν σας, θὰ σέβεσθε τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας· καὶ ἐνθυμηθῆτε ὅτι «Μετὰ 40 ἔτη» θὰ ξανανταμωθῶμεν πάλιν.

ΙΣΠΑΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΣΙΤΗΣ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Τὰ ὠρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον ἐσῆμαινον τὴν δεκάτην. Ὁ Διάβολος, ὅστις ἐπέτα περιπλανώμενος ὑπεράνω τῆς πόλεως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀκριβῶς τὴν ὄραν αὐτὴν εἶχε καθίσει εἰς τὴν στέγην μιᾶς ἐκκλησίας, παρὰ τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Ἄλσους καὶ Μογγομερύ. Ἐκ τούτου δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἡ δημώδης δοξασία, ὅτι ὁ Διάβολος ἀποφεύγει τοὺς ἱεροὺς οἴκους, κ' ἐξαφανίζεται ἅμα ἀκούσῃ τὸ Πιστεύω ἢ τὸ Πάτερ ἡμῶν, πρὸ πολλοῦ ἔχει ξεθυμάνει. Μάλιστα οἱ νεώτεροι σκεπτικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἀποστρέφεται τὰς ὀρθοδόξους ταύτας ἐπικλήσεις, αἵτινες ἰδιαζόντως κάμνουσι μνείαν περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἐν μέρει ἀναγνωρίζουσι τὴν δύναμιν καὶ τὴν σημασίαν του.

Κλίνω ὅμως νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἐκλογή τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ νὰ σταθμεύσῃ εἶχεν ἐπηρεασθῆ κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν γειτνίασιν τοῦ τόπου μὲ μίαν πολυάνθρωπον λεωφόρον. Ἀφοῦ ἀναπαυτικῶς ἐγκατεστάθη, ἤρχισε νὰ ἐξέλκῃ τοὺς ἀρμούς μικρᾶς ῥάβδου, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἦτις μετ' ὀλίγον ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὑπερμεγέθης ἀλιευτικὴ καλαμιά, μὲ μηχανισμόν ὅμοιον τηλεσκοπίου, ὁ ὅποιος ἐπέτρεπε τὴν παρέλκυσίν της εἰς ἀπίστευτον μᾶκρος. Προσαρμόσας ἕνα σπάγγον εἰς αὐτὴν, ἐδιάλεξε μίαν μυῖαν ἐκτάκτου εἴδους ἀπὸ

μικράν θήκην τὴν ὁποῖαν ἔφερε μαζί του, καὶ μὲ ἐπιτήθειον κίνημα, ἔριψε τὴν ὄρμιάν του εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ ζωντανοῦ ἐκείνου ρεύματος, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε καὶ ἐπλημμύρει ἀνά τὴν ἰδὴν Μογγομερῦ.

Ἡ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πολὺ ἐνάρτεοι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἣ τὸ δόλωμα δὲν ἔπικνε. Εἰς μάτην ὁ Διάβολος διεζήτηζε καὶ ἀνετάραξε τὸ ρεῦμα κατέναντι τοῦ Δυτικοῦ σιδηροδρόμου, ἣ ἔσυρε τὴν ὄρμιάν του, ὑπὸ τὸ σκίῳφωσ τοῦ Κοσμοπολιτικοῦ, πέντε λεπτὰ ἐπέρασαν, χωρὶς οὔτε ἀθερίνα νὰ τσιμπήσῃ.

— Τρομάρα μου! ἔμορμύρισεν ὁ Διάβολος, πολὺ ἀλλόκοτον αὐτό, πάει ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα δολώματά μου. Ἔστω, ἄς δοκιμάσω ἄλλο.

Καὶ καρφώσας νέον σκώληκα εἰς τὸ ἄγκιστρόν του, μετὰ χάριτος ἔριψεν ἐκ νέου τὴν ὄρμιάν.

Ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς ὑπῆρχεν πᾶσα ἐλπίς περὶ ἄγκας. Ἡ καλαμιά συνεχῶς ἔπαλλεν ἀπὸ τὸν ἀντίκτυπον ἐκάστου τσιμπήματος, καὶ τὰ θηράματα ἦσαν εὐδιάκριτα καὶ λίαν ἐπιθυμητά. Ἀπαξ ἣ δις τὸ δόλωμα προφανῶς ἀνηπάγη, καὶ ἀπεκομίσθη εἰς τὰ ἄνω πατάματα τῶν ξενοδοχείων διὰ νὰ χωνευθῇ ἐν ἀνέσει. Εἰς τοιοῦτους καιροῦς, ὁ ἐμπορικὸς καὶ χρηματιστικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Διάβολος ἔσειε τὴν ὄρμιάν του, θὰ ἔκαμνε νὰ σκιρτήσῃ ἣ καρδιά τοῦ Ἰσαὰκ Οὐάλτων.

Ἄλλ' αἱ προσπάθειά του ἦσαν ἀτυχεῖς· τὸ δόλωμα πάντοτε ἀπεκομίζετο χωρὶς ν' ἀγκιστρεύσῃ τὸ θήραμα, καὶ ὁ Διάβολος ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του.

— Τοὺς εἶχα ἀκουστά μου αὐτοὺς τοὺς Ἀγιοφρχικισκανοὺς ἀπὸ πρὶν, ἔμορμόρισε· ἄς πιάσω ἕναν, καὶ ἀρκεῖ! ἐπρόσθεσε κακοβούλως, ἐνῶ ἐξαναδόλωνε τὸ ἄγκιστρόν του.

Ἀπότομον τράβηγμα καὶ ἀνατριχιαστικὸς κυματισμὸς τοῦ σπάγγου, ἐπῆλθε τότε, καὶ τέλος, μὲ μεγάλον κόπον, ἀπέβιβασεν ἕνα εὐτραφῆ, ὡς διακοσίων λιτρῶν τὸ βάρος, μεσίτην, ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ναοῦ.

Καθὼς τὸ θῦμα ἔκειτο ἀσπαῖρον ἐκεῖ, ἦτο προφανὲς ὅτι ὁ Διάβολος δὲν ἐβιάζετο ν' ἀποσπάσῃ τὸ ἄγκιστρον ἀπὸ τὰ οὐλά του· οὔτε ἐδείκνυεν εἰς τὴν λεπτοφυῆ ταύτην ἐγγείρησιν τὴν

ἀβρότητα ἐκείνην τῶν τρόπων, καὶ τὴν ἐπίχρην ἐπιχειρηματικότητά, ἣτις συνήθως τὸν διέκρινε.

— Ἔλα, εἶπε στρυρνός, δράττων τὸν μεσίτην ἀπὸ τὸν ζωστήρα του, ἄφησε αὐτὴν τὴν κλάψα καὶ τὸ βογγητό. Μὴν κολακεύεσαι νὰ πιστεύῃς ὅτι εἶσαι καὶ πρέζα ποῦ ν' ἀξίζῃ. Ἡμουν βέβαιος ὅτι θὰ σ' ἐτσάκωνα. Ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου.

— Δὲν εἶνε αὐτό, ἀφέντη μου, ποῦ μὲ ταράττει. ἐθρήνησεν ὁ ἀτυχὴς ἄθλιος, καθὼς ἐπιπόνως ἀπῆλλαξε τὴν κεφαλήν του, ἀλλὰ διότι ἐγελάσθη ἀπὸ τέτοιο ἐλεεινὸ δόλωμα. Τί θὰ 'ποῦν γιὰ μένα ἐκεῖ κάτω; Ν' ἀφήσω μεγάλα κελεπούρια νὰ μοῦ φύγουν, καὶ νὰ πιαστῶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο παληόπραγμα ἐνὸς παρᾶ, προσέθηκε, γογγύζων καὶ ἐμβλέπων εἰς τὴν μυῖαν τὴν ὁποῖαν ὁ Διάβολος ἐκ νέου προσήρμοζεν, αὐτὸ εἶνε, μὲ συγχωρεῖτε, ἀφέντη μου, ποῦ μὲ φουρκίζει.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Διάβολος φιλοσοφικῶς, ποτὲ δὲν ἔχω πιάσει κανένα ποῦ νὰ μὴν ἔχη 'πεῖ αὐτό· ἀλλ' εἶπέ μου, εἶνε τίποτε, καμμιά καλὴ δουλειὰ ἐκεῖ κάτω; Ἰδοὺ μία ἀπὸ τὰς δημοφιλεστέραις μυῖαις μου, ἣ πράσινη πεταλούδα, ἐξηκολούθησεν, ἐπιδείξας σμαραγδοειδῆ έντομον, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ κυτίον του. Αὐτή, ἣ ὁποῖα ἐν γένει θεωρεῖται ἐξαιρετος εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἐκλογῶν, οὔτε κἂν ἔχει τσιμπηθῆ ποτέ. Ἴσως ἣ ἐξυπνάδα σου, ἣτις μὲ ὄλον τὸ ἄτυχον αὐτὸ κερσάτι, εἶνε ἀνκαμφισβήτητος, προσέθηκεν ὁ Διάβολος, μὲ χαρίεσσαν ἐπάνοδον πρὸς τὴν συνήθη ἀβρότητά του, θὰ ἤμπορήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον, ἣ νὰ ὑποδείξῃ τι πρὸς ἀντικατάστασιν.

Ἐμεσίτης ἔριψε βλέμμα εἰς τὰ περιεχόμενα τοῦ κυτίου μὲ ὑπέροφρον μειδιάμα.

— Παραπολὺ ἀρχαῖα, ἀφέντη μου, ἐπέρασαν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν μόδα. Καὶ ὅμως, προσέθηκε, μὲ βλέμμα πλήρες ἐνδιαφέροντος, μὲ τὸ ἀζημίωτον, θὰ μπορούσα νὰ προσφέρω κἄτι, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ ἐχρησίμευε ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρολογήματα. Δότε μου, ἐξηκολούθησε, μὲ σοβαρόν, ἔμφροντιν τρόπον, μικρὰ ποσοστά καὶ συναλλαγματικὴν ἀπέναντι, καὶ εἶμαι δικὸς σας.

— Εἶπε τοὺς δρους σου, εἶπε σπουδαίως ὁ Διάβολος.

— Τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ ἐν ἐπὶ ταῖς ἐκκτὸν ἐφ' ἔλων
δῶσαν συλλαμβάνετε, καὶ ἡ δουλειὰ τελειώσεται.

Ὁ Διάβολος σύννους ἐθάπυευσεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν
οὐρανὸν του. Ἦτο ἀσφαλὴς ὅπως ὅποτε περὶ τοῦ μεσίτου, καὶ
μικρὸς ἦτο ὁ κίνδυνος.

— Καλὰ, γίνεται, εἶπε.

— Σταθῆτε μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ πολύτροπος μεσίτης,
εἶνε καὶ μερικὰ συνέπειαι. Δότε μου τὴν καλαμιὰ σας, κί
ἀφῆστε με νὰ προσαρμώζω τὸ δόλωμα μόνος μου. Χρειαίεται
ἐπιδέξιον χεῖρα, ἀφέντη μου· καὶ αὐτὴ ἡ ἐγνωσμένη πολυ-
πειρία σας ἢμπορεῖ ν' ἀποτύχη. Ἀφῆστε με μόνον μισὴν ὥραν,
καὶ ἂν λάβητε ἀφορμὰς νὰ παραπονεθῆτε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
μου, θὰ χάσω τὴν παρακαταθήκην—ἐνοῶ τὴν ἐλευθερίαν μου.

Ὁ Διάβολος προσεχώρησεν εἰς τὴν αἵτησίν του, προσέκλινε,
καὶ ἀπεσύρθη. Κατελθὼν μετὰ χάριτος εἰς τὴν ὁδὸν Μογγο-
μερῦ, εἰσήλθεν εἰς τὸ ἐμπορικὸν ἐνδυμάτων Μὴδ καὶ Σας,
ἔπου, ἀφοῦ ἐνεδύθη ὡς τέλειος καλλωπιστής τοῦ συρμῶ, ἐξήλ-
θεν ἀνὰ τὴν λεωφόρον πρὸς ἰδίαν τέρψιν του. Ἀποφασίσας νὰ
λησμονήσῃ πρὸς ὥραν τὸν ἐπαγγελματικὸν χαρακτῆρα του,
ἀνεμίχθη μὲ τὸ ρεῦμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ ἀπήλαυσε,
μὲ τὴν ἀμετρον ἐκείνην δεκτικότητα πάσης ἐξάψεως τὴν ἰδιό-
ζουσαν εἰς τὴν φύσιν του, τὸν στρόβιλον, τὴν δίνην, καὶ τὸν
πυρετὸν τοῦ λαοῦ, ὡς καθαρῶς αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν, ἀνό-
θευτον ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν συμ-
φερόντων.

Ὅτι ἔκαμε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἱστο-
ρίαν μας. Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν μεσίτην, τὸν ὁποῖον ἀφήσα-
μεν ἐπὶ τῆς στέγης.

Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Διάβολος εἶχεν ἀποχωρήσει, οὗτος
ἐπιμελῶς ἔσυρεν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἐν φύλλον χάρτου,
καὶ τὸ ἐκόλλησεν ἐπὶ τοῦ ἀγκίστρου.

Μόλις ἡ ὄρμειά κατῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους, καὶ
ἤσθάνθη τὸ δάγκμα. Τὸ ἀγκίστρον εἶχε καταποθῆ. Εἰς μίαν
στιγμὴν, ὁ μεσίτης ἀνέσυρεν ἐπάνω τὸ θῦμα του, τὸ ἀπῆλ-
λαξεν ἀπὸ τὸ ἀγκίστρον, καὶ διευθέτησεν ἐκ νέου τὴν ὄρμειάν
του. Δεύτερον δάγκμα, καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα. Τρίτον

καὶ τέταρτον. Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἡ στέγη ἐγέμισεν ἀπὸ ἀσπί-
ρουσαν ἄγγραν.

Ὁ μεσίτης διέκρινεν ὁ ἴδιος ὅτι πολλοὶ τούτων ἦσαν προ-
σωπικοὶ φίλοι του· μάλιστα τινὲς αὐτῶν ἦσαν τακτικοὶ θαμι-
σταὶ τοῦ ἰδρύματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τῶρα εἶχον θλίτως ἐξό-
κειλει. Ὅτι ὁ μεσίτης ἠσθάνετο κάποιαν εὐχρηστίστην διότι
ἐχρησίμευεν ὡς ὄργανον ὅπως γίνωνται οὕτω ἀνάγκαστοι οἱ
συνάδελφοί του μεσίται, κανεὶς γνωρίζων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θ' ἀμριβάζη.

Ἄλλ' ἰσχυρότερον κτύπημα εἰς τὴν ὄρμειάν του, τὸν ἔκαμε
νὰ συγκεντρώσῃ ὅλην τὴν δύμωμιν καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του.
Ἡ μαγικὴ καλαμιὰ ἐκάμφθη ὡς μάστιξ ἀμαξήλατου. Ὁ
μεσίτης ἐβάσταξε γερὰ, βοηθούμενος ἀπὸ τὰ προτειχίσματα
τῆς στέγης. Παρ' ὀλίγον θὰ τοῦ ἔφρευγε ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ
μετὰ πολλοῦ κόπου κατόρθωσε ν' ἀνασύρῃ τὴν ἄκραν τοῦ
σπάγγου. Τέλος, μετὰ γενναίαν προσπάθειαν, ἀνείλκυσε εἰς
τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς, ἐν παλαιῶν ἀντικείμενον. Ἀλαλαγμὸς
ὅμοιος μὲ πανδαϊμόνιον διέσχισε τὸν ἀέρα, ἅμα ὁ μεσίτης ἐπι-
τυχῶς ἀπέθεσεν εἰς τοὺς πόδας του—τὸν Διάβολον τὸν ἴδιον!

Οἱ δύο ἐκύτταζαν βλόσυροι ἀλλήλους. Ὁ μεσίτης, ἴσως διότι
ἐνθυμεῖτο τὴν προηγουμένην δεξιότητά του, δὲν ἔδειξε μεγάλην
σπουδὴν ὅπως ἀποσπάσῃ τὸ ἀγκίστρον ἀπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ
ἀνταγωνιστοῦ του. Ὅταν τέλος τοῦτο ἔγεινεν, ἠρώτησεν ἡσύ-
χως ἂν ὁ Διάβολος ἦτο εὐχρηστικὸς. Αὐτός, ὁ καλοφορεμέ-
νος κύριος, ἐφάνετο ἀπεροσφημένος εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ δολώ-
ματος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκβάλῃ ἀρτίως ἀπὸ τὸ στομα του.

— Εἶμαι, εἶπε τέλος, καὶ σὲ συγχωρῶ· ἀλλὰ πῶς τὸ ὄνο-
μάξεις αὐτό;

— Σκύψε, ἀπήντησεν ὁ μεσίτης, ἐνῶ ἐκούμβωνε τὸ ἐνδυμὰ
του, ἔπιμψε νὰ φύγῃ.

Ὁ Διάβολος ἔκλινε τὸ οὖς.

— Τὸ ὄνομάξω Ἀγριόγατον.

ΤΟ ΣΥΜΒΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Μίαν ωραίαν παραμονήν τοῦ Νέου Ἔτους, θὰ εἶνε σαράντα χρόνια ἀπὸ τότε, ὁ πᾶτερ Βικέντιος ἀργὰ ἐτράβα τὸν δρόμον του ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀμμολόφους τῆς Μισσιὸν¹ Δολόρες. Καθὼς ἀνερχόμην εἰς τὴν κορυφὴν τῆς δειράδος πέραν τῆς Ἀποστολῆς Κρήκ, τὸ ἀνοιχτόν, φέγγον πρόσωπόν του εὐκόλα θὰ ἤμποροῦσε νὰ τὸ ἐκλάβῃ τις ὡς τὴν εὐεργετικὴν εἰκόνα τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, τόσον μελιχρὸν ἥτο τὸ μεϊδιάμα του καὶ τόσον ἀμυδροὶ αἱ χαρακτῆρές του. Διότι ὁ μοναχὸς ἦτο ἄνθρωπος ἐγνωσμένης ὑπολήψεως καὶ χαρακτῆρος· ἡ ὑπηρεσία του εἰς τὴν ἱεράν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ὑπῆρξε λίαν ἱεροπρεπῆς καὶ ἐγκάρδιος· ἐλατρεῦετο ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀγρίους, καὶ εἶχεν ἐπιτύχει νὰ ἐντυπώσῃ τὴν ἀτομικότητά του τόσον ἰσχυρῶς ἐπ' αὐτῶν, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά ἐλέγετο ὅτι τοῦ ὁμοιάζαν θαυμασίως κατὰ τοὺς χαρακτῆρας.

Καθὼς ὁ ἄγιος ἄνθρωπος ἔφθασεν εἰς τὸ ἐρημικώτερον μέρος τοῦ δρόμου, φυσικὰ ἐβύθισε τοὺς πτεριστῆρας εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ἡμιόνου του, ὡς διὰ νὰ ταχύνη τὸ σεμνοπρεπὲς ἐκεῖνο βῆμα, τὸ ὁποῖον τὸ εὐάγωγον ζῶον εἶχε συνειθίσει ἐκ μακρᾶς πείρας τῶν ἔξων τοῦ κυρίου τῆς. Ἡ τοποθεσία εἶχε φήμην δυσάρεστον. Ναυτικοί, λιποτάκται ἀπὸ φαλαινοθηρίδας, εἶχον ἐμφανισθῆ νυκτοβατοῦντες περὶ τὰ κράσπεδα τῆς πόλεως, καὶ αἱ χαμηλαὶ ὀγκώδεις δρύες αἵτινες παντοῦ περιέβαλλον τὴν ὁδὸν ἤμποροῦσαν εὐκόλα νὰ γίνουιν τὸ καταφύγιον ἀπεγνωσμένου τινὸς φυγάδος.

(¹) Ἱερὰς Ἀποστολῆς τῶν Ἀλγηδόνων.

Ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν τούτων ἐμποδίων, ὁ διάβολος, τοῦ ὁποῖου γνωστὴ ἡ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἔχθρα, ἐλέγετο ὅτι κάποτε ἐσύχναζεν εἰς τὰ πέριξ ὑπὸ μορφὴν τερατώδους φαλαινοθήρα, ὅστις εἶχεν εὖρει τὸν θάνατον ἐνῶ ἦτο μεθυσμένος ἀπὸ μίαν ἀρπάγην εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς συντρόφου. Τὸ φάντασμα τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου θαλασσινοῦ συχνὰ εἶχε παρατηρηθῆ καθήμενον ἐπὶ τοῦ λόφου περὶ τὴν ἀμφιλύκην τῆς ἐσπέρας, ὠπλισμένον μὲ τὸ προσφιλὲς σύνεργόν του, καὶ μ' ἓνα σωλῆνα περιέχοντα κουλούραν σχοινίου, κυττάζων νὰ ἴδῃ κανένα βραδύνοντα ὁδοπόρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ἐπιδεξιότητα.

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ καλὸς Πατὴρ Ζωζὲ Μαρία τῆς Μισσιὸν Δολόρες δις εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν βρυκόλακα ψαζῶν ὅτι μίαν φορὰν, ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Σάν-Φρανσίσκο, ἀσθμαίων ἀπὸ τὴν κούρασιν ἐνῶ ἀνερχόμην εἰς τὸν λόφον, κατετρόμαξεν ἀπὸ μίαν στεντοριὰν κραυγὴν :

— Νά! ἡ φάλαινα....

μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησεν ἀμέσως τεραστία ἀρπάγη, ἥτις ἐχώθη εἰς τὴν ἄμμον, ὅσο πλάγι του· ὅτι μίαν ἄλλην φορὰν, μόλις ἐξέφυγε τὸν ὄλεθρον, ἀφοῦ ἡ κουκούλα του ἐσχίσθη ἀπὸ το διαβολικὸν ἄγκιστρον, καὶ ἀνηράγη ἐν θριάμβῳ. Ἡ δημοσία γνώμη φαίνεται ὅτι διηρέθη ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ἰδιαιτέρας προτιμήσεως τοῦ διαβόλου ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ζωζέ, καὶ οἱ μὲν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἡ ἄκρα εὐσέβεια τοῦ μοναχοῦ ἐξηρέθισε τὴν ἐμπάθειαν τοῦ Πονηροῦ, ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι ἡ μεγάλη παχυσαρκία καὶ τὸ λίπος του τὸν ἔκαμνον, ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν, ἐπικερδὲς θήραμα πρὸς ἄγραν.

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ πᾶτερ-Βικέντιος ἐκλινε νὰ περιφρονῇ τὸ φάντασμα τοῦτο, ὡς καινοτομίαν αἰρετικὴν, ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ ἱστορία τοῦ Κονσέπτσιον¹, τοῦ ἐξωτικοῦ Βοηλάτου, τοῦ ὁποῖου ὁ τρομερὸς βρόχος ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ὅσον καὶ ἡ ἀρπάγη τοῦ φαλαινοθήρα Ὁ Κονσέπτσιον, ὅταν ἔζη ἐν σαρκί, ὑπῆρξε περίφημος βουκόλος καὶ βοσκὸς ἀγρίων ἵππων, καὶ ἐλέγετο ὅτι

(¹) Ἡ λέξις σημαίνει Σύλληψις (τῆς Ἁγίας Ἄννης). Παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς συνηθίζονται τὰ τοιαῦτα, ὡς κύρια ὀνόματα.

εἶχε κυνηγήσει τὸν διάβολον ὑπὸ μορφήν ἀγρίου ἵππου καθ' ἕλον τὸν δρόμον ἀπὸ Σάν Λουὶ Ὁμπισπο εἰς Σάν Φραντσέικο, ποιήσας τάξιμον νὰ μὴ ἐγκτακλίπη τὸ κυνήγιον πρὶν συλλαβῆ τὸν μετημφισμένον Ἀρχιεχθρόν.

Τότε ὁ διάβολος τὴν ἐπρόλαβεν, ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν μορφήν του, ἀλλ' ἐκράτησε τὸν ἀτυχῆ βοηλάτην εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνοήτου ταξίματος του· καὶ ὁ Κονσέπτσιον ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ διατοέχη τὴν ἀκτὴν ἐπάνω εἰς ἓν ἐξωτικὸν ἄτι, ποικίλων τὴν μονοτονίαν τῆς αἰωνίου καταδιώξεώς του μὲ τὸ νὰ βίπτῃ βρόχους εἰς τοὺς ὁδοιπόρους, σύρων αὐτοὺς εἰς τὰς πτέρνας του μεχριστότου τυχὸν συλληφθῶσι, μισοπνιγμένοι, εἰς τὸ πλάγι τοῦ δρόμου.

Ὁ μοναχὸς ἔτεινε προσεκτικῶς τὰ ὄτα μῆπως ἀκούτῃ τὸν ποδοβολητὸν τοῦ τρομεροῦ τούτου δρομέως. Ἀλλὰ κανεὶς κρότος δὲν διέκοπτε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός· ἀκόμη καὶ τὰ πέταλα τῆς ἰδίας μούλας του ἐχύνοντο ἀθουβῶς εἰς τὴν λεπτὴν ἄμμον· πότε καὶ πότε εἶς κόνικλος ἐπήδα ἐλαφρὰ πλησίον του, ἢ ἀρουραῖος ἐφευγεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους. Ὁ μελαγχολικὸς κρότους τοῦ ὥρολογίου, ἀπὸ τὰς παρακειμένους βαθμίδας τῶν προθύρων τῆς Ἀποστολῆς Κρήκ' ἤρχετο πρὸς αὐτὸν τόσον ἀσθενῆς καὶ σπασμωδικός, ὥστε ἐφαίνετο σχεδὸν ὡς ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος μᾶλλον ἢ ὡς πραγματικότης τοῦ παρόντος.

Εἰς ἐπίμετρον δυσφορίας, μία ἀπὸ τὰς βαρείας ἐκείνας θαλασσίας ὀμίχλας, τὰς ἰδιαζούσας εἰς τὸν τόπον, ἤρχισε νὰ πυκνοῦται ἀνάμεσα εἰς τὰ βουνά, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐπλάκωσε καὶ τὸν ἐτύλιξε μέσα τῆς. Ἐνῶ ἐπροσπάθει νὰ διαφύγῃ τὰς κρούας περιπτύξεις τῆς, ὁ πάτερ Βικέντιος ἀπροσέκτως ἔχωσε τοὺς βαρεῖς πτερινιστῆρας του εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ἡμίονου, καθὼς τὸ ἀμηχανοῦν τοῦτο ζῶον ἐδίσταζεν ἐπὶ τῆς ἡμισφῆς ἀποτόμου κατωφερείας. Ἐὰν τὸ πτωχὸν ζῶον ἠγανάκτησε πρὸς τὴν καινοφανῆ ταύτην ὕβριν, ἢ ἂν ἀπὸ τινος χρόνου ἐσκέπτετο περὶ τῶν δυταρέστων τοῦ νὰ ἱππεύεται ἀπὸ ἱερέα, δὲν ἐγνώσθη, μόνον ἐξαφνα ἀνεσήκωσεν ἀποτόμως τὰς πτέρνας, καὶ ἔρριψε τὸν αἰδέσιμον ἄνδρα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς

του, καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ κατόρθωμα τοῦτο, ἀπαθῶς ἐκλίνε τὰ γόνατα, καὶ ἐκυλίσθη κατόπιν τοῦ ἱππέως του.

Ὁ μοναχὸς ἐκλίνε πολλὰς βόλτας, ἀκολουθούμενος κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν ὄπισθεν ἡμίονον. Εὐτυχῶς τὸ μικρὸν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη καὶ τοὺς δύο ἦτο ἐξ ἄμμου, ἦτις ἐβυβίστε εἰς τὸ ὑπέρογκον βάρος, καὶ τοὺς μισοθέαψε χωρὶς ἄλλην βλάβην. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὁ ταλαίπωρος ἔκειτο ἀκίνητος, μάτην προσπαθῶν νὰ συλλέξῃ τὰς δισκορπισμένους αἰσθήσεις του. Μία χεὶρ ἀνευλαβῶς ἐτέθη ἐπὶ τοῦ περιλαχιμίου του, καὶ ἀπότομος συσσεισμὸς συνέτεινε ὅπως ἀναλάβῃ τὴν συνείδησίν του. Καθὼς ὁ μοναχὸς ὑπηγέρθη κλαυθόμενος εἰς τοὺς πόδας του, εὔρεν ἀντιμέτωπον ἓνα ξένον.

Ὁρώμενος ἀμυδρῶς μέσῳ τῆς ὀμίχλης, καὶ ὑπὸ περιστάσεις, αἵτινες, ὅπως τὸ ὀλιγώτερον εἶπωμεν, δὲν ἦσαν ἱκαναὶ ὅπως προκαταλάβωσιν εὐνοϊκῶς τινὰ, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἶχεν ἀνεκφράστως μυστηριώδη καὶ ληστρικὴν τὴν ὄψιν. Μικρὸν ναυτικὸν ἔνδυμα ἐσκέπαζε τὸ σῶμα του, καὶ μέγας πῖλος, μὲ ὠτίδας ἔκρυπτε τοὺς χαρακτηρισμοὺς του, ἐπιτρέπων μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ λάμπουσιν εἰς τὰ βᾶθη. Μὲ βεθὺν γογγυσμόν, ὁ μοναχὸς ἐξωλίσθησεν ἀπὸ τὴν περίπτυσιν τοῦ ξένου, καὶ κατέπεσε πάλιν εἰς τὴν ἄμμον τὴν μαλακὴν.

— Στὴ ζωὴ ἐνὸς μπακαλιάρου! εἶπε μικροπονήρως ὁ ξένος, δὲν ἔχεις περισσότερα κόκκαλα ἢ τὸ παχὺ κουφάρι σου ἀπὸ ἓνα ἀφρόψρο! φέρ' ἓνα χέρι, ἐδῶ! ἔγινε μούλα, ἴσα! καὶ ἔσυρε τὸν καλόγηρον εἰς ὑψηλὸν τόπον. Τώρα, εἶπέ, ποῖος καὶ τί εἶσαι;

Ὁ μοναχὸς δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ σκεφθῇ ὅτι τὴν ἐρώτησιν μᾶλλον ἔπρεπεν αὐτὸς καταλληλότερον νὰ τὴν ἀπευθύνῃ· ἀλλὰ μὲ παράδοξον μίγμα ἀξιοπροπειίας καὶ τρόμου ἤρχισε ν' ἀπαριθμῇ τοὺς διαφόρους τίτλους του, αἵτινες οὐδαμῶς ἦσαν σύντομοι, καὶ μόνον θὰ ἤρκουν νὰ ἐμβάλουν θεὸς εἰς τὰ στέρνα συνήθους ἀντιπάλου. Ὁ ξένος ἀνευλαβῶς διέκοψε τὰς ἐπισήμους φράσεις του, καὶ διαβεβαιώσας αὐτὸν ὅτι ἓνα παπᾶν ἐζήτηει ἴσα—ἴσα, ψυχρῶς ἔβαλεν εἰς τὸν γέροντα τὸν πέτασόν του, ὅστις τοῦ εἶχεν ἐκπέση ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ τὸν συνεδέσῃ πᾶραυτα εἰς ἓν θέλημα πνευματικῆς παραμυθίας εἰς ἓνα ἄνθρωπον ὅστις ἔπνεε τὰ λείσθια.

— Και νὰ σκέπτομαι, εἶπεν ὁ ξένος, ὅτι παρ' ὀλίγον θὰ ἐσκόνταπτα ἐπάνω σὸν ἄνθρωπον ὅπου ζητοῦσα! Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάχχου! Αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα! Ἔλα, πᾶμε γλήγορα, δὲν ἔχομεν καιρὸν γιὰ χάσιμο.

Ὅπως εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους συμβαίνει ὁ θετικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ξένου, καὶ ἐκτὸς τούτου κάποιον αὐθεντικὸν ἦθος ἐξουσίας, κατενίκησε τὰς μικρὰς ἀντιρρήσεις τὰς ὁποίας δυνατόν νὰ ἔτρεφεν ἀσθενῶς ὁ καλόγηρος κατὰ τὴν ἀξιοσημείωτον ταύτην αὐτυχίαν. Ἡ πρόσκλησις εἰς πνευματικὸν ὑπόουρημα ἦτο προσέτι μία τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῆ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλ' ἔτεινε κατὰ τι νὰ ἄρη τὸν δεισιδαίμονα φόβον, μεθ' οὗ εἶχεν ἀρχίσει νὰ θεωρῆ τὸν μυστηριώδη ξένον.

Ἄλλ' ἀκολουθῶν εἰς εὐλαβῆ ἀπόστασιν, ὁ μοναχὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρήσῃ μὲ ἀνατριχίασμα φρίκης ὅτι τὰ βήματα τοῦ ξένου δὲν ἄφηναν ἴχνη ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ ἡ μορφὴ του ἐφαίνετο κατὰ στιγμὰς ὠχρῆ καὶ νὰ ἐνσαρκοῦται μὲ τὴν ὀμίχλην, ὥστε ὁ ὅσιος ἄνθρωπος ἠναγκάζετο νὰ περιμένη πότε ν' ἀναφανῆ ἐκ νέου. Εἰς ἓν ἐκ τῶν διαλειμμάτων τούτων τῆς ἀμμηχανίας, ἤκουσε τὸν ἦχον τοῦ ὥρολογίου τῆς πόρρω ἀπεχούσης Ἀποστολῆς, σημαίνοντα τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου. Μόλις τὸ τελευταῖον πληγμὰ ἐξέλιπε, καὶ τὸ ἄγγελμα ἀνηράγη καὶ ἐπανελήφθη ἀπὸ πλῆθος κωδῶνων παντὸς μεγέθους, καὶ ὁ ἄηρ ἐγέμισεν ἀπὸ τὸν ἦχον κροτούντων ὥρολογίων καὶ ἀπὸ τὴν δόνησιν χορδισμένων ἀρμονιών. Ὁ γέρον ἀφῆκε κραυγὴν φόβου. Ὁ ξένος ἀποτόμως ἠρώτησε τὴν αἰτίαν.

— Ἡ καμπάνες! δὲν τὰς ἀκούσατε; ἐστέναξεν ὁ πάτερ Βικέντιος.

— Σιούτ! σιούτ! ἀπήντησεν ὁ ξένος· τὸ σκόνταμμα σοῦ ἔβαλε τριπλᾶ τύμπανα κροτοῦντα στ' αὐτιά σου. Ἔλα, πᾶμε!

Ὁ μοναχὸς ἐδέχθη πολὺ εὐχαρίστως τὴν ἐξήγησιν τὴν δοθεῖσαν μὲ τοιοῦτον σκαιὸν τρόπον. Ἀλλὰ τοῦ ἔμελλε καὶ ἄλλη δοκιμασία ἀλλόκοτος. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψώματος, τοῦ καλουμένου νῦν ῥωσικοῦ λόφου, ἐπιφώνημα διέφυγε καὶ πάλιν τὰ χεῖλη τοῦ μοναχοῦ. Ὁ ξένος ἐστράφη πρὸς τὸν σύντροφόν του μὲ χειρονομίαν ἀνυπομονησίας· ἀλλ' ὁ καλόγηρος δὲν ἔδωκε προσοχὴν.

Ἡ θεὰ ἥτις προέκυψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο τοιαύτη, ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν μᾶλλον ἐνθουσιώδους ἰδιοσυγκρασίας. Ἡ ὀμίχλη δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τὸν λόφον, καὶ αἱ μακρὰι κοιλάδες καὶ αἱ κλιτύες τοῦ ἔργου κάτω ἔλαμπον μὲ τὸ φῶς πολυανθρώπου πόλεως.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, ἐκτεινῶν τὴν χεῖρα ὑπερῶν τῆς ἠπλωμένης τοποθεσίας. Κύτταξε, δὲν βλέπεις τὰς μεγαλοπρεπεῖς πλατείας καὶ τὰς λαμπρῶς φωταγωγημένας στοᾶς μεγάλης μητροπόλεως; Δὲν βλέπεις τρόπον τινὰ, ἄλλον οὐρανὸν κάτω;

— Ἀνοιχτά, ἀγάλια, αἰδέσιμε ἄνερ, κι' ἀφῆσε αὐτὴν τὴν τρέλα, εἶπεν ὁ ξένος, σύρων τὸν κατεπτοημένον μοναχὸν κατόπιν του. Κύτταξε μᾶλλον πῶς τ' ἀστέρια τρέχουν ἔξω ἀπ' τὸ κούφιο καύκαλό σου, ἀπ' τὸ πέσιμο ποῦ ἔπεσες. Παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς τὰς ὀπτασίας καὶ τὰ συναξάρια σου, γιατί ἡ ὥρα περνᾷ τρεχάτη.

Ὁ καλόγηρος ἠκολούθησε ταπεινῶς, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλην λέξιν. Κατελθὼν τὸν λόφον πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ξένου, εἰς ὀλίγας στιγμὰς εἶδε τὴν κίνησιν τῶν κυμάτων, καὶ παράυτα οἱ πόδες του προσέκρουσαν εἰς τὴν στερεωτέραν ζυμὸν τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἐδῶ ὁ ξένος ἐσταμάτησε, καὶ ὁ μοναχὸς εἶδε μίαν βάρκαν νὰ περιμένη ἐκεῖ πλησίον. Καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκάφην, ὑπακούων εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ συντρόφου του, παρετήρησεν ὅτι οἱ κωπηλάται ἐφαίνοντο νὰ μετέχουν ἀπὸ τὴν ἀτμώδη ἀσώματον κατασκευὴν τοῦ συντρόφου του, καὶ ἡ ὁμοιότης αὕτη θλιβερωτέρα κατέστη ὅταν προσέτι ἀντελήφθη ὅτι τὰ κωπία των, ἐνῶ ἤλαυνον ὁμοῦ, δὲν ἔκαμνον κρότον.

Ὁ ξένος ἀναλαβὼν τὸ πηδάλιον, ἐκυβέρνησε τὸ πλοῖον ἡσυχῶς, ἐνῶ ἡ ὀμίχλη, ἐπικαθίζουσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ πυκνουμένη γύρω των, ἐφαίνετο νὰ παρεμβάλλῃ παραπέτασμα σιγῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀνησύχου βόμβου τοῦ ἔξω κόσμου. Καθὼς ἤλαυνον ἔμπρὸς εἰς τὸ ἄδυτον ἐκεῖνο, ὁ Βικέντιος ἠκροᾶτο ἐναγωνίως διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν τριγμὸν βαρούλων καὶ κάλων καὶ ἀλύσεων, ἀλλὰ καμμία δόνησις δὲν

διέκοπτε τὴν ἡρεμίαν οὔτε διετάρασσε τὴν θερμὴν πνοὴν τῆς συμπυκνοῦς ομίχλης.

Μόνον ἐν ἐπεισόδιον συνέβη τὸ ὅποιον διέκοψε τὴν μονοτονίαν τοῦ μυστηριώδους διάπλου. Εἰς μονόφθαλμος κωπηλάτης, ὅστις ἐκάθητο κατέναντι τοῦ μοναχοῦ, ἀντικρύσας τὸ βλέμμα τοῦ εὐλαβοῦς πατρός, ἐμόρφωσε τοιοῦτον κατχθόνιον μειδίημα, καὶ ἠλλάξισε τὸν μόνον ὀφθαλμὸν του με τοιοῦτον διαβολικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Βικέντιος ἠναγκάσθη νὰ ἐκπέμψῃ εὐτέβῃ τινα ἐπιφωνήσιν, ἣτις ἔσχε τὸ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα νὰ κάμῃ τὸν ναύτην ἐκεῖνον νὰ ἀκυνηγήσῃ καθούρια» ἀνατινάξας τὰς πτέρνας του εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ῥίψας τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν ἄντλον τοῦ πλοιαρίου. Ἄλλὰ καὶ τὸ συμβῆν τοῦτο δὲν διετάραξε τὴν σοβαρότητα τῆς ἡσυχίας τοῦ πληρώματος τοῦ ἐξωτικοῦ πλοίου.

Ὅταν, καθὼς ὑπελόγισεν ὁ καλόγηρος, διέρρευσαν ὡς δέκα λεπτά, ἡ κατατομὴ μεγάλου πλοίου ἐφάνη κατὰπρωρά των. Πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ ἐκστομίσῃ τὴν κραυγὴν τῆς νοουθεσίας ἣτις ἠγέρθη εἰς τὰ χεῖλη του, ἢ νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τῆς προσδωκωμένης συρράξεως, τὸ ἀκάλτιον διήλθεν ἡμέρα καὶ ἀφορητὶ μέσῳ τῶν πλευρῶν τοῦ σκάφους, καὶ ὁ ὄσιος ἀνὴρ εὐρέθη εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ μεγάλου πλοίου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἀρχαίας κατασκευῆς καὶ ἀρματωσίας. Ἡ βάρκα καὶ τὸ πλήρωμά της εἶχαν γείνει ἄφαντα. Μόνον ὁ μυστηριώδης ξένος, ὁ συνοδὸς του, ἔμενον. Εἰς τὸ φῶς κρεμαστῆς λυχνίας, ὁ πανοσιώτατος τὸν εἶδεν ἰστάμενον πλησίον ναυτικῆς κοκκέτας, ὅπου, ὡς ἐφαίνετο, ἔκειτο ὁ θνήσκων ἄνθρωπος, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶχε τόσον μυστηριωδῶς προσκληθῆ. Καθὼς ὁ Βικέντιος, ὑπέϊκον εἰς νεῦμα τοῦ συντρόφου του, ἐπροχώρησε πλησίον τοῦ πάσχοντος, οὗτος ἠνοιξεν ἀσθενῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῷ ὠμίλησεν οὕτω·

— Βλέπεις ἐνώπιόν σου, αἰδέσιμε πάτερ, ἓνα ἀπηλπισμένον θνητόν, παλαιόντα ὄχι μόνον με τὰς τελευταίας ἀγωνίας τῆς σαρκός, ἀλλὰ κατὰτροχόμενον ἀπὸ δεινὴν ἀλγηδὸνα τοῦ πνεύματος. Ἄδιάφορον πότε καὶ πῶς ἔγεινα ὅπως με βλέπεις τώρα. Ἄρκει ὅτι ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξεν ἄθεος καὶ ἀμαρτωλὴ, καὶ ὅτι ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀφέσεώς μου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ

μεταδώσω πρὸς σέ ἐν μυστικόν, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπίστου σπουδαιότητος διὰ τὴν ἀγίαν ἐκκλησίαν, καὶ ἀποβλέπει μεγάλως τὴν ἰσχύν της, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν κυριότητά της ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τούτων. Ἄλλ' οἱ ἔροι τοῦ μυστικοῦ τούτου καὶ αἱ συμφωνεῖαι τῆς ἀφέσεώς μου εἶνε ἰδιαζούσαι. Ἐγὼ μόνον πέντε λεπτά νὰ ζήσω. Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον πρέπει νὰ λάξω τὸ ἔσχατον χρῖσμα τῆς ἐκκλησίας.

— Καὶ τὸ μυστικόν σου; εἶπεν ὁ πανοσιώτατος.

— Ὅα λεχθῆ κατόπιν, ἀπήντησεν ὁ θνήσκων· ἔλα ὁ καὶ ρός μου εἶνε βραχύς, χρῖσε με γλήγορα· διάβασέ με τὴν εὐχὴν. Ὁ μοναχὸς ἐδίστασε.

— Δὲν μπορείς νὰ 'πῆς τὸ μυστικόν πρῶτα;

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ ψυχοραγῶν, με ἀκαριαίαν, ὅπως ἐφάνη εἰς τὸ μοναχόν, ἀστραπὴν θριάμβου.

Εἶτα καθὼς ἡ ἀναπνοὴ του ἐγένετο ἀσθενεστέρα, ἔκραζεν ἀνυπομόμως.

— Χρῖσε με! χρῖσε με!

— Ἄς ἀκούσω τοῦλάχιστον εἰς τί ἀφορᾷ τὸ μυστικόν τοῦτο; ἐπέμεινεν ὁ ὄσιος πατήρ.

— Χρῖσε με πρῶτα, εἶπεν ὁ θνήσκων ἄνθρωπος, δός μου τὴν ἀφῆσιν!

Ἄλλ' ὁ παπᾶς ἀκόμη ἐδίσταζε, διαπραγματευόμενος με τὸν πάσχοντα, ἐωσότου ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ πλοίου, ὅταν, με ἓνα θριαμβευτικόν, σκωπτικὸν γέλωτα τοῦ ξένου, τὸ πλοῖον ἔξαφνα κατεκερματίσθη, ἐν μέσῳ τοῦ ρόχθου τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα πάραντα κατεπλημμύρησαν τὸν θνήσκοντα ἄνθρωπον, τὸν ἱερέα, καὶ τὸν μυστηριώδη ξένον.

Ὁ πάτερ Βικέντιος δὲν ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του εἰμὴ μόνον ἐν ὄρα μεσημβρίας τῆς ἐπιούσης, ὅταν εὗρε τὸν ἑαυτὸν του κείμενον ἐντὸς μικροῦ κοιλώματος μεταξύ τῶν βουνῶν τῆς Μισσιῶνος καὶ τῆς πιστῆς του ἡμιόνου, ὀλίγα βήματα ἀπ' αὐτοῦ, βρασκούσης τὸ σπάνιον χόρτον.

Ὁ πανοσιώτατος ἐπέστρεψεν, ὅπως ἠμπόρσεν, οἶκαδε, ἀλλὰ φρονίμως ἀπέφυγε τὸ νὰ διηγηθῆ τὰ ἀνωτέρω ἱστορού-

μενα γεγονότα, έως μετά τήν ἀνακάλυψιν τοῦ χρυσοῦ, ὅποτε ὅλη ἡ ἀξιόπιστος αὕτη ἱστορική ἀπεμνημονεύθη, με τὸν ἰσχυρισμὸν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς Βικεντίου ὅτι τὸ μυστικόν, τὸ ὅποσον τόσον μυστηριωδῶς τοῦ ἐσιώπησαν, ἀπέδλεπε τίποτε ἄλλο εἰμὴ τήν ἀνακάλυψιν τοῦ χρυσοῦ, γενομένην μετὰ χρόνους ὕστερον, ἀπὸ τοῦς φυγάδας αὐτίκας τῆς ἐκτροχθείας τοῦ Σὶρ Φράνσις Δρέικ.

Ἡ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ὁ προφυλακτικὸς ἀναγνώστης θέλει ἀνακαλύψει ἔλλειψιν αὐθεντικότητος εἰς τὰς ἐπομένους στήλας. Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν εἶμαι προφυλακτικὸς ἀναγνώστης, ἀλλ' ὅμως ἐξομολογοῦμαι μετὰ τινος ἀνησυχίας τὴν ἀπουσίαν πολλῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ παράδοξου συμβεβηκότος τὸ ὅποσον μέλλω νὰ διηγηθῶ. Αἱ πηγαὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦντλησα ἤσαν ἀσυναρμολόγητα ὑπομνήματα μετὰ τινων βοηθημάτων ἀπὸ νομαρχιακὰς ἐκθέσεις καὶ δικαστικὰς ἀνακρίσεις, καὶ μερικὰ ἄλλα ἀπομνημονεύματα ἀρχεγόνου καὶ δεισιδαίμονος λαοῦ. Χάριν ὅμως τῆς ἀληθείας πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι, καίτοι αὕτη ἢ κατὰ μέρος διήγησις στερεῖται ὑποστηρίξεως, ὅταν ἐξήτασα τὰ Ἰσπανικὰ ἀρχεῖα τῆς Ἄνω Καλιφορνίας συνήντησα πολλὰς ἄλλας θαυμασιωτέρας καὶ ἀπιστοτέρας ἱστορίας, μεμαρτυρημένας καὶ ὑπεστηριγμένας εἰς βαθμὸν ὅστις θὰ ἔθετε τὴν παράδοσιν ταύτην ὑπεράνω πάσης ἀμφισβήτησεως ἢ ἀντιλογίας. Προσέτι, οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ πιστεύω εἰς τὸν θρύλον ἐγὼ αὐτός, καὶ εἰς τοῦτο ὠφελήθην πολὺ ἀπὸ τὰ παραδείγματα διαφόρων ἄλλων ἀνδρῶν με μεγάλας ἀξιώσεις, οἵτινες πολλὰκις μ' ἐπεριέλασαν εἰς τὰς ἐρεῦνας των τὰς πρακτικωτέρας, καὶ οἵτινες ἔχουσι τὴν συμπάθειάν μου τὴν εἰλικρινῆ εἰς τὸν σκεπτικισμὸν ἐνὸς νεωτέρου χονδροκεφάλου καὶ πρακτικοῦ κόσμου.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀφότου ὁ πᾶτερ Ἀρκεύθιος Σέρρος τὸ πρῶτον ἔκρουσε τὸν κώδωνά του εἰς τὴν ἐρημίαν τῆς Ἄνω Καλιφορνίας, τὸ πνεῦμα τὸ ὅποσον ἐνεψύχωνε τὸν ριψοκίνδυνον ἐκεῖνον ἱερέα δὲν ἐξέλιπεν.

Ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπίστων ἐξηκολούθει ραγδαίᾳ διὰ τῆς ἰδρύσεως ἱεραποστολῶν καθ' ἕλην τὴν χώραν. Τόσον ἐπιμόνωσ οἱ ἀγαθοὶ πατέρες ἐβάλλησαν εἰς τὸ ἔργον των, ὥστε ὀλίγου εἰς τὰ μεμωνομένα παρεκκλήσια των ἐντὸς ὀλίγου ἐφύτρωσαν ἕνα πλῆθος καλύβη, τῶν ὁποίων οἱ ἄγριοι ἐγκάτοικοι συμμετεῖχον ἀπὸ τὰ τροφίμα καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄζυμα τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰς λειτουργίας των οἱ φιλόξενοι ἐστιάτορες. Μάλιστα τόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ πρόοδος, ὥστε εἰς ζηλωτῆς μοναχὸς λέγεται ὅτι μετέδωκε τὰ ἄζυμα μίαν Κυριακὴν πρῶτῃ εἰς αὐπερτριακοσίους ἐθνικοὺς ἀγρίους.» Δὲν εἶνε θαῦμα τότε πῶς ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν, μεγάλως δυσφορῶν ἐπὶ τούτοις, καὶ ἀνήσυχος πρὸς τὴν ἀπειλουμένην μείωσιν τῆς δημοτικότητός του, σοβαρῶς ἐπείραζε καὶ παρηνώχλει τοὺς ὁσίους αὐτοὺς πατέρας, καθὼς θὰ ἴδωμεν ἐφεξῆς.

Ἀκόμη ὑπῆρχον εὐτυχεῖς ἡμέραι διὰ τὴν Καλιφορνίαν. Οἱ μικροὶ καὶ εὐτυχεῖς θόρυβοι τοῦ ἐμπορίου δὲν εἶχον διαταράξει τὴν ἀρχοντικὴν σοβαρότητα τῶν κόλπων τῆς. Οὔτε ἔχνος λάκκου καὶ ῥωγμῆς τοῦ ἐδάφους παρεῖχε τὴν ὑπόνοιαν χρυσοῦ θησαυροῦ. Τὰ ἄγρια κοπάδια ἐξηπλοῦντο ἐν ῥαστώνῃ εἰς τὸν καύσωνα τῆς πρωίας, ἢ ἔτρεχον ἀτάκτως εἰς τὰς αὔρας τοῦ δειλινοῦ. Ἐλαφοὶ καὶ δορκάδες ἐνέμοντο τὰς κοιλάδας. Οἱ ποταμοὶ ἐκοιμῶντο εἰς τὰς φυσικὰς κοίτας των, οὐδ' ὠνειρεύοντο ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ τραπῆ πρὸς τεχνητὰς διώρυγας τὸ βεῦμά των. Τὰ θουμάσια τοῦ Γιοπεμίτου καὶ τοῦ Καλαβέρα ἦσαν ἕως τότε ἀπαραδειγμάτιστα. Οἱ ἄγιοι πατέρες ὀλίγον εἶχον παρατηρήσει ἐκ τῆς τοποθεσίας, παρεκτὸς τῆς βαρβαρικῆς μεγαλοδωρίας μετ' ἧς τὸ ἔδαφος ἀντήμοιθε τὴν σποράν. Εἰς νέος προσήλυτος, ἢ ἔλευσις μιᾶς μνήμης Ἁγίου, ἢ ἡ βάπτισις Ἰνδὸπαίδος ἦτο συγχρόνως τὸ χρονικὸν καὶ τὸ θαῦμα τῆς ἡμέρας των.

Κατὰ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἐποχὴν ἔζη εἰς τὴν Μισσιῶνα ἢ Ἱεραποστολὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου ὁ πάτερ Ἰωσῆς Ἀντώνιος Χάρο, ἀξίος ἀδελφὸς τοῦ τάγματος τοῦ Ἰησοῦ. Ἦτο ὑψηλὸς ἰσχνός, καὶ ὠχρός, ὡς σκέλεθρον. Κάποια ῥωμαντικὴ ἱστορία εἶχε δώσει ποιητικὸν τι ἐνδιαφέρον εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ πένθιμον. Ὅταν ἦτο νέος, ἐξακολούθων τὰς σπουδὰς του

εἰς τὴν περίφημον Σαλαμάνκαν, εἶχε καταστῆ ἐρωτὸληπτος εἰς τὰ θέλητρα τῆς δόνας Κάρμεν τοῦ Τερρεντεδάρα, τὴν ὁποίαν ἐβλεπε συχνὰ τὸ πρῶτῃ ἐργουμένην εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικὰ χρέη τῆς. Ἀτυχεῖς περιστάσεις, ἐπιταχυνθεῖσαι ἰσως καὶ ἀπὸ πλουσιώτερον μνηστῆρα, ἔφερον τὸν ἐρωτὰ τοῦτον εἰς ἀπευκτατὸν τέλος· καὶ ὁ πάτερ Ζωῆ εἰσῆλθεν εἰς μοναστήριον ἀσπασθῆς τὸν ἄγαμον βίον.

Εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, ἡ φυσικὴ ζέσις καὶ ὁ παιητικὸς ἐνθουσιασμός του εὗρον ἔκφρασιν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱεραποστολοῦ. Ὁ πόθος ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν χριστιανισμὸν τοὺς βαρβαρικοὺς ἐθνικοὺς ἀντεκατέστησε τὸ μάταιον γήινον πάθος του, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ ἀγνώστους καὶ ἀπροσίτους τόπους δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κατέχη. Εἰς τὸ λάμπον ὄμμα καὶ τὴν ὕψιν του τὴν σκυθρωπὴν διεφαίνετο παράδοξον κράμα ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ σιωπηλοῦ καὶ διακριτικοῦ Λὰς—Κάζα, καὶ τοῦ ὀρητικοῦ καὶ ἀκρατήτου Βάλβοα.

Ἀπὸ τοιοῦτον εὐσεβῆ ζῆλον πορούμενος, ὁ πάτερ Ἰωσῆς ἔβαινε προεξάρχων εἰς τὴν πρωτοπορείαν τῶν Χριστιανῶν σαπανέων. Ἄμα φθάσας εἰς τὸ Μεξικόν, ἐπέτυχε τὴν ἀδειαν νὰ ἰδρῦσῃ τὴν Μισσιῶνα τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὅπως ὁ καλὸς Ἀρκάθιος, συνοδευόμενος μόνον ἀπὸ ἕνα ἀκόλουθον καὶ ἡμιονηλάτην, ἀπέπηξε τὰς ἡμίονους του εἰς μίαν ἄνοφερὰν φάραγγα, καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα του ἐν τῇ ἐρημίᾳ. Οἱ ἄγριοι, μία εἰρηνικὴ, ἀκαχοὺς καὶ ὑποδεεστέρα φυλὴ, μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ συρρέωσι γύρω του. Ὁ πλησιέστερος στρατιωτικὸς σταθμὸς ἀπέειχε πέρρω, καὶ τοῦτο συνετέλει πολὺ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀποδημητῶν, οἵτινες εὗρισκον τὴν ἐλευθερίαν ἐμπιστοσύνην καὶ εὐπροσηγορίαν των ἀρμοδιωτέρων πρὸς περιστολὴν τῆς ἐχθρας ἢ τὴν παρουσίαν ἐνόπλου, καχυπόπτου καὶ ἀγερῶχου στρατιωτικῆς δυνάμεως.

Οὕτω πως ὁ ἀγαθὸς πατήρ Ἰωσῆς ἔλεγε τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν Πρώτην ὥραν, τὴν Λειτουργίαν καὶ τὸν Ἑσπερινόν, εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς ἀμαρτίας καὶ εἰδωλοατρίας, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ φροντίζον μόνον διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀγίας ἐκκλησίας. Αἱ προσελεύσεις εἰς τὴν πίστιν τάχιστα ἠκολούθησαν, καὶ τὴν 7 Ἰουλίου 1760 ὁ πρῶτος

Ἰνδύπαις ἐβαπτίσθη, συμβεβηκός τὸ ὄποιον, ὅπως εὐσεβῶς ἀναγράφει ὁ πατήρ Ἰωσή, «ὕπερβάλλει τὸν πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, ἢ τὰ λαμπρότερα κοσμήματα περὶ τὴν δέριιν τοῦ Σολομῶντος». Μνημονεύω τὸ συμβεβηκός ταῦτο ὡς προσφορώτερον διὰ νὰ δείξῃ τὸ ἐναρμόνιον μίγμα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς εὐσεβείας, τὸ ὄποιον ἐχαρκατήριζε τὰπομνημονεύματα τοῦ πάτερ-Ἰωσή.

* *

Ἡ Μισσιῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐπρόκοπτε καὶ ἦνθη εἰς βαθμὸν ὥστε ὁ ὄσιος ἰδρυτής της, ὅπως ὁ ἄπιστος Ἀλέξανδρος, θὰ ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ διότι δὲν ὑπῆρχον πλέον ἄλλοι ἐθνικοὶ κόσμοι πρὸς κατάρτησιν. Ἀλλὰ τὸ διάπυρον καὶ ἐνθουσιῶδες πνεῦμα τοῦ δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρὸν νὰ ὑποφέρῃ μίαν ἀργίαν ἧτις ἐφαίνετο γεννημένη ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν· καὶ μίαν τερπνὴν τοῦ Ἀγίουστοῦ πρῶϊν, κατὰ τὸ σωτήριο ἐτος 1770, ὁ πάτερ Ζωζὲ προέκυψεν ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν αὐλὴν τοῦ καθιδρύματος τῆς Ἱερᾶς Ἀποστολῆς, ἐφωδιασμένος διὰ νὰ ἐξερυηνῆσθαι τὸ ἔδαφος πρὸς νέους ἀποστολικούς κόπους.

Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβάλῃ τὴν ἡρεμον σοβαρότητα καὶ τὸ ἀπέριττον τῆς μικρᾶς ἱππηλασίας. Πρῶτος ἤλαυνεν ὡς στιβαρὸς ἡμιονηλάτης, ἄγων σκευοφόρον ἡμίονον φορτωμένον τὰ τρόφιμα τῆς συνοδίας, ὁμοῦ μὲ ὀλίγους εὐθηνούς σταυρούς καὶ κωδωνίσκους. Μετ' αὐτὸν ἤρχετο ὁ θεοφοβούμενος πάτερ-Ἰωσή, φέρων τὴν Σύνοψιν καὶ τὸν σταυρὸν του, μετὰ μαυροῦ κουκουλωτοῦ μανδύου περὶ τοὺς ὤμους· ἐκτέρωθεν ἐβάδιζον δύο μελαψοὶ νεοφώτιστοι, προθυμούμενοι νὰ δείξωσιν ἀρμόζουσιν αἰσθησὶν τῆς παλιγγενεσίας των ἐνεργούντες ὡς ὁδηγοὶ εἰς τὰς ἐρήμους τῶν ἐθνικῶν ἀδελφῶν των.

Ἡ νέα κατάστασις των λίαν εὐαρέστως ἐμαρτυρεῖτο ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τοῦ συνήθους ἐκ πηλοῦ ἐμπλάστρου, τὸ ὄποιον πρὶν βαπτισθῶν ἐσυνήθιζον νὰ φέρωσιν, ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ζωῶν καὶ τοῦ ψύχους. Ἡ πρῶτα ἦτο λαμπρὰ καὶ εὐάρετος. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, ἡ λειτουργία εἶχε τελεσθῆ εἰς τὸν ναῖσκον, καὶ ἡ προστασία τοῦ Ἁγίου Ἰγνα-

τίου εἶχεν ἐπικαλεσθῆ ἐναντίον ὄλων τῶν συνεχόντων δεινῶν, ἀλλ' ἰδίως ἐναντίον τῶν ἔρκτων, χίτινες, ὅπως οἱ πύρινοι δράκοντες τὸ πάλαι, ἐφαίνοντο νὰ τρέσωσιν ἄσπονδον ἔχθραν κατὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Καθὼς ἐστρέφοντο ἀνὰ τὴν φάραγγα, θέλγοντα πτηνὰ ἐπέτων ἀνὰ τοὺς κλάδους καὶ τοὺς κλώνας τῶν δένδρων, καὶ δηλὰ ἀγρίμια ἔτρεχον ὑπὸ τοὺς θάμνους τὰ βαθῆα ρυάκια ἐκλάρυζον μελωδικά, καὶ τὸ μακρὸν κλαμύγορτον ἐσύριζεν εἰς τὰς ποδιάς τῶν λωφῶν. Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὰς βαθυτέρας κλειτωρίας, ὑπεράνω των ἐπυροῦντο βαθυπράσινα δάση πευκῶν, καὶ πότε πότε τὸ μακτρωνόδενδρον ἔσειε τοὺς θυσσάνους του τοὺς κατακοκκίνους.

Καθὼς ἀνήρχοντο ὄχι ὀλίγας ἀποτόμους ἀνωφερείας, ὁ πάτερ Ζωζὲ ἐνίστε ἀνελάβανεν εἰς τὴν χεῖρα τεμάχια σκιωριῶν, τὰ ὅποια ὠμίλουν εἰς τὴν φαντασίαν του περὶ φοβερῶν ἠφαιστίων, καὶ ἐπικειμένων σεισμῶν. Εἰς τὸ ἀνεπιστήμον πνεῦμα τοῦ Ἰγνάτιο, τοῦ ἡμιονηλάτου εἶχον ἀκόμη τρομερωτέραν σημασίαν καὶ, ἀπαξ ἢ δις, οὗτος ὡσφράνθη τὸν ἀέρα φιλόποπος, καὶ εἶπεν ὅτι «μυρίζει θειάφι». Οὕτω διέρρευεν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ὁδοπορίας των, καὶ τὴν νύκτα κατηυλίσθησαν χωρὶς νὰ συναντήσωσιν οὔτε ὄψιν ἐθνικῶν.

Κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα, ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἰγνάτιο ὑπὸ τρομακτικὴν μορφήν. Οὗτος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς ἓν ἀποκλισμένον μέρος τοῦ κατηυλισματος, καὶ εἶχε πέσει γονυκλιῆς εἰς προσευχὴν καὶ μελέτην, ὅταν ἀνέβλεψε καὶ εἶδε τὸν Ἀρχέλακον ἐν ὁμοιώματι τεραστίας ἄρκτου. Ὁ Τρισκατάρτατος εἶχε καθίσει· ἐπὶ τῶν ὀπισθίων σκελῶν του κατέμπροσθεν αὐτοῦ, μὲ τοὺς προσθίους πόδας του συνημμένους κάτωθεν τοῦ μέλαος ρύγχους του, φρονίμως ἐννοήσας ὅτι αὕτη ἡ μελετημένη στάσις ἦτο πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ περιγελῶν τῆς εὐσεβοῦς γονυκλισίας του, ὁ ἄξιος ἡμιονηλάτης παρεφέρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Ἠρπασεν ἀμέσως ἐν σφαιροβόλον ὄπλον, ἐκλείσε τὰ ὄμματά, καὶ ἐπυροβόλησεν.

Ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τὰποτελέσματα τῆς τρομερᾶς ἐκπυροσκορήσεως, τὸ φάσμα εἶχε γείνη ἄφαντον Ὁ πάτερ Ἰωσή, ἐξυπνήσας ἀπὸ τὸν κρότον, ἐφθασεν ἐπὶ τόπου μόνον ἐν καιρῷ,

ὅπως ἀποτρέψῃ τὸν ἡμιονηλάτην νὰ μὴν ἐξοδεύῃ ἀδίκως πυρῖτιν καὶ σφαίρας εἰς πάλιν ἐναντίον ἐνὸς τὸν ὅποιον μόνον ἐν Ἀνε¹ θὰ ἤρκει ἐντελῶς νὰ κατατροπώσῃ. Ποίαν μεγαλειέτην βασιμότητα ἔδωκεν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἰγνάτιου, δὲν εἶνε γνωστόν· ἀλλ' εἰς ἀνάμνησιν ἐνὸς ἀξιολόγου Καλιφορνιακοῦ ἐθίμου, ἡ τοποθεσία ὠνομάσθη ὁ Λόγγος τοῦ Πειρασμοῦ τοῦ ἡμιονηλάτου», ὄνομα τὸ ὅποιον διασῶζει μέχρι σήμερον.

Τὴν πρῶτην τῆς ἐπιούσης, ἡ συνοδία, προκύψασα ἀπὸ στενὴν χαράδραν, ἤφθασεν εἰς μικρὰν κοιλάδα, αἰχμηρὰν καὶ καιωμένην ἀπὸ καυμά ἀνευ σκιᾶς. Ἡ κάτω ἐσχατία τῆς ἐχάνετο εἰς ἐκπίπτουσαν γραμμὴν χθαμαλῶν λόφων, ἥτις, προσλαμβάνουσα δύναμιν καὶ ὄγκον πρὸς τὴν ἄνω ἄκραν τῆς κοιλάδος, ὕψωνε καταπληκτικὸν πρόχωμα κατὰ τοῦ ὄροσεροῦ Βορρᾶ. Ὁ ὑψιτενὴς αἰχμηρὸς κῆνος τῆς φοβερᾶς ταύτης κορυφῆς ἐπιπολῆς ἐφαύετο ἀπὸ λεπτῶν νέφος, τὸ ὅποιον ἐκυματιζεν ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ὡς φλάμπουρον. Ὁ πάτερ-Ἰωσήσ ἐπροσέβλεπεν εἰς τοῦτο μὲ μίγμα δέους καὶ θαυμασμοῦ. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ ἡμιονηλάτης Ἰγνάτιου ἐξεστόμισε τὴν ἀπλὴν ἐπιφώνησιν, «Ντιάμπλο!»

* *
*

Καθὼς εἰσεχώρουν εἰς τὴν κοιλάδα, τάχιστα ἤρχιζον νὰ αισθάνονται τὴν ἔλλειψιν τῆς εὐαρέστου ζωῆς, καὶ τῶν παρηγόρων καὶ κοινωνικῶν ἠχῶν τῆς φάραγγος τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφήσει. Τεράστια βῶγμαι εἰς τὸ ἔδαφος τὸ ρικνὸν ἐφαίνοντο νὰ χάσκουν ὡς διψῶντα στόματα. Ὀλίγοι σκίουροι ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὸ χῶμα, κ' ἔγειναν ἄφαντοι ἐξίσου μυστηριωδῶς ἐνώπιον τῶν κωδωνοφόρων ἡμιόνων. Τεφρόχρους λόκος ἐτριπόδιζε βῆθῦμως κατέμπροσθέντων. Ἄλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐστρέφετο ὁ πάτερ-Ζωζέ, τὸ ὄρος πάντοτε παρετεινέτο, καὶ ἐσταμάτα τὸν πλάνητα ὀφθαλμὸν του. Ἐξω τῆς εὐχμηρᾶς καὶ ἀγόνου κοιλάδος, ἐφαίνετο νὰ προκύπτῃ εἰς ὄροσερῶτερον καὶ ἰσχυρότερον βίον.

¹ Τὸ «Χαῖρε Μαρία.»

Βαθεῖται σπηλαιώδεις σκιαὶ ἐλόχευον κατὰ μῆκος εἰς τὰς ρίζας τοῦ ἄβραυ βράχου ἐφαίνοντο εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ὕψους τοῦ καὶ ἐκκτέρωθεν πελώρια μελανά ὑψώματα διεκλαδῶντο ὡς ὀγκώδεις ῥίζαι ἀπὸ κεντρῶν κορμῶν. Ἡ ζωηρὰ γκντασιὰ τοῦ ἐξωγράφισε τοὺς λόφους τούτους κατοικουμένους ἀπὸ μεγάλωπρηπῆ καὶ νοήμονα φυλὴν ἀγρίων· καὶ προσβλέπων εἰς τὸ μέλλον, ἐβλεπεν ἤδη πελώριον σταυρὸν ἐπιστέφοντα τὴν τραυλλοειδῆ κορυφὴν. Πολὺ διάφορα ἦσαν τὰ συνκισθήματα τοῦ ἡμιονηλάτου. Ὅσους ἐβλεπεν εἰς τὰς φοβερᾶς ἐκείνας ἐρημίας μόνον πυρῖτους, δράκοντας, κλοσσιαίους ἄρκτους καὶ στενωπούς ἀπκτῆτους. Οἱ νεοφωτιστοὶ, ὁ Κονσεπτιῶν καὶ Ἰγκαρνατσιῶν¹, τριποδίζοντες μετὰ συστολῆς παρκαπλεύρωσ τοῦ μοναχοῦ, ἀνεγνώριζον ἔως ἐκδήλωσιν τινα τῆς προτέρως ἀλλοκότου μυθολογίας των.

Καθ' ἣν ὥραν ἐνύκτωνεν, ἔφθασαν εἰς τὴν βῆσιν τοῦ ὄρους. Ἐδῶ ὁ πάτερ-Ἰωσήσ ἐξεσφύρτωσε τὰς ἡμιόνους του, ἐδιάβασε τὸν ἐσπερινόν, καὶ κρούσας ἐπιστήμως τὸν κῶδωνά του, ἐκάλεσε τοὺς ἐθνικούς τοὺς ἐντὸς ἀκοῆς νὰ ἔλθωσι καὶ δεχθῶσι τὴν ἀγίαν πίστιν. Αἱ ἠχοὶ τῶν κῶδων σκυθρωπῶν λόφων περίξ συνήρπασαν τὴν εὐσεβῆ πρόσκλησιν, καὶ τὴν ἐπικνέλαθον κατὰ διαλείμματα· ἀλλὰ δὲν ἐφάνησαν ἐθνικοὶ τὴν νύκτα ἐκείνην. Οὔτε διαταράχθησαν ἐκ νέου αἱ προσκυνήσεις τοῦ ἡμιοναγωγῶ, καίτοι βραδύτερον οὗτος ἰσχυρίσθη ὅτι, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ παρκαπέλευσις τοῦ ὀσίου πατρός, μέγας ἦχος σκωπτικοῦ γέλωτος κατῆλθεν ἀπὸ τὸ ὄρος. Ἀδάμαστος εἰς τὰς προειδοποιήσεις ταύτας περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐχθρότητος τοῦ Πονηροῦ ὁ πάτερ Ζωζέ ἐδήλωσε τὴν προθεσίαν του ὅπως ἀνέληθαι εἰς τὸ ὄρος ἄμα τῆ αὐγῆ· καὶ πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος, τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπομένης προεξῆρχε τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἄνοδος ἦτο εἰς πολλὰ μέρη δύσκολος καὶ κινδυνώδης. Τεράστια συντρίμματα βράχων συχνὰ ἐκείντο διάπλατα εἰς τὸν δρομίσκον, καὶ μετὰ ὀλίγων ὥρῶν ἀναρρίχησιν ἐβιάσθησαν ν' ἀφήτουν τὰς ἡμιόνους των διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀνάβησιν πεζῆ. Ἀσυνείθιστος εἰς τοι-

(¹) Τὸ πρῶτον ὄνομα σημαίνει Σύλληψις, τὸ δεύτερον Σάρκωσις.

λώριον πτερόν, ὁ πλατύτατος μανδύας καὶ τὸ δυσανάλογον περιστήθιον, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς σῶμα ἰσχυρὸν καὶ ρικνόν, ὅλα ἀνήκον εἰς μίαν ἑκατονταετηρίδα προγενεστέραν. Ἄλλ' ὅμως ὁ πάτερ Ἰωσή, δὲν ἐξεπλάγη. Ὁ ριψοκίνδυνος βίος καὶ ἡ ποιητικὴ φαντασία του, διατελοῦντα συνεχῶς εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θαυμασίου, τοῦ ἔδιδον κάποιον πλεονέκτημα ἐπὶ τῶν πρακτικῶν καὶ ὑλοφρόνων πνευμάτων. Πάραυτα ἀνεκάλυψε τὴν διαβολικὴν ιδιότητά του ἐπισκέπτου του, καὶ προητοιμάσθη. Μετ' ἴσης ψυχρότητος καὶ εὐπροσηγορίας ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐπίσκεψιν.

— Ζητῶ συγγνώμην, κύρ Παπᾶ, εἶπεν ὁ ξένος, διότι διαταράσσω τὰς μελέτας σας· πρέπει νὰ ἦσαν τερπναί, καὶ εὐλόγως εὐφάνταστοι, ὑποθέτω, ἀφοῦ προεκλήθησαν ἀπὸ τοιαύτην ὠραίαν θέαν.

— Κοσμικαί, ἴσως, κύρ διάβολε, — διότι ὡς τοιοῦτον σᾶς ἐκλαμβάνω νὰ εἴσθε — εἶπεν ὁ ὄσιος πατήρ, καθὼς ὁ ξένος ἔκλινε τὰ μαῦρα πτερά του πρὸς τὸ ἔδαφος, κοσμικαί, ἴσως, διότι εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ διατηρηθῆ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κατὰστασιν τῆς ἀναπλάσεώς μας πολὺ τὸ ἀνήκον εἰς τὴν σάρκα· ἀλλ' ὅμως, πιστεύω, ὄχι ἄνευ θεωρίας τινος διὰ τὴν προκοπὴν καὶ εὐημερίαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐντροφῶντες εἰς τὴν ἐκτενῆ αὐτὴν θέαν, οἱ ὀφθαλμοί μου χάριτι θεῆς διηνοίχθησαν μετὰ προφητικῆς ἐμπνεύσεως, καὶ ἡ ἐπαγγελία τῆς κατακληρονομήσεως τῶν ἐθνῶν θαυμασίου μου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην.¹ Διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη ἔλλειψις τοιαύτης μερίμνης εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ἀλλ' εἶνε προφανές ὅτι καὶ ἐπιστροφὴ αὐτῶν τῶν ἔλεεινῶν ἀπίστων ἔχει μίαν ἔννοιαν. Ὅπως ὁ μακάριος Ἅγιος Ἰγνάτιος διακριτικῶς παρατηρεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ πάτερ Ζωζέ, βήχων, καὶ ὑψῶνων μικρὸν τὴν φωνήν, «ὁ ἐθνικὸς ἐδόθη εἰς τοὺς πολεμιστάς τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὃν τρόπον οἱ μαργαρίται οἱ σπάνιοι, οἵτινες εὐφραίνουσι τῶν ναυαγῶν τὰς καρδίας.» Μάλιστα, δύναμαι νὰ εἴπω...

Ἄλλ' ἐδῶ ὁ ξένος, ὅστις συνέστελλε τὰς ὄφρυς ἔστρηθε τὸν

¹ Αἰνίττεται τὸν στίχον τοῦ ψαλμοῦ «Ἀνάστα ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσας ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.»

μύστακα μὲ καλῶς μετρομένην ὑπομονήν, ἐπαρελάθη μίαν ρητορικὴν διακοπήν.

— Μὲ θλίβει, κύρ Παπᾶ, νὰ διακόψω τὸ βιβλίον τῆς εὐαγγελίας σας τόσο ἀποτόμως, ἔσον διεκόψα ἤδη τὰς μελέτας σας· ἀλλ' ἡ ἡμέρα ὑποχωρεῖ ἤδη εἰς τὴν νύκτα. Ἐγὼ ὑπόθεσιν σοβαρῆς σπουδαιότητος νὰ διεξαγάγω μαζί σας, εἰν δύναμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συνετὴν ἀκρίβειαν σας ἐπὶ τινὰς στιγμῆς.

Ὁ πάτερ Ἰωσή, ἐδίστασεν. Ὁ πειρασμὸς ἦτο μέγας καὶ ἡ ἐλπίς ὅπως ἀποκτήσῃ γνώσιν τινὰ περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Μεγάλου Ἐγχοῦ δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ ἂν πρέπει νὰ λεγθῆ ἡ ἀλήθεια, ὑπῆρχε κατὰ τι τὸ ἐπιβλητικὸν παρὰ τῷ ξένῳ, τὸ ὁποῖον ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μοναχοῦ. Κάτιτι ἐγνώριζε καλὰ πόσας καὶ πόσας μορφὰς ὡς ὁ παλαιὸς Πρωτεὺς ἠδύνατο ν' ἀλλάξῃ ὁ Ἀρχέσκαιος, ἐλεύθερος δὲ καὶ τῶν ἀσθενῶν τῆς σαρκός, ὁ πάτερ Ἰωσή, δὲν ἦτο ἀνώτερος τῶν πειρασμῶν τοῦ πνεύματος. Ἐὰν ὁ Διάβολος εἶχεν ἐμφανισθῆ, ὅπως συνέβη εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον, ἐν μορφῇ εὐειδοῦς νεανίδος, ὁ καλὸς πατήρ, μὲ τὴν ἀσφαλῆ πείραν του ἀπὸ τοῦς δόλους τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, θὰ τὴν ἐξώρμιζε μὲ τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἄλλ' ἐδῶ ὑπῆρχε, σιμὰ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἡλικίας, μία σοβαρὰ μελαγχολία περὶ τὸν ξένον — μία περιεσκεμμένη συνείδησις ὡς διατελοῦντος εἰς μέγα ἠθικὸν μειονέκτημα — ἥτις ἀμέσως τὸν ἔπεισε νὰ δεῖξῃ μεγαλόψυχον διαγωγὴν.

Ὁ ξένος προσέβη τότε νὰ τὸν πληροφορῆ ὅτι δὲν εἶχε παύσει ἐπιμελῶς νὰ παρατηρῆ τοὺς θριάμβους τοῦ ὄσιου πατρὸς ἀνα τὴν κοιλάδα. Ὅτι ὄχι μόνον δὲν κατέβαλε μεγάλους κόπους ὅπως παρακωλύσῃ τοὺς θριάμβους τούτους, ἀλλ' ἐλυπεῖτο νὰ βλέπῃ ἕνα τόσο ἐνθουσιώδη καὶ ἱπποτικὸν ἀνταγωνιστὴν σπαταλῶντα τὸν ζῆλον του εἰς ἔργον ἀπεγνωσμένον. Διότι, ἐπέφερον, ἡ ἐκβάσις τῆς μεγάλης μάχης τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Πονηροῦ εἶχεν ἄλλως κανονισθῆ, καθὼς θ' ἀποδείξῃ μετ' ὀλίγον.

— Μόνον ὀλίγων στιγμῶν νύκτα χρειάζεται, ἐξηκολούθησε, καὶ εἰς τὸ διάλειμμα τοῦτο τῆς ἀμφιλύκης, καθὼς γνωρίζετε, μοῦ ἐδόθη πλήρης ἐξουσία. Κυττάξατε πρὸς δυσμάς.

Καθὼς ὁ μοναχὸς ἐστράφη, ὁ ξένος ἀφῆρσε τὸν τεράστιον

τοῦ Ἀρχαγγέλου ὅστις κατ' ἀρχὰς ἔμεινε χάσκων εἰς τοὺς ἱεροὺς τούτους τίτλους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίσωμεν, διότι ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἐστχυρωμένος ὀλίσησεν ἀπὸ τοὺς δικτύλους του.

Μόλις εἶχεν ἐγγίσει τὸ ἔδαφος, ὁ Διάβολος καὶ ὁ ὄσιος ταυτοχρόνως ἐρίσθησαν πρὸς αὐτόν. Εἰς τὴν πάλιν συνεμίγησαν, καὶ ὁ εὐσεβὴς Ζωζέ, ὅστις ἦτο τόσον ὑπέρτερος τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του κατὰ τὴν σωματικὴν ἔσσην καὶ κατὰ τὴν πνευματικὴν ἰσχὴν, ἦτο εἰς ἀκμὴν νὰ ρίψη τὸν μέγαν Ἀντίπαλον ἀνάσκελα, ὅταν αἰφνης ἤσθάνθη τοὺς μακροὺς ὄνυχας τοῦ ξένου νὰ σχίζουσι τὰς σάρκας του. Νέος φόβος ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν του, κρυερὸν ἔριγος διέτρεξε τὸ σῶμά του, κ' ἐπάλαμισε διὰ ν' ἀπαλλαγῆ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀλλόκοτος βρυχηθμὸς ἐπληξε τὰ ὦτά του· λίμνη καὶ σπήλαιον ἐχόρευον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, κ' ἐξέλιπον· καὶ μὲ μεγάλην κραυγὴν ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ ἔδαφος.

* *

Ὅταν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἤσθάνθη ἐλαφρὰν ταλαντευομένην κίνησιν τοῦ σώματός του. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο σταθερὰ μεσημβρία, καὶ ὅτι ἐφέρετο ἐπὶ κραββάτου διὰ μέσου τῆς κοιλάδος. Ἦσθάνετο δυσκαμφίαν, καὶ ἐμβλέψας εἶδεν ὅτι ὁ βραχίων του ἦτο σφιχτὰ ἐπιδεμένος εἰς τὸ πλευρόν του.

Ἐκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μετὰ τινὰς λέξεις εὐγνώμονος προσευχῆς, ἀνελογίσθη πόσον θαυμασίως εἶχε σωθῆ, καὶ ἔκαμε τάξιμον λαμπάδων εἰς τὸν μακάριον Ἅγιον Ἰωσήφ. Εἶτα ἔκραξε μὲ ἀσθενῆ φωνήν, καὶ πάραυτα ὁ μετανοῶν Ἰγνάτσιο ἐστάθη ἐνώπιόν του.

Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἤσθάνετο ὁ ταλαίπωρος διότι ἐπανήλθεν ὁ κύριός του εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἔπνιγε τὴν φωνήν του. Μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπιφωνῆ·

— Θεῶμα! Μεγαλόχαρε Ἅγιε Ἰωσήφ, ζῆ.

Κ' ἐφίλει τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τὴν φέρουσαν τὸν ἐπίδεμον. Ὁ πάτερ Ζωζέ, ἐπὶ μᾶλλον ἀναλογιζόμενος τῆς παρελ-

θούσης νοκτὸς τὰς δοκιμασίας, ἐπερίμενε νὰ κοπῆ ἢ συγκινηθῆς του, καὶ ἠρώτησε ποῦ τὸν εἶχον εἶσαι.

— Στὸ βουνό, πανοσιώτατε, μὰ ὀλίγας ὀργυῖες παραπέρα ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ σὰς ἐροίχθηκα.

— Πῶς; τὸν εἶδες τότε; ἠρώτησεν ὁ Ζωζέ μὲ ἀπροσποίητον ἐκπληξίν.

— Τὸν εἶδα, πανοσιώτατε! Πανηγία μου, ἔπρεπε νὰ τὸ πιστεύω πῶς τὸν εἶδα! Κ' ἡ ἀγιοσύνη σας θὰ τὸν εἶδῃ προσέτι, ἀνίσως ξανάβη καὶ πάλιν ἐντὸς βολῆς στοῦ κουμπούρι τοῦ Ἰγνάτσιο.

— Τί ἐννοεῖς, Ἰγνάτσιο; εἶπεν ὁ πάτερ Ζωζέ, ἀνακαθίσας ἑτερόζυγος ἐπὶ τοῦ κραββάτου.

— Τὴν ἀρκούδα, πανοσιώτατε... τὴν ἀρκούδα, ἄγιε πάτερ, ποῦ ἐπρόσβαλε τὸ ἱερόν πρόσωπόν σας ἐνῶ ἦσθε ἀφοσιωμένος εἰς μελέτην, στήν κορφὴν τοῦ βουνοῦ ἐκεῖ πέρα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ὄσιος, κατακλιθεῖς καὶ πάλιν. Σιούτ, παιδί μου! Θέλω νὰ μείνω ἤσυχος.

* *

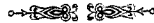
Ὅταν ἐξήλθον εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἱεραποστολῆς, τὸν ἐπεμελήθησαν φιλοστόργως, καὶ εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας ἠδυνήθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν ὁποίων, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, οὔτε αἱ μηχανορραφίαι τοῦ Πονηροῦ δὲν κατάρθωσαν νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν. Ἡ εἰδησις περὶ τοῦ σωματικοῦ παθήματός του διεσπάρη ἀνὰ τὴν χώραν· καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Γουαδαξάρας περιεῖχεν ἐμπιστευτικὴν καὶ λεπτομερῆ ἔκθεσιν ἔσσην ἀφορᾷ τὸν πνευματικὸν πειρασμὸν τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς.

Ἀλλὰ διὰ τίνος τρόπου ἡ ἱστορία ἐκοινολογήθη, φαίνεται καὶ πολὺν χρόνον ἀφ' ἧς ὁ Ζωζέ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας του, τὰ κατὰ τὴν μυστηριώδη συνάντησίν του, ἀπετέλουν τὸ θέμα κακογλώσσην καὶ ὑποψιθῶρων διηγήσεων. Ἐν γένει ὁ κόσμος ἀπέφευγε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ βουνόν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Σενιὼρ Γιωακὴν Πεδρίλλο ἐτοποθέτησεν ὑστερον μίαν δῆλωσιν ἐκχωρήσεως πλησίον τῆς βάσεως τοῦ ὄρους. Ἄλλ' ἐπειδὴ

ἡ Σενιώρα Πεδρίλλο ἦτο γνωστὸν ὅτι ἦτο στρίγγλα μιγὰς, ἡ Σενιώρας δὲν ἐνομίσθη ὡς παρακπολὸν ἰδιώτροπος.

Τοιαύτη ἡ παράδοσις περὶ τοῦ ἔρους τοῦ διαβόλου. Καθὼς πρεῖπον, δυνατὸν νὰ φαίνεται αἰμορροῦσα οὐσιώδους ἐπιβεβαιώσεως. Ἡ ἀσυμφωνία μεταξύ τῆς διηγήσεως τοῦ ἱεραποστόλου καὶ τῆς πραγματικῆς διαβηθμίσεως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς σκεπτικότητά τινα ἐκ μέρους τῶν δυσκόλων κριτικῶν καὶ διύλιστῶν. Ὅλους τοὺς τοιούτους ἀπλῶς πρέπει νὰ παραπέμψω εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκθέσεως τοῦ Σενιῶρ Γιούλιο Σέρρο, ὑπονομάρχου τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη ἔλεγχος τῶν ἀνωτέρω.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ὁ ἄξιος νομάρχης παρατηρεῖ: ὅτι, καίτοι τὸ σῶμα τοῦ πάτερ Ἰωσή δεικνύει τεκμήρια σοβαρᾶς εἰς τὴν σάρκα συρράξεως, ὅμως τοῦτο δὲν εἶνε ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὸ σχῆμα ἀξιοπρεποῦς γέροντος καβαλλέρου, δὲν ἠδύνατο συγχρόνως νὰ μετασχηματισθῇ καὶ εἰς ἄρκτον, διὰ τοὺς ἰδίους κακοὺς σκοποὺς του.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Κατὰ τὸν βόρειον αἰγιαλὸν τῶν κόλπων τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, εἰς μέρος ἔπου ἡ χρυσῆ Πύλη εὐρύνεται εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἵσταται ἐν ὄλῳθρον ἀκρωτήριον. Παρέχει σκέπη ἀπὸ τῶν κρατούντων ἀνέμων εἰς ἓνα ἡμικυκλοτερεῖ κόλπον πρὸς ἀνατολάς. Γύρω εἰς τὸν κόλπον τοῦτον, ἡ πλευρὰ τοῦ βουνοῦ εἶνε αὐχμηρὰ καὶ ἄγονος, ἀλλ' ὑπάρχουσι ἐχνη προτέρας κατοικήσεως εἰς μίαν ἀνεμοδαρμένην καλύβην κ' ἓνα ἔρημον περιβόλον. Λέγεται ὅτι ἐκτίσθησαν ἀρχῆθεν ἀπὸ ἓνα ἐπιχειρηματικὴν τυχοδιώκτην, ὅστις διὰ τινα ἀλόγιστον καὶ ἀδῆλον λόγον τὰ ἐγκατέλιπεν ὀλίγω ὕστερον. Εἰς ἄλλος πλάνης ὅστις τὸν διεδέχθη, ἐξηφανίσθη μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐξ ἴσου μυστηριωδῶς. Ὁ τρίτος κάτοχος, ὅστις ἐφαίνετο νὰ εἶνε ἄνθρωπος με αἰσιόδοξον, εὐελπιν ἰδιοσυγκρασίαν, διήρσε τὸ κτήμα εἰς οἰκοδομικοὺς κλήρους, ἐμέτρησε κατὰ πῆχεις τὰ οἰκόπεδα, εἰς ὅλην τὴν ποδιάν τοῦ βουνοῦ, κ' ἐσχέδικεν ἓνα χάρτην νέας μητροπόλεως.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέτυχε νὰ πείσῃ τοὺς πολίτας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ὅτι εἶχαν κάμει λάθος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως τῶν, κατήντησε νὰ πέσῃ εἰς ἀφρημαδάκα καὶ μελαγχολίαν. Τὸν ἔβλεπον συχνὰ νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν θίνα τοῦ αἰγιαλοῦ ἐν καιρῷ ἀμπώτιδος, ἢ νὰ κάθεται ὑψηλὰ εἰς τὸν βράχον ἐν ὄρα πλημμύρας. Εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν, εἰς βοσκὸς προβάτων τὸν εὗρε μιᾶ τῶν ἡμερῶν, κρῦον καὶ ἄπνου, με ἓνα χωρομετρικὸν χάρτην εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ με τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸ πέλαγος πόρρω.

Ἰὼς αἱ περιστάσεις αὗται ἔδωκαν εἰς τὸν τόπον τὴν ἀ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ἀλλήτορα, καὶ ἤχος τυμπάνων ἐπληγτε τὴν κῆραν. Ἀπώ-
τέρω, τὰ ὑψώματα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἐστεφνωμένα μ'
ἐπαύλει, καὶ κρασπεδούμενα ἀπὸ μώλους καὶ τελωνεία, συνήν-
τησαν τὸ πλήρες πόθου βλέμμα του.

Τοιαύτη ἡ παράδοσις περὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου τοῦ Διαβόλου.
Εἰς πᾶσαν ἀντίρρησην κατὰ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς δύναται ν'
ἀπαντήσῃ ἡ βεβαίωσις ὅτι, ὁ μεσίτης ὅστις διηγεῖται τὴν ἱστο-
ρίαν, ἐσύστησεν ἕκτοτε ἑταιρίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑταιρία
πρὸς ἐκμετάλλευσιν Θησαυρῶν Χρυσοῦ καὶ Ἀργύρου», καὶ αἱ
μετοχαὶ τῆς διατηροῦνται ἤδη εἰς ἀπώτερον ἀκμὴν. Ἐν ἀντί-
γραφον τοῦ πρωτοτύπου ἐγγράφου λέγεται ὅτι εὐρίσκεται ἀνα-
γεγραμμένον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας, καὶ εἰς πᾶσαν αἰ-
θρίαν ἡμέραν ἡ τοποθεσία τῆς ἐπιχειρήσεως δύναται νὰ εἶνε
εὐκρινῶς ὁρατὴ ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Σάν-Φραντσίσκο.

- *Ἀλφαβητάριον Ἑλληνικὸν μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων
χαρτόδετον τιμᾶται Δρ. 2.—
- Album d'Athènes et du Pirée » 1.—
(Λεύκωμα περιέχον φωτοτυπικὰς ἀπόψεις Ἀθηνῶν καὶ Παιριῶς)
- Βερτολίνη Φραγκίδου, Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαιοτάτων χρόνων μέχρι καταλύσεως τῆς δυτικῆς αὐ-
τοκρατορίας, μεταφρασθεῖσά μετὰ προσθηκῶν καὶ βελτιώ-
σεων ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου, καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Τόμ. Α' Β'. τιμᾶται Δρ. 20.—
δεδεμένον » » 28.—
- *Ἑλλάς, τοιχογραφικαὶ εἰκόνες τῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας
καὶ νέας Ἑλλάδος. Μέρος I. II. τιμᾶται ἕκαστον Δρ. 1.50
- Guide illustratet to Athens and the environs from the hand-
books for travellers of Baedeker, Joanne, etc. With a plan
of the town, χαρτόδετον τιμᾶται Δρ. 1.—
- Κυριαζίδου Κ., Ὀδηγὸς τῶν μπετέρων ἴτοι ὑγιεινῆ τῶν
βρεφῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δοκιμωτέρων ἱατρικῶν συγγραμ-
μάτων τῶν Bouchut, Tarnier, West, Allix κλπ. μετὰ 21
εἰκ. ἐν τῷ κειμένῳ τιμᾶται Δρ. 1.50
κομψῶς δεδεμένον τιμᾶται » 2.50
- Κωνσταντοπούλου Μ. Κ. Ἱστορία τῆς Βυζαντιακῆς τέχνης
μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ μετὰ εἰκόνων ἐν τῷ
κειμένῳ τιμᾶται Δρ. 2.—
- Λάμπρου Σπυρίδωνος, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος μετ' εἰκόνων
ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, 6 τόμοι, τιμᾶται Δρ. 100.—
κομψῶς δεδεμένη εἰς πέντε τόμους τιμᾶται » 125.—
- Λεξικὸν Ἑγκυκλοπαιδικόν, μετὰ τοῦ συμπληρώματος αὐ-
τοῦ, 7 τόμοι, τιμᾶται Δρ. 125.—
» δεδεμένον » » 150.—
» Συμπλήρωμα μόνον » 12.50

Ξανθοπούλου Κ. Γ., Συλλογή Ἀδμμάτων πρὸς χρῆσιν τῶν
Διδασκαλείων καὶ Δημ.Σχολείων, τεῦχος Α'. τιμᾶτ. δρ. 0 30
Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, 779 π. Χ. — 1896. Μέρος Α'. Β'. Πο-
λυτελὲς Δεύκωμα μετ' εἰκόνων.

Ἔκδοσις Ἑλληνογαλλικὴ. Τὰ δύο μέρη ὁμοῦ... δρ. 6 —
» » ὁμοίως δεδεμένη... » 8.—
» Ἀγγλογερμανικὴ » » 6.—
» » δεδεμένη... » 8.—

Πανόραμα Ἑλληνικόν, Συλλογὴ τσιγκογραφημένων καλ-
λιτεχνικῶν εἰκόνων τῆς ἐλευθέρως καὶ δουλῆς Ἑλλάδος.
Κομπῶς δεδεμένον, τιμᾶται δρ. 6.50

Plan d'Athènes. Σχεδιάγραμμα τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἐν
κομπῶ περικαλύμματι, τιμᾶται..... δρ. 0 65

Σβορώνου Ν. Ἴω. Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Μουσεῖον-
Φωτοτυπικὴ ἀντιγραφή τῶν ἐν αὐτῷ θησαυρῶν μετ' ἐπε-
ξηγηματικοῦ κειμένου Τόμος Α'. τιμᾶται..... δρ. 75.—
« δεδεμ. τιμᾶται » 85.—

(100 πίνακες καὶ τόμος κειμένου ἐκ 518 σελ.).

» Γερμανικὴ ἔκδοσις ἐπιμελεία W.Barth τιμᾶται δρ. 75.—
» » » » » δεδεμ. » 85.—

Ξανθουδίδου Σ., Ἱστορία τῆς Κρήτης, μετὰ 30 εἰκόνων
καὶ ἑνὸς χάριτου, τιμᾶται..... δρ. 2.75

Συλλογὴ ἐκλεκτῶν λογογραφημάτων εἰς κομπᾶ τομίδια ἦτοι:
Α. Κόναν Δούλ, Τὸ Παράδοξον Ἐγκλήμα, μετάφρασις
Χ. Ἀννίνου.

Μπρέτ Χάρτ, Ἡ Καλὴ Τύχη τοῦ Ῥώριν Κάμπ, μετάφρ. Ἀ.

Παπαδιαμάντη, εἰς ἓνα τόμον ὁμοῦ, τιμῶνται δρ. 0,60

Α. Ὀπθάρδ, Μία Συνωμοσία, μετάφρ. Χ. Ἀννίνου δρ. 0,60

Α. Κόναν Δούλ, Τὸ Σῆμα τῶν Τεσσάρων, μετάφρασις

Χ. Ἀννίνου, τιμᾶται..... δρ. 0,60

Α. Κλάρκ, Ἡ Εὐρεσις τῆς Γυναικὸς τοῦ Λῶτ, μετάφρασις

Α. Παπαδιαμάντη, τιμᾶται..... δρ. 0.60

Ἴω. Δελαμπρέτ, Θεῖος καὶ Ἐφημέριος μῦθ. Χ. Ἀννίνου δρ. 0.60

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΔΕΙΑ

Δ Ι Η Μ Α Τ Α